

வரலாறு மற்றும் வரலாற்று வரைவியல்

முனைவர். வீ.தீப்தி

உதவிப்பேராசியர்

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி-627012

வரலாற்று மற்றும் வரலாற்று வரைவியல்

அலகு-1 : பொருள். வரலாற்றின் இயல்பு மற்றும் நோக்கம் - வரலாறு மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய பாடங்கள் - வரலாற்றின் பாடங்கள்: தனிநபர்களின் வரலாற்றின் பயன்கள் மற்றும் துஷ்பிரயோகங்கள் பங்கு. வரலாற்றில் நிறுவனங்களின் பங்கு மற்றும் யோசனைகளின் பங்கு.

அலகு-2: வரலாற்றின் தத்துவம் பாசிட்டிவிஸ்ட் வரலாறு மார்க்சிய வரலாற்றின் விளக்கம் - அன்னல்ஸ் முன்னுதாரணம் சபால்டெம் வரலாறு அகநிலை மற்றும் வரலாற்றில் புறநிலை தேவை.

அலகு-3: வரலாற்று ஆராய்ச்சி: ஒரு ஆராய்ச்சியாளரின் முன் தேவைகள் தலைப்பு மதிப்பாய்வு இலக்கியம் - வரலாற்றின் கருதுகோள் ஆதாரங்கள்- ஆதாரங்களின் வெளி மற்றும் உள் விமர்சனம்-தரவு சேகரிப்பு, தொகுப்பு, வெளிப்பாடு மற்றும் எழுதுதல் - அடிக்குறிப்புகளின் பயன்பாடு மற்றும் தயாரித்தல்நூலியல்.

அலகு-4: மேற்கில் வரலாற்று எழுத்தின் வளர்ச்சி - ஹெரோடோடஸ், துசிடிடிஸ், செயின்ட் அகஸ்டின். இபின் கல்துன், எல்.வி. ராங்கே, அமோல்ட் டாய்ன்பீ, இ.எச். கார். பெர்னாண்ட் பிராடல், ஈ.பி. தாம்சன், எரிக்-ஹோப்ஸ்பாம்.

அலகு-5: இந்தியாவின் வரலாற்றாசிரியர்கள்- வி.ஏ.ஸ்மித், டி.டி. கோசாம்பி, ரொமிலா தாபர், ஜதுநாத் சர்க்கார், பிபன் சந்திரா, ரனாஜித் குஹா, கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, ஆர்.சத்தியநாத ஐயர். எஸ்.கிருஷ்ணசுவாமி அய்யங்கார், சி.எஸ்.ஸ்ரீனிவாச்சாரி, கே.கே. பிள்ளை

அலகு-1

முன்னுரை

வரலாறு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டின் குறிப்பிடத்தக்க தேசிய நிகழ்வுகள் முதல் புகழ்பெற்ற ஆளுமைகள் மற்றும் அவர்களின் படைப்புகள் வரையிலான மனித விவகாரங்களின் வரிசையுடன் தொடர்புடைய கடந்த கால நிகழ்வுகளின் ஆய்வைக் குறிக்கிறது. வரலாற்று வரலாறு என்பது எழுதப்பட்ட வரலாறுகளின் ஆய்வு ஆகும். வரலாற்றுப் பதிவுகள் மற்றும் விளக்கங்கள் காலப்போக்கில் எவ்வாறு மாறுகின்றன என்பதை இது ஆய்வு செய்கிறது சித்தாந்தத்தின் மாற்றம் மற்றும் சில நிகழ்வுகளின் விளைவு. வரலாற்றுக் குறிப்பு முக்கியமானது, ஏனெனில் வரலாறு ஏன் வெவ்வேறு காலங்களில் வித்தியாசமாக விளக்கப்படுகிறது என்பதை புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. இது வரலாற்றின் படைப்புகளுக்கு சூழலை வழங்குகிறது மற்றும் வரலாற்று சூழல்களைப் புரிந்துகொள்வது வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு அவர்களின் பார்வையை பாதிக்கிறது கடந்த கால நிகழ்வுகள் மற்றும் மக்கள்.

வரலாற்றின் பொருள் (Meaning of History)

மனிதன் இயல்பாகவே அறிவார்வமிக்கவன். கூடி வாழும் குணமுடையவன். அவனைப் பற்றியும் அவனது கடந்த காலத்தைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் கொண்டவன். கடந்த காலத்தை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு, நிகழ் காலத்தைப் புரிந்து கொண்டு, எதிர் காலத்தை முன்கணிப்பு செய்யக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவன். மனிதனிடம் இயல்பாய் அமைந்துள்ள அறிவும் ஆர்வமும் ஆற்றலும் மானிட முன்னேற்றத்துக்கும் வரலாற்று வளர்ச்சிக்கும் காரணமாகும். வரலாறு அல்லது சரித்திரம் என்ற சொல் எளிமையானது. ஆனால் அதன் பொருள் கடினமானது. ஏனெனில் வரலாறு என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உள்ளன! முதன் முதலில் வரலாற்றை அறிவுபூர்வமாக அணுகியவர்கள் பண்டைய கிரேக்கர்கள் ஆவர். வரலாறு என்ற சொல்லே “இஸ்டோரியா“ என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததுதான். இக்கிரேக்கச் சொல்லுக்கு ஆய்வு, வினவியறிதல், உண்மையை நாடல், புதுப் பொருள் தேடல், தகவல் திரட்டல், கற்றல் என்று பொருள்.

இஸ்டோரியா என்ற கிரேக்கச் சொல்லுக்கு இணையான ஜெர்மன் சொல் கெஸ்சிசெட் ஆகும். இச்சொல்லுக்குக் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை அறிவார்த்தமாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவாறு கூறுதலாகும். "தாரிக்" என்ற அரேபியச் சொல்லுக்குக் காலவரன்முறை என்று பொருள். இதிகாசம் என்ற சமஸ்கிருதச் சொல் புராண காவிய வரலாற்றைக் குறிக்கிறது. வரலாறு அல்லது சரித்திரம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு ஒரு நாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பு என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது! மேற்கண்ட இஸ்டோரியா, கெஸ்சிசெட், தாரிக், இதிகாசம், வரலாறு ஆகிய சொற்களின் பொருள்களை வைத்துப் பார்க்கும் போது வரலாறு என்பது 1). வினவியறிதல்: 2). கடந்த காலத்தைக் கூறல் 3). கால வரன்முறைப்படுத்துதல் 4) வரலாறு கலந்த கற்பனைக் காவியம் 5). நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு என்று பலவாறாகப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

காலப் போக்கில் வரலாற்றின் பொருள் மேலும் விரிவடைந்தது குறுகிய கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் போது வரலாறு என்பது பதிவு செய்யப்பட்ட கடந்த காலம் என்ற பொருளுடையது. விரிவான கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும் போது வரலாறு என்பது கடந்த காலத்தின் துணைகொண்டு, நிகழ் காலத்தைப் புரிந்து கொண்டு, எதிர் காலத்தை முன் கணிப்பு செய்வதாகும்.

வரலாற்றின் இயல்பு

வரலாறு என்பது மக்களின் செயல்கள் மற்றும் சாதனைகளைப் பற்றிய ஆய்வின் விளைவாகும் - ஹெரோடோடஸ். வரலாற்றின் தந்தை என்று போற்றப்படும் கிரேக்க வரலாற்று வரைவியல் முன்னோடியான ஹெரோடோடஸ் (கி.மு.484-425) வரலாறு மனிதனை மையமாகக் கொண்டது, மனித செயல்கள் - சாதனைகளைப் பற்றிய ஆய்வு என்று வரையறுத்துள்ளார். அத்தகைய ஆய்வின் நோக்கம் அதிசயிக்கத்தக்க மனித சாதனைகளைப் பற்றிய காலத்தால் அழிக்க முடியாத ஆதாரங்களை எதிர்கால சந்ததியினருக்கு விட்டுச் செல்வதாகும் என்று கூறினார். வரலாறு என்பது நினைவு கூறத்தக்க நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய கதையாகும் - தூசிடேடீஸ். அறிவியல் வரலாற்றின் தந்தை என்று அறியப்படும் தூசிடேடீஸ் (கி.மு.456. 396) வரலாறு குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியதாக இருக்க வேண்டும் என்று வரையறுத்தார். வரலாறு கடந்த கால நிகழ்ச்சிகள்

அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய தகவல் கிடங்கல்ல மாறாக அது நினைவு கூறத்தக்க முக்கியத்துவமுடைய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய விவரிப்பாகும். மனித நடவடிக்கைகள் வரலாற்றில் இடம் பெறத்தக்க தகுதியையும், சிறப்பையும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதைக் கோட்டுக் காட்டினார்தாசுடைடிஸ்.

வரலாறு என்பது என்றும் மாறாத கடந்த காலத்தைப் பற்றிய விளக்கமாகும் - அரிஸ்டாட்டில். கிரேக்க தத்துவ மேதையான அரிஸ்டாட்டில் மனித இயல்பு மாறாததால் மனித நடவடிக்கைகளும் மாறாதவை என்று கூறினார். ஏனெனில் நிகழ்ந்தவை நிகழ்ந்தவையே அவற்றைக் கடவுளே வந்தாலும் மாற்ற முடியாது என்றார் அரிஸ்டாட்டில்! மனித உள் நோக்கங்கள், உந்துதல்கள், எதிர்பார்ப்புகள் நிலையாக இருப்பதால் நிகழ்ச்சிகளும் மாறுபடாமலேயே இருக்கும் என்பது அவரதுவாதமாகும். மனித இயல்பு மாறாமல் இருப்பதால்தான் போரும் சமாதானமும் புரட்சியும் மீட்சியும் முன்னேற்றமும் பின்னடைவும் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் கடலைகள் போன்று மாறி மாறி வருகின்றன!

பொலிபியஸ் என்ற பிற்கால கிரேக்க வரலாற்றாளர் அரிஸ்டாட்டிலின் வரையறைக்கு வலிவையும் பொலிவையும் கொடுத்தார். வரலாறு என்பது எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் பெறப்படும் அனுபவமாகும் டயோனிசியஸ். மற்றொரு பிற்கால கிரேக்க வரலாற்றாளரான டயோனிசியஸ் (கி.மு.4008) வரலாற்றைத் தத்துவமாகக் கருதினார். வரலாற்றுக்கு இவர் கொடுத்துள்ள வரையறையில் எடுத்துக்காட்டுகள், தத்துவம் ஆகிய இரு சொற்களுக்கும் அழுத்தம் கொடுத்துள்ளார். இவர் வாழ்க்கையின் உண்மையான உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொண்டார். அவற்றிலிருந்து பெறும் படிப்பினைகளைத் தத்துவமாகக் கருதினார். மனித முன்னுதாரணங்களால் பெறப்படும் அனுபவப் படிப்பினை மனித குலத்துக்கு என்றென்றும் பயன்படும் என்று கருதினார் டயோனிசியஸ். இவரைப் பின்பற்றிப் பலரும் வரலாற்றுக்குப் பல்வேறு தத்துவ விளக்கம் கொடுத்துள்ளனர்.

வரலாறு என்பது மக்களை விவேகமுடையவர்களாக்கும் அறிவுத்துறையாகும் - சர். பிரான்சிஸ் பேக்கன் (கி.பி.1561-1626). இவர் இங்கிலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த மறுமலர்ச்சிக்கால மாபெரும் பரிசோதனை விஞ்ஞானி ஆவார். பேக்கன் வரலாற்றை முறையான அறிவுத்

துறையாகக் கருதினார். அதோடு வரலாற்று அறிவு மக்களை மதி நுட்பமுடையவர்களாக்க வல்லது என்றும் வலியுறுத்தினார்.மனமுயற்சியே விவேகமாகும்.

விவேகமிக்கவர்களால்தான் நன்மை தீமைகளை வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியும். அனுபவப் பட்டரையில் அடிக்கப்பட்டு, சிந்தனையால் செதுக்கப்பட்டு, கண்டுணர்தலால் கடையப்பட்டு உருவாகும் வரலாற்று அறிவு மக்களை விவேகமுடையவர்களாகும் என்று உறுதியாகக் கூறினார் பேக்கன்.அவரது வார்த்தைகளில் கூற வேண்டுமாயின் தந்திரசாலிகள் வரலாற்றை நிந்திப்பர் சாமானியர்கள் வரலாற்றை வியந்து நோக்குவர் விவேகிகள் வரலாற்றை மனிதகுல மேம்பாட்டுக்காகப் பயன்படுத்துவர்.

வரலாறு என்பது மாமனிதர்களின் எண்ணிறந்த சுயசரிதைகளின் சாரம்ஆகும் - தாமஸ் கார்லைல். ஸ்காட்லாந்து வரலாற்று அறிஞரான தாமஸ் கார்லைல் (1795-1881) வரலாற்று மாமனிதர்கள் கோட்பாட்டை உருவாக்கியவர். இவர் வரலாற்றை மாமனிதர்களின் வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடாகக் கருதினார்.

மாமனிதர்களின் எண்ணங்களே வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளாகவும், அவர்களின் சாதனைகளே வரலாற்றின் விளைவுகளாகவும் உருப்பெறுகின்றன என்று கூறினார் கார்லைல். காலத்தின் சவால்களைத் துணிவுடன் எதிர்கொள்வதால்தான் மாமனிதர்களின் பெயரும், புகழும் கல்மேல் எழுத்தென அழியாமல் உள்ளன. அமெரிக்க அறிஞர் எம்ர்சன் இக்கருத்தையே வரலாறு என்பது சான்றோர்களின் வாழ்க்கைத் தொகுப்பு என்று கூறினார்.

வரலாறு என்பது மனித விடுதலையின் மலர்ச்சியாகும் - ஆக்டன் பிரபு. கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தின் வரலாற்றுப் பேராசிரியரான ஆக்டன் பிரபு (1834-1902) விடுதலையே வரலாற்றின் குவிமையம் என்பதை வலியுறுத்தினார். சுதந்திரமான சூழ்நிலையில்தான் மனித குலத்திடம் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றல்கள் அனைத்தும் வெளிப்படும். அறிவாற்றல், ஆக்கத்திறன், புத்தமைப்பு முயற்சிகள் பலப்படும். அரசர்கள் மற்றும் ஆட்சிகளின் எழுச்சி வீழ்ச்சிகளை விவரிப்பதை விட்டு, மனித உரிமை மற்றும் விடுதலையைப் பற்றி வரலாறு வரையப்படுதல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார் ஆக்டன் பிரபு. மனித சுதந்திரம்

மதிக்கப்படும் போதும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் ஏற படுகின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார் ஆக்டன் பிரபு.

வரலாறு என்பது அறிவியல் அதற்குக் குறைந்ததுமல்ல, கூடியதுமல்ல - ஜே.பி.பியூரி. ஆங்கிலேய வரலாற்றாளரான பியூரி (1861-1927) ஆழ்புலமையுடையவர். அறிவியல் யுகத்தின் பிரதிநிதி. இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் (1903) இவர் ஆற்றிய வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க கேம்பிரிட்ஜ் துவக்கச் சொற்பொழிவில் வரலாறு ஒரு அறிவியலே என்பதை ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தார். வரலாறு வெறும் விவரக் கிடங்கு என்ற கருத்தையும் வரலாறு ஒரு கலை அல்லது இலக்கியத்தின் கிளை என்ற கூற்றையும் மறுத்தார். மாறாக வரலாறு அறிவியல் கூறுகளைக் கொண்ட சுயேச்சையான தனித்தன்மை வாய்ந்த அறிவுத்துறை என்பதை வலியுறுத்தினார். கூர்ந்து கவனித்தல், விளக்கமளித்தல், துல்லியம், நம்பகத்தன்மை, செல்லத்தக்க தாக்கல் ஆகிய அறிவியல் முறைகள் வரலாற்றுக்கும் பொருந்தும் என்பதை எடுத்துக் காட்டினார். சுருங்கக் கூறின் வரலாற்றுக்கு அறிவியல் அந்தஸ்தைக் கொடுத்த பெருமை பியூரியைச் சேரும்.

அனைத்து வரலாறும் சமகால வரலாறேயாகும் - பெனிடெட்டோ குரோசே. இத்தாலிய வரலாற்றாளரான குரோசே (1866-1952) வரலாற்று வரையறைக்குப் புதிய பரிமாணத்தைச் சேர்த்தார். கடந்த கால 6 நிகழ்ச்சிகள் தான் நிகழ்கால நடவடிக்கைகளில் அதிர்வுகுகின்றன என்று கருதினார் குரோசே. ஏனெனில், நிகழ்ச்சிகள் காலத்தால் முந்தியதாயினும் உண்மையில் அவை பிற்கால நடவடிக்கைகளுக்கு வழிகாட்டுவையாக உள்ளன. இதையே கடந்த கால நிகழ்வுகள் நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளாக மறுஉரு கொள்கின்றன என்று கூறலாம். அதாவது நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளின் மூலம்தான் கடந்த கால நிகழ்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். வரலாறு என்பது எண்ணத்தின் வரலாறேயாகும் - ஆர்.ஜி.காலிங்வுட். ஆங்கிலேய வரலாற்றாளரான காலிங்வுட் (1889-1943) குரோசேயின் வரையறைக்கு உரை எழுதினார். கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னால் உள்ள எண்ணங்களை அறிந்தது கொள்ளாமல் வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது என்று கூறுகிறார் காலிங்வுட். வரலாற்றாளர்தான் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை வரலாறாக உருமாற்றம் செய்கிறார். அவ்வாறு செய்கையில் அவரது மனம் அந்நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்கிறது. அந்நிகழ்வுகள் அவரது

மனமேடையில் மீண்டும் நிகழ்த்திப் பார்க்கப்படுகின்றன. அதாவது வரலாற்றாளரின் மனத்தின் வழியாகத்தான் வரலாறு வெளிப்படுகிறது. வரலாற்றாளரின் எண்ணத்துக்கு வெளியே எந்த வரலாறும் இல்லை என்பது காலிங்வுட்டின் துணிபு. வரலாறு என்பது கடந்த காலத்தைப் பற்றியது மட்டுமோ அல்லது கடந்த காலத்தைப் பற்றிய வரலாற்றாளரின் எண்ணத்தைப் பற்றியது மட்டுமோ அல்ல அது இவ்விரண்டின் பரஸ்பர தொடர்பு பற்றியது என்று கூறுகிறார் காலிங்வுட். இக்கருத்தையே பின்னர் பலரும் பலவிதமாக விளக்கியுள்ளனர். வரலாறு என்பது வரலாற்றாளருக்கும் அவருடைய ஆதாரங்களுக்குமிடையே நடைபெறும் இடையறாத தொடர்பாகும் நிகழ் காலத்துக்கும், கடந்த காலத்துக்குமிடையே நடைபெறும் முடிவில்லாத உரையாடலாகும் - இ.எச்.கார். வரலாறு என்றால் என்ன? என்ற சிறிய நூலின் மூலம் பெரும் புகழ் பெற்ற கார், ஆதாரங்களை ஆய்வதற்கு முன்னர் வரலாற்றாளரை ஆராய வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். வரலாற்று உண்மைகள் தூய்மையானவையல்ல! ஏனெனில் அவை எப்போதும் அவற்றைப் பதிபவரின் மனம் என்ற பட்டகத்தின் (Prism) வழியே நெடுமாற்றம் (Refract) அடைகின்றன. இதை வரலாற்றாளர் கற்பனைக் கண்கொண்டு பார்த்து புரிந்து கொள்கிறார். அதாவது வரலாற்றாளர் கடந்த காலத்தைப் பற்றிய ஆதாரங்களைத் தேடித் தேர்ந்தெடுத்து, முறைப்படுத்தி, கற்பனை வழி புரிந்து கொண்டு பிறருக்குப் புரிய வைக்கிறார். ஆதாரங்களின்றேல் வரலாற்றாளரின் முயற்சி வீண். வரலாற்றாளர் இல்லாத ஆதாரங்கள் பொருளற்றவை. எனவே வரலாற்றாளரின் வழியாக நிகழ்காலத்துக்கும் கடந்த காலத்துக்கும் இடையே உரையாடல் தொடர்கிறது.

எ.எல். ரௌஸ். வரலாறு என்பது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மனிதகுல நினைவாற்றல் என்பது பிரெடெரிக் ஹாரிசன் கொடுக்கும் வரையறையாகும். வரலாறு ஒரு கலை எழுதப்பட்ட வரலாறு மனிதனின் அழகுணர்ச்சி பற்றிய கற்பனை என்று கூறுகிறார் ஆர்தர் ஸ்லெசிங்கர். வரலாறு சமயக் கொள்கைகளின் கொள்கலன் எனக் கூறினார் லீப்னிட்ஸ். வரலாறு மனித முன்னேற்றத்தை அளப்பதற்கான அளவுகோல் என்று கருதினார் துர்கோ, கண்டார்சே போன்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர்கள். வரலாறு வர்க்கப் போராட்டத்தின் படப்பிடிப்பு என்றார் காரல் மார்க்ஸ். வரலாறு என்பது அறிவுக்குப் புலப்படக்கூடிய செயல் தளங்களைப் பற்றிய ஆய்வாகும் என்று வரையறுத்துள்ளார் எ.ஜே.டாயின்.

எதிர்மறை வரையறைகள்

வரலாற்றுக்குப் பல எதிர்மறை வரையறைகளும் (**Negative Definitions**) கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அரசியல் மற்றும் சமயத்துக்கு அதீத முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டதைக் கண்டு அதிருப்தியுற்ற வால்டேர், வரலாறு என்பது அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்டுக்கதை இறந்தோரைக் கொண்டு செய்யப்படும் ஏமாற்று வித்தை ' மனிதனைப் பற்றிய குற்றம் மற்றும் துன்பப் பட்டியல் என்று கூறினார். பல பொய்களிலிருந்து ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுப்பதுதான் வரலாறு என்றார் ரூஸோ. மனித இனத்தின் குற்றங்கள், மடமைகள், இடையூறுகள் பற்றிய பதிவேடே வரலாறு என்று கூறியுள்ளார் எட்வர்டு கிப்பன். வரலாறு ஒரு கொடுங்கனவு என்று நினைக்கிறார் ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ். வரலாறு மிஸிஸிபி ஆற்றைப் போன்ற பொய்ப் பிரவாகம் என்று வர்ணித்தார் மாத்யூர் ஆர்னால்டு. வரலாற்றைத் துன்ப இன்பியலாகக் கருதினார் மார்லி.

வரலாறும் வரலாற்று வரைவியலும்

நாட்டுப் பாடல்கள் கேட்போரைப் பரவசப்படுத்தின. எழுத்துக்கலை கண்டுபிடிக்கப்பட்டதற்குப் பின்னர் வரலாறு கவிதை வடிவம் பெற்றது. அதன் பின் வரலாறு உரைநடையில் எழுதப்பட்டது. வரலாறு 1) சமூக முக்கியத்துவமுடைய கடந்த காலப் பதிவுகள் 2) அப்பதிவுகள் மூலம் அறியப்படும் நிகழ்ச்சிகள் 3) நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய விளக்கம் ஆகிய முப்பரிமாணங்களையும் கொண்டது. வரலாற்றுப் பதிவுகள் மற்றும் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியது வரலாறு என்றும், நிகழ்ச்சி விளக்கம் வரலாற்றுத் தத்துவம் என்றும் அறியப்படுகிறது. இவை எவ்வாறு எழுதப்படுகின்றன என்பதே வரலாற்று வரைவியல் ஆகும். வரலாற்று வரைவியல் என்றால் வரலாற்றாளர், அவர் வரலாற்று ஆதாரங்களைக் கையாளும் பாங்கு, எழுத்துப் பாணி, அணுகும் முறை, எடுத்துக் கொள்ளும் தலைப்பு, தீர்வுகாண விழையும் பிரச்சனைகள், தத்துவ விளக்கம், கருத்தியல்கள், கோட்பாடுகள், பரப்பெல்லை, பயன்பாடு போன்றவை பற்றிய விவரிப்பாகும். சுருங்கக் கூறின், வரலாற்று வரைவியல் வரலாற்று எண்ணத்தைப் பற்றிய வரலாறு ஆகும். வரலாற்று வரைவியல் 19-ம் நூற்றாண்டுக் கண்டுபிடிப்பாகும்.

19-ம் நூற்றாண்டில் வரலாற்றை ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையுடன் அணுகினர். கடந்த காலத்தைப் பற்றிய பதிவை வரலாற்றியல் என்றும், வரலாறு எவ்வாறு எழுதப்படுகிறது என்பதை வரலாற்று வரைவியல் என்றும் வேறுபடுத்தினர். வரலாற்று வரைவியல் என்பது கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி எழுதும் கலையாகும் என்று வரையறுத்துள்ளார் சார்லஸ் ஓமன். தற்போது வரலாற்று வரைவியல் தனித்தன்மையுடைய, சுயேச்சையான, வரலாற்று இயலாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் நோக்கம் வரலாற்று உண்மையைக் காண்பதாகும். இதன் ஆய்வுப் பொருள் வரலாறு. இதன் முறை வரலாற்று வரைவு வளர்ச்சியை அறிவியல் வழி ஆய்வு செய்வதாகும். இது மனித இனத்தின் முன்னேற்றம் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது.

வரலாற்றின் எல்லையும் இலக்கு (Scope and Purpose of History)

வரலாறு என்பது அறிவை வழங்கும் கண்ணோட்டத்தில் பல நோக்கங்களுக்காக சேவை செய்யும் ஒரு துறையாகும். இது நமது வரலாறு, முன்னோர்கள் மற்றும் மரபுகள் பற்றிய விழிப்புணர்வை 13 ஏற்படுத்துவதன் மூலம் நமக்கு அடையாள உணர்வை வழங்குகிறது, இது எவ்வாறு தேசங்களும் நாகரிகங்களும் தோன்றி காலப்போக்கில் மாற்றத்தின் மூலம் வளர்ந்தன என்பதை விளக்குகிறது, இது உலகின் பல்வேறு சமூகங்கள் மற்றும் மக்களைப் பற்றிய அறிவை வழங்குகிறது. அரசியல் வரலாறு, இராஜதந்திர வரலாறு, சமூக வரலாறு, பொருளாதார வரலாறு, கலாச்சார வரலாறு, அறிவுசார் வரலாறு மற்றும் பல சிறப்பு ஆய்வுப் பகுதியின் அடிப்படையில் பல வகையான வரலாறுகள் உள்ளன. வரலாற்றின் நோக்கம், நோக்கம் மற்றும் வகைகள் ஆகியவை இந்த அலகில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

வரலாற்றின் எல்லை (Scope of History)

வரலாறு உயிரோட்டமுடையது. வளரும் தன்மையது. தொடர்ச்சியானது. அரசன் இறந்தான் அரசன் நீடுழி வாழ்க என்று கூறுவதைப் போன்று தனி மனிதன் சாகலாம், ஆனால் மனித இனம் இறப்பதில்லை. அதேபோன்று அரசுகளும், சமூகங்களும், நாகரிகங்களும் தோன்றி மறைந்தாலும் வரலாற்று ஆறு இடம் காலம் ஆகிய இரு கரைகளுக்கிடையே

ஓயாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது! அதற்கேற்ப அதன் எல்லையும் இலக்கும் விரிவடைந்த வண்ணம் உள்ளன.

பண்டைய கிரேக்க வரலாற்றாளர்கள் முதன் முதலாக வரலாற்றுக்கு எல்லை வகுத்தனர். வரலாறு போர்களைப் பற்றியது என்ற எல்லையை ஏற்படுத்தினர். ஹெரோடொட்டஸ் கிரேக்கப் - பர்சியப் போர்களைப் பற்றி எழுதி இரு நாடுகளுக்கிடையேயான மோதலை வரலாற்று எல்லைக்குள் கொண்டு வந்தார். அதேபோன்று தூசிடேடிஸ் கிரேக்க நகர் - நாடுகளுக்கிடையேயான போராட்டத்தை மையமாக வைத்து பெலொப்பீசியப் போரைப் பற்றி எழுதினார். இவ்விரு வரலாற்றாளர்களும் சமகாலச் சம்பவங்களைப் பற்றியும் மனித நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் விவரித்தனர். இவர்களின் பங்களிப்பின் விளைவாக வரலாறு புராணப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு நாடுகளுக்கிடையேயான தொடர்புகளைப் பற்றிய எல்லைக்குள் கொண்டு வரப்பட்டது.

கிரேக்கர்களைப் பின்பற்றிய ரோமானிய வரலாற்றாளர்கள் மேலும் ஒரு படி மேலே சென்று ரோம் நகரம் பேரரசாக விரிவடைந்த வரலாற்றை எழுதினர். வரலாற்றின் எல்லை உலக நாடுகளை உள்ளடக்கியதாயிற்று. வரலாற்றுக் கருத்தியல் விரிவடைந்தது. ரோமின் தேசிய எழுத்தாளரான டைட்டஸ் லிவி ரோமின் பிரிட்டனில் ரோமானியப் போர்கள், ஜெர்மானியர் பண்பாடு, அரசு பரம்பரை பற்றி விவரித்தார். ஜூலியஸ் சீசர் போர், அமைதி, பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிக் கூறினார். ரோமானியர்களின் விரிந்த கண்ணோட்டத்தின் காரணமாக வரலாற்றுக் கருத்தியல் தெளிந்த துல்லியமான நிலையை அடைந்ததாகக் கூறுகிறார் ஆர்.ஜி.காலிங்வுட்.

மனித நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே மையமாக வைத்து வரலாறு எழுதினர். இடைக்கால இறையியல் அணுகுமுறையை நிராகரித்து சமயச் சார்பற்ற வரலாற்றை வரைந்தனர். நிக்கோலோ மாக்கியவெல்லி தனது இளவரசன் (The Prince) என்ற நூலில் இத்தாலிய நகர் நாடுகளின் அரசியல் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகளைப் பற்றி விவரித்தார். வரலாற்று அறிவை மேலும் விரிவுபடுத்தினார். நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரண - காரிய விளக்கமளித்தார். மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் வரலாற்று எல்லையின் சமயச் சார்பற்ற பக்கம் மேலும் விரிவடைந்தது.

வரலாற்றின் இலக்கு

வரலாற்றின் இலக்கு என்ன ? வரலாற்றுக்கு நோக்கம் உண்டா? அதாவது வரலாற்று நிகழ்வுகள் குறிப்பிட்ட இலக்கை எட்டுவதற்காக நிகழ்கின்றனவா? வரலாற்றின் எல்லையைப் போன்றே அதன் இலக்கு பற்றிய விளக்கமும் காலத்துக்குக் காலம் மாறுபடுகின்றது. பொதுவாக வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம். 1) திட்டமிடப்படாமல் நிகழ்பவை. இவை திடீர்ச் செயல்கள். உணர்ச்சிவயப்பட்டு உடனடியாக மேற்கொள்ளப்படுபவை. இலக்குத் தெளிவின்றி நிகழ்பவை. 2) திட்ட மிட்டு நிகழ்பவை. இவை ஆழ்ந்து அராய்ந்தபின் மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகள். மனதளவில் எண்ணிப் பார்த்து, காரண - காரிய தொடர்புகளை ஆராய்ந்து, துணிந்து செய்யப்படுபவை. இத்தகைய செயல்களே வரலாற்றின் பொருளடக்கம் என்று கூறுகிறார் காலிங்வுட்.

கற்கும் நோக்கம் திட்டமிட்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து அவற்றின் நோக்கங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். உதாரணமாக அரசியல் நிகழ்வுகளை வரலாற்று ரீதியாக ஆராயலாம். ஏனெனில் இவை நோக்கத்தோடு மேற்கொள்ளப்படுபவை. இவை இலக்கு நோக்கியவை. இவற்றின் வெற்றி தோல்விகள் கொள்கை நிறைவேற்றத்தைப் பொறுத்தே இருக்கும். அதே போன்று இராணுவ நடவடிக்கைகளும் செயல்நோக்குடன் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. இராணுவ ஆவணங்களைக் கொண்டு இவற்றை மீண்டும் புதுப்பிக்க முடியும்.

கற்பிக்கப்படும் நோக்கம் திட்டமிடப்படாத வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளின் நோக்கத்தை அறிவது கடினம். இவை தற்செயல் நிகழ்வுகளாகையால் இவற்றின் இலக்கு கற்பிக்கப்படுகிறது. வரலாற்றாளர்கள் உருவாக்கும் கருத்தியல்களுக்கு ஏற்ப வரலாற்று நோக்கங்களை ஊகங்களாகக் கற்பித்துக் கூறுகின்றனர். அதனால் தான் வரலாற்றின் இலக்கு பற்றி ஒருமித்த கருத்து உருவாகவில்லை. உதாரணமாக இறை நிகழ்ச்சிகள் அல்லது இறைவன் பெயரால் மேற்கொள்ளப்படும் நிகழ்ச்சிகளின் நோக்கங்களை வரையறுப்பது இயலாத காரியம். இவை வரலாற்று வரம்புக்குள் வராது. இறைமைக் கோட்பாடு, தொடர் நிகழ்ச்சிகள் கோட்பாடு, நேர்க்கோட்டுக் கோட்பாடு, சுழற்சி கோட்பாடு, புவியியல் கோட்பாடு,

மனித இனத் தோற்றக் கோட்பாடு, மாமனிதர்கள் கோட்பாடு, வடிவியல் கோட்பாடு போன்றவை கற்பிக்கப்பட்ட நோக்கங்களோடு வரலாற்றுக்குக் கொடுக்கப்படும் தத்துவ விளக்கங்களாகும்

வரலாறும் மற்ற சமூக அறிவியல்களும்

வரலாற்றில் மானுடத்தின் ஒட்டு மொத்த கூட்டறிவு அடங்கும். வரலாறு மனித விஞ்ஞானத்தின் அச்சாணி ஆகும். எல்லா சமூக விஞ்ஞானங்களுக்கும், கலைத்துறைப் பாடங்களுக்கும் வரலாறு தான் அடிப்படையாக அமைகிறது. ஆதலின் அவற்றிற்கிடையேயான உறவு நெருக்கமானவையாம். மனித வாழ்க்கையின் வெவ்வேறு அம்சங்களும் அனுபவங்களும் வரலாற்றுப் பாடங்களில் மேற்கொள்ளப்படுவதால், எல்லா சமூக விஞ்ஞானங்களும் தங்களின் அடிப்படைகளை வரலாற்றிலிருந்து பெறுவதுடன், அவை வரலாற்றைச் சார்ந்திருக்கின்றன. வரலாறு என்னும் மாளிகையில் எல்லா பாடங்களும் வகிக்கின்றன” என்ற ட்ரெவல்யனின் கூற்று வரலாறும் மற்ற பாடங்களும் ‘கொண்டிருக்கும் தொடர்பினை விளக்கும்.

வரலாறும் அரசியல் விஞ்ஞானமும்

அரசியல் விஞ்ஞானம் என்பது அரசியல் கோட்பாடுகள், நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றியதாம். அது அரசியல் வரலாற்றின் ஒரு அம்சமாகிய முறையான அரசு மற்றும் அதன் ஆட்சிமுறை ஆகியவற்றைப் பற்றிய ஆய்வே அரசியல் விஞ்ஞானம் ஆகும். அரசியல் விஞ்ஞானத்திற்குத் 19 தேவையான அடிப்படைக் கருத்தினை அளிப்பது வரலாறே ஆகும். அதே போன்று அரசியல் நிறுவனங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியையும் அரசியல் அதிகாரத்தினைச் செலுத்துதலையும் சீராக புரிந்து கொள்ள வரலாற்றறிவு அத்தியாவசியமாகிறது. அரசுகளின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியினைப் பற்றிய உதாரணங்கள் வரலாற்றில் பலப்பல உண்டு. பண்டைக்கால கிரேக்க, ரோமானிய இந்திய அரசுகள் மற்றும் மறுமலர்ச்சிக்கான தேசிய அரசுகளின் தோற்றத்தினையும், வளர்ச்சியினையும் உலக வரலாறு எடுத்தியம்புகிறது. இந்த வரலாற்று அனுபவ அடிப்படையில் தான் அரசியல் அறிஞர்கள் கோட்பாடுகளை உருவாக்கினர். கிரேக்க அரசியல் நிறுவனங்களின் வரலாறு தான் பிளாட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்ற அறிஞர்களை சிறந்த கோட்பாடுகளையும், உண்மைகளையும் இயற்ற வழிவகுத்தது. தன் காலத்து வெவ்வேறான இத்தாலிய அரசுகளின் அரசியல் முறைகளைப்

பற்றிய ஆய்வு தான் மாக்கியவல்லி என்ற அறிஞருக்கு இளவரசன் என்ற நூலை எழுத வழி வகுத்தது. மேலை மற்றும் கீழை நாடுகளின் அரசியல் முறைகளைப் பற்றிய வரலாற்றறிவு மான்டெஸ்க்யுவை சட்டங்களின் உள்ளணர்வு என்ற சிறந்த நூலைப் படைக்க வைத்தது. அரசியல் கோட்பாடுகளை விளக்கக் கூடிய ரூசோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம், லாக்கின் சிவில் அரசாங்கம் ஆஸ்டினின் இறைமை என்ற நூல்களெல்லாம் வரலாற்றறிவின் அடிப்படையிலேயே தோற்றுவிக்கப்பட்டவையாம். மேலும் இந்நூல்கள் வரலாற்றின் போக்கில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் மகத்தானவை. ரூசோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம் 18ம் நூற்றாண்டு பிரெஞ்சு சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வு நோக்கத்தக்கது.

வரலாறு என்பது நடைபெற்ற அரசியலே. மேலும் அரசியல் என்பது நிகழ்கால வரலாறே என்னும் கூற்றுகள் இரண்டிற்கும் உள்ள தொடர்பினை விளக்கும். சீலியின் (Seely) கூற்றான “அரசியல் விஞ்ஞானம் இல்லாத வரலாறு பயனற்றதாகும், வரலாறு இல்லாத அரசியல் விஞ்ஞானம் ஆதாரமற்றதாகும்” என்பது இரு பாடங்களுக்கிடையிலான நெருங்கிய மறவினை நன்குணர்த்தும். அரசியல் கலையை அறிவதில் தான் வரலாற்றின் பயனமைகிறது என்று பொலிபியஸ் (Polybis) அனுபவப் பூர்வமாகக் கருத்தளிக்கிறார். ““வரலாறு என்னும் ஆற்றின் கீழ் மணற்பகுதியில் பொன்தாதுக்களை வடித்து நிற்பது அரசியல் என்னும் கலையொன்று தான்” என்று ஆக்டன் எழுதுகிறார். மேற்கூறிய கருத்துக்கள் வரலாற்றுக்கும் அரசியல் விஞ்ஞானத்திற்குமிடையே உள்ள தொடர்பினை விளக்குவதுடன் அவை எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று வளர்ந்தும், பிணைந்து முள்ளன என்பதனைத் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

வரலாறும் பொருளாதாரமும் (History and Economics)

காரல் மார்க்ஸ் பொருள் முதல் வாதத்தின் அடிப்படையில் வரலாற்றுக்கும் விளக்கம் கொடுக்க முற்பட்டதிலிருந்து வரலாற்றுப் பார்வையிலும், வரைவியலிலும் ஒரு புதிய நோக்கு ஏற்பட்டது எனலாம். அதாவது பொருளாதாரச் செய்கைகள் மற்றும் பொருளாதாரச் காரணிகளில் வரலாற்றின் ஒருங்கிணைப்பைக் காணலாம் என்பது மார்க்ஸின் கருத்து. பொருளாதார செயல்பாடுகளின் விளைவே வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் என்பார் அவர். சமுதாய மாற்றத்தினை நிர்ணயிப்பது பொருளாதாரச் காரணிகளே என்பார் சாலிக்மேன் என்ற அறிஞர்.

அதாவது வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பொருளாதார விளக்கங்கள் கொடுப்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

வரலாறும் சமூகவியலும்

சமூக அறிவியல்களில் ஒன்றான சமூகவியல் (Sociology) அறிவியல் பூர்வமாக சமுதாயத்தினை ஆய்வு செய்கிறது. வரலாறோ சமுதாயங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்களைப் பற்றிய ஆய்வாகும். அகஸ்டஸ் காம்ப்டே சமூகவியலைத் தனிபாடமாகப் பாவிப்பதற்கு முன்பாக வரலாறும் சமூகவியலும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கியத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. சமூகவியலின் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் அதிகரித்துள்ளன. வரலாற்று வரைவியலாளர்கள் சமூகவியல் கோட்பாடுகளை மனதில் கொள்ள வேண்டும். சமுதாய 21 நிறுவனங்களைத் தங்களது ஆய்வுக்குட்படுத்திய சமூகவியல் வல்லுநர்களான எமிலி துர்கீம் (Emile Durkheim) மற்றும் மாக்ஸ்வெபர் (Maxweber) ஆகியோரின் செல்வாக்கினை அனுபவத்தின் வரலாற்றில் காணலாம். வரலாற்றுச் செய்திகளை அனுபவத்தின் அடிப்படையில் வரலாற்றாசிரியர்கள் அணுகுகின்றனர். ஆனால் சமூகவியலாளர்கள் அதே வரலாற்று உண்மைகளைப் பற்றி அறிவியலின் அடிப்படையில் தர முற்படுகின்றனர். சமூக வளர்ச்சிக்கான பொதுவான விதிகளைக்காண விரும்பும் சமூகவியலாளர்கள் வரலாற்றைச் சமூகப் பரிமாணத் தோற்றத்தின் முதன்மையான பதிவாக கருதுகின்றனர். சமூகப் பரிமாண வளர்ச்சிக்கு விளக்கம் தரும் சமூகவியலை வரலாற்றாசிரியர்கள் ஆர்வத்துடன் வரவேற்கின்றனர். சமூகவியல் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளிடையே காணப்படும் பொதுவான கூறுகளை ஆய்வு செய்ய முற்படுகிறது. ஆனால் வரலாறு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளின் தனித்தன்மைகளை விளக்குகிறது. சமூகவியல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் இந்திய சமுதாய வரலாற்றினை ஆராயும் பொழுது, முழுமையான மற்றும் சீரான வரலாற்றை வரைய முடியும். சமுதாய நிறுவனங்களான அடிமைமுறை சாதிமுறை மற்றும் சமுதாய பழக்க வழக்கங்களான திருமண முறைகள் ஆகியவற்றினைச் சமூகவியலின் தொடர்புடன் ஆராயும் போது பயன் மிகும். வரலாறும் சமூகவியலும் சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதனைப் பற்றியதால் அவை ஒன்றுடன் ஒன்று சார்ந்தும் உபயோகமுள்ளதாகவும் உள்ளது. வரலாற்றுக்குச்

சமூகவியலின் தேவையைவிட சமூகவியலுக்கு வரலாற்றின் தேவை அதிகமே என்று கருத்தளிக்கிறார் ரெனியர் என்ற அறிஞர்.

வரலாறும் மானிடவியலும் (History and Anthropology)

மானிடவியல் ஆகிய இருபாடங்களுமே மனிதர்களைப் பற்றியதாம். மனிதனைப் பற்றிய விஞ்ஞானமே மானிடவியல். அது வரலாற்றுடன் குறிப்பாக பண்டைக்கால வரலாற்றுடன் சிறப்பான தொடர்பு கொண்டுள்ளது. உயிரியல் பின்னணியுடன் மனித இன வரலாற்றை அறிவதற்கு மானிடவியல் பெரிதும் துணை புரிகிறது. மனித இனங்களைப் பற்றிய வேறுபாடுகள், வெவ்வேறு கூறுகள் அவை வரலாற்றில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் ஆகியவற்றை நோக்கும் பொழுது இருபாடங்களுக்கு மிடையிலான தொடர்பினை அறியலாம். பண்டைய வரலாற்று மையங்களில் கிடைக்கப் பெற்ற எலும்புக்கூடுகள், மண்டை ஓடுகள் ஆகியவற்றினைப் பற்றி மானிடவியலாரின் அறிக்கைகள் தொல்பொருள் ஆய்வாளருக்கும், வரலாற்றாசிரியர்களுக்கும் பண்டைக்கால வரலாற்றினை மானிடவியல் மற்றும் மனித இன பின்னணியில் புரிந்து கொள்ள வழிவகுக்கும். இது போன்ற ஆய்வுகள் சிந்து வெளி மையங்களான ஹரப்பா, மொஹஞ்சதாரோ, லோத்தல் மற்றும் காளிபங்கன் ஆகிய இடங்களிலும் கற்கால மையங்களான பர்ஸோம், மெகாலிதிய மையங்களான சாதூர், அமிர்த மங்கலம் போன்ற இடங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகை ஆய்வுகள் பண்டைய இனங்களுக்கும் இன்றைய மக்கட்தொகைக்கும் உள்ள தொடர்பு மற்றும் தொடர்புவிடப்பட்டநிலை, குடிபெயர்ப்பு பற்றிய செய்திகள் ஆகியவற்றை வரலாற்றாய்வாளருக்கு அளிக்கின்றன. மேலும், சமுதாய மற்றும் பண்பாட்டு நிறுவனங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், மரபுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய மானிடவியல் பார்வை வரலாற்று வரைவியலுக்குப் பெரிதும் பயன்படும்.

வரலாற்றின் வகைகள் (Kinds of History)

வரலாறு ஒன்றுதான் அதன் வடிவங்கள் பல. வரலாறு வற்றாத நதியைப் போன்றது அதன் உப நதிகள் பல. வரலாறு ஆல மரத்தைப் போன்றது அதன் கிளைகளும் விழுதுகளும் பல வரலாறு கூட்டுக் குடும்பத்தை ஒத்தது அதிலிருந்து பிரிந்து சென்ற

குடும்பங்கள் பல! அதனால் தான் வரலாறு பல அறிவுத் துறைகளின் உறைவிடம் என்று வர்ணித்துள்ளார் டிரெவல்யன். வரலாறு மனித இனத்தின் கடந்த காலத்தைப் பற்றியதால் அதன் பரப்பெல்லை விரிவானது. மனித வாழ்வின் தொடர்ச்சியான வரலாறு பல்வேறு துறைகளாகத் தனித் தன்மையுடன் திகழ்வதில் வியப்பில்லை. வரலாறு பலவிதம். ஒவ்வொன்றும் ஒருவிதம்.

காலவரன்முறை வரலாறு (Chronological History)

காலவரன்முறை வரலாறு மிகவும் தொன்மையானது. வரலாற்றைப் பண்டைக்காலம் (Ancient), இடைக்காலம் (Medieval), நவீனகாலம் (Modern) என்று வகைப்படுத்தும் மேலை நாட்டு மரபு இன்றைக்குமீ பின்பற்றப்படுகிறது. இப்பாகுபாட்டை ரௌசின் (Rausin) என்பவர் தனது லியோடியம் (Leodium, 1639) என்ற நூலில் அறிமுகப்படுத்தினார். இதை ஹாலே பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் கெல்லர் (Keller) பிரபலப்படுத்தினார். இந்தப் பாகுபாடு மறுமலர்ச்சிக்கால மனிதாபிமானிகளால் வலுப்படுத்தப்பட்டது. ஹென்றி பிரனே (Henri Pirenne) என்ற டச்சு வரலாற்றாளர் பண்டைய காலம் மத்திய தரைக் கடலைச் சுற்றியும் இடைக்காலம் மத்தியத் தரைக்கடல் மற்றும் வடக்கு பால்டிக் கடலைச் சுற்றியும் நவீன காலம் உலகக் கடல்களைச் சுற்றியும் நிலைபெற்றதாகக் குறிப்பிட்டார். மேற்கு ரோமானிய வீழ்ச்சி (கி.பி.476) பண்டைக் காலத்தை இடைக் காலத்திலிருந்து பிரிக்கும் கோடாகவும், கான்ஸ்டான்டினோபிளின் வீழ்ச்சி (கி.பி.1453) இடைக் காலத்தை நவீன காலத்திலிருந்து பிரிக்கும் கோடாகவும் கொள்ளப்பட்டது. கிரேக்க ரோமானிய நாகரிகம் பண்டைய வரலாற்றுக் காலத்தின் உச்சகட்டமாகவும், திருச்சபை ஆதிக்கம் இடைக்காலத்தின் குவிமையமாகவும், மறுமலர்ச்சியும் அதைத் தொடர்ந்த அறிவியல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி நவீன காலத்தின் அடையாளமாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. வரலாற்றைப் பண்டைக் காலம், இடைக்காலம், நவீன காலம் என்று பாகுபடுத்தி நிகழ்ச்சிகளைக் காலவரன் முறைப்படுத்துவது எளிமையானது. எனினும் இப்பாகுபாடு செயற்கையானது, தன்னிச்சையானது, நிச்சயமற்றது. ஐரோப்பிய வரலாற்றாளர்களால் ஒருதலை பட்சமாக சுமத்தப்பட்ட இப்பாகுபாடு குறுகிய மனப்பான்மையுடையது. இது ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, அமெரிக்க வரலாறுகளை ஒதுக்கிவிட்டுத் தீர்மானிக்கப்பட்ட பாகுபாடு ஆகும். மேலும் இந்தப் பாகுபாடு பண்டைய வரலாற்றுக்கான

மக்கள் கிரேக்க - ரோமானிய அறிஞர்களைப் போன்று அறிவாளிகளாகவும், இடைக்கால மக்கள் கிறித்துவ நம்பிக்கையில் அமிழ்ந்து போனவர்கள் போன்றும், நவீனகால மக்கள் அறிவியல் மனப்பான்மையுடையவர்கள் போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்துகிறது. சில சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டு இடையறாது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வரலாற்றை இடை நிறுத்தி வகைப்படுத்துவது புரிந்து கொள்வதற்குப் பயன்படுமேயன்றி உண்மைக்குப் புறம்பானதாகும். காலவரன்முறைப்படி எழுதப்படுவது படுகிடை வரலாறு (Horizontal History) என்றும், பொருளடக்கத்தை (Content or Theme) மையமாக வைத்து எழுதப்படுவது செங்குத்து வரலாறு (Vertical History) என்றும் அறியப்படுகிறது. அதேபோன்று தொல்பொருள் சான்றுகளைக் கொண்டு எழுதப்படுவது வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட வரலாறு (PreHistory) என்றும், எழுதப்பட்ட ஆவணச் சான்றுகளைக் கொண்டு எழுதப்படுவது வரலாறு (History) என்றும் கருதப்படுகிறது. அதாவது வரலாற்று காலம் 1). வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் 2) வரலாற்றுக் காலம் என்று பிரிக்கப்படுகிறது. இப்பிரிவினையும் செயற்கையானதே. வரலாறு உயிர்ப் பொருளானது (Organic) பிரிக்க முடியாதது (ஐனெனைளைடைந), அதன் போக்கில் செல்ல வல்லது. வரலாறு மனித அனுபவத்தைப் பற்றியது. செயற்கைப் பாகுபாடு கடந்தது. எனினும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் பகுத்தாய்ந்து பாகுபடுத்திப் பார்த்தால் தான் மானுட நிகழ்வுகளைத் தொடர்ச்சியாகவும், தெளிவாகவும், அறிவு பூர்வமாகவும் எழுத இயலும். குறைபாடுடையதாயினும் காலவரன் முறை வரலாறு முறைப்படி அமைந்த வரலாறாகும்.

புவியியல் வரலாறு (Geographical History)

நில உலகு மக்களுக்குப் பொதுவானது. நிலவியல் அமைப்பு மக்களின் வாழ்க்கை முறையையும், நாகரிக நிலையையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. எனினும் உலகம் என்றால் அது ஐரோப்பாதான் என்ற எண்ணம் வரலாற்று அறிவை வெகுவாகப் பாதித்து விட்டது. இரு ஐரோப்பியப் பிராந்திய மனப்பான்மையின் (European Parochialism) வெளிப்பாடாகும். இதை வரலாற்றுக் குறைப்பார்வை (Historical Astigmatism) என்று கூறுகிறார் கொமாகர் (H.S.Commager) இக்குறைபாட்டைப் போக்க 18-ம் நூற்றாண்டில் வால்டேர், ரேனான் போன்ற

வரலாற்று விவேகிகள் பெரு முயற்சி செய்தனர். குறிப்பாக வால்டேர் மனித இனம் காட்டுமிராண்டிக் காலத்திலிருந்து நாகரிக நிலையை அடைந்ததற்கான படிகளைப் பற்றி அறிய விரும்பினார். கீழை நாடுகளின் நாகரிகச் சிறப்பை எடுத்துரைத்தார். எனினும் ஐரோப்பாவின் பிராந்தியப் பற்று 19-ம் நூற்றாண்டில் பிராந்திய வெறியாயிற்று! 20-ம் நூற்றாண்டில் உலகப் பொதுமையை வலியுறுத்தி வரலாறு வரைவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. வரலாற்று வரைவுக்கு புவியியல் அணுகுமுறை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே. ஹென்றி தாமஸ் பக்கிள் எழுதிய இங்கிலாந்தின் நாகரிக வரலாறு புவியியல் வரலாறுக்கான சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். எனினும் புவியியல் சூழ்நிலைக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் அளிப்பது வரலாற்றின் பிற பரிமாணங்களைப் புறக்கணிப்பதாகும். உலக மக்களின் வரலாறுகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை. புவியியல் சூழ்நிலையைப் போன்றே மனித மரபரிமையும் (Human Inheritance) முக்கியமே.

அரசியல் வரலாறு (Political History)

அரசியல் வரலாறு மரபு வழி முக்கியமானதாகும். பண்டைக் காலத்திலிருந்தே அரசியல் நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சிறப்பிடம் அளிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அரசர்கள், அரசிகள், அரசவை நிகழ்ச்சிகள் வரலாற்றாளர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளன. ஹெரோடோடஸ், தூசிடேடீஸ், கிப்பன், மெக்காலே, கார்லைல் போன்ற வரலாற்றாளர்கள் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளுக்கே முன்னுரிமை கொடுத்துள்ளனர். 19-ம் நூற்றாண்டில் தேச நாடுகள் (யேவழை - ஞவயவநள) வரலாற்றாளர்களின் வழிபாட்டுப் பொருளாயிற்று. வரலாறு என்பது கடந்த கால அரசியல் என்று பிரகடனப்படுத்தினார் ஜான் சீலி. மெக்காலேயின் இங்கிலாந்து வரலாறு, மைக்கேல்டீன் பிரான்ஸ் வரலாறு, ஜான் முல்லரின் ஸ்வீஸ் கூட்டமைப்பு வரலாறு, பீட்டர் முன்ச்சின் நார்வே மக்கள் வரலாறு, 28 பிரான்சிஸ் பாலக்கேயின் பொஹீமிய மக்கள் வரலாறு, மோட்லேயின் டச்சுக் குடியரசின் தோற்றம், ஹென்றி ஆடம்சின் அமெரிக்க வரலாறு ஆகியவை அரசியல் வரலாறுக்கான சிறந்த முன்னுதாரணங்களாகும். அரசியல் வரலாறு எழுதுவதில் பின்வரும் நன்மைகள் உள்ளன: 1) அரசியல் வரலாறு அனைவருக்கும் பழக்கமானது. எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியது. 2) இது மக்களிடையே செல்வாக்கு பெற்றுள்ளது. ஏனெனில் இத்தகைய வரலாறு மக்களின் இன, மொழி, சமய, கலாச்சார,

பிராந்தியப் பற்றுணர்வை வளர்க்கப் பயன்படுகிறது. 3) அரசியல் வரலாறு எழுதுவதற்கு எளிது. அதற்குக் காரணம் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட ஆவணச் சான்றுகள் அதிகம். இவை ஆவணக் காப்பகங்களிலும், நூலகங்களிலும் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன. 4) அரசியல் வரலாற்றுக்கு வடிவம் கொடுப்பது எளிது. இதை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு கடந்த கால வரலாற்றை எழுதும் போக்கு செல்வாக்கு பெற்றது. 5) வரலாற்றுக்கு அரசியல் அணுகுமுறை அனைவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. 6) அரசியல் வரலாறு நிகழ்கால நடப்புகளைக் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க உதவுகிறது. அரசியல் வரலாற்றால் விளையும் தீமைகள் வருமாறு: 1) தேசிய சாயம் பூசப்பட்ட வரலாறு பிராந்தியப் பற்றையும் வெறியையும் ஊக்குவிக்கும். 2) இத்தகைய வரலாறு சார்புடையதாக இருக்கும். 3) அரசியல் வரலாற்று அளவுகோலைக் கொண்டு கடந்த காலத்தைக் கணிப்பது தவறுடையதாகும். 4) அரசியல் நிகழ்வுகளுக்கு அதீத முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. 5) வரலாற்றுக்கு அரசியல் விளக்கமளிப்பது மனித வாழ்வின் பிற சாதனைகளைப் புறக்கணிப்பதாகும். 6) ஆட்சியாளர்கள் அரசியல் வரலாற்றைக் குறுகிய சுயநலத்துக்குத் தவறாகப் பயன்படுத்தக்கூடும்.

அரசியலமைப்பு வரலாறு (Constitutional History)

அரசியலமைப்பு வரலாறு அரசியல் வரலாற்றின் பிரதான கிளையாகும். இது தனித்தன்மையுடன் தனித்தியங்குகிறது. இவ்வரலாறு அரசியல் அமைப்புகள் பற்றியது. அரசியல் அமைப்புகளை சமூகத்தின் வழக்கங்கள் (Habits of Societies) என்று வர்ணித்தார் ரெனியர். மனிதனின் அரசியல் வழக்கங்கள் தான் அமைப்புகளாக உருப்பெறுகின்றன அரசியல் அமைப்பு வரலாறு அரசாங்கத்தை மையமாகக் கொண்டது. சட்டமன்றம், ஆட்சித் துறை, நீதித்துறை ஆகியவை அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள் ஆகும். எனவே அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியல் நிறுவனங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, இயல்பு, குடிமக்களின் உரிமைகள் கடமைகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டது அரசியலமைப்பு வரலாறு.

அரசியலமைப்பு வரலாற்றின் பிறப்பிடம் இங்கிலாந்து எனலாம். எழுதப்படா அரசியலமைப்பைக் (Unwritten constitution) கொண்ட இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பு வரலாறு உலகின் பிறநாடுகளுக்கு முன் மாதிரியாக உள்ளது. ஆடம்ஸ், கீத், ஸ்டப்ஸ்,

மெயிட்லாந்து போன்றோர் 29 எழுதிய இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பு வரலாறு சாகாவரம் பெற்றவை. எனினும் அரசியலமைப்பு வரலாறு தன்னிறைவு பெற்ற வரலாறு ஆகாது. நாடாளுமன்ற வரலாறு (Parliamentary History) அரசியலமைப்பு வரலாற்றின் கிளையாகும். அரசியல் அமைப்புகளில் மிகவும் முக்கியமானது நாடாளுமன்றம் ஆகும். இங்கிலாந்தின் நாடாளுமன்றம் நாடாளுமன்றங்களின் தாய் என்று கருதப்படுகிறது. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறை உள்ளது. ரஷ்யா, சீனா போன்ற நாடுகளில் கூட நாடாளுமன்றங்கள் செயல்படுகின்றன. நாடாளுமன்ற அமைப்பு முறை மக்களுக்கு அரசியல் கல்வியையும், அனுபவத்தையும் கொடுக்கிறது. நாடாளுமன்ற வரலாறு மக்களின் சட்டமன்ற சாதனைகளை அழிந்துவிடாமல் பாதுகாக்க உதவுகிறது.

சட்ட வரலாறு (Legal History)

சட்ட வரலாறு அரசியலமைப்பு மற்றும் நாடாளுமன்ற வரலாறுகளின் கிளையாகத் தோன்றி வளர்ந்து தனி வரலாறாகத் திகழ்கிறது. சட்ட வரலாற்றாளர் சட்ட நிபுணராக இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. நாடாளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்கள், அவை அமுலாக்கப்படும் முறை, அவைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் விளக்கங்கள் விளைவுகள் நடைமுறை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. சட்டத்தின் ஆட்சி (Rule of Law) நாட்டு மக்களின் அரசியல் பண்பாட்டை அளவிடுவதற்கான அளவுகோலாகும். சட்ட வரலாறு நாட்டின் அரசியல் முதிர்ச்சி நிலையை அறிந்து கொள்ளப் பயன்படும். பாபிலோனிய ஹமுராபி, இந்திய மனு, பிரெஞ்சு நெப்போலியன் ஆகியோரின் சட்டத் தொகுப்புகள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. மெயிட்லாந்து, பிளாக்ஸ்டோன், ஹோல்ஸ்வர்த், பொலாக், ஜென்னிங்ஸ், லாஸ்கி போன்ற ஆங்கில சட்ட வரலாற்றாளர்களின் பங்களிப்புகள் பெருமைக்குரியவை. ஆஸ்திரியா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி, அமெரிக்கா முறையே கும்ப்ளோவிஸ், கிரீகே, டூசுயிட், வக்காரோ, ஹோம்ஸ் போன்ற சட்ட வரலாற்றாளர்கள் பற்றிப் பெருமைப்படலாம்.

ராஜதந்திர வரலாறு (Diplomatic History)

ராஜதந்திர வரலாறு இறையாண்மையுடைய நாடுகளுக்கிடையே (Sovereign States) உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றியது. இது குறிப்பாகப் பன்னாட்டு உறவுகளில் ராஜதந்திரிகளின்

பங்கு, விளைவுகள் பற்றி ஆய்கிறது. உடன்படிக்கைகள், கூட்டுகள், அதிகாரச் சமநிலை, ராணுவப் படைக்குறைப்பு, பனிப்போர், உலக அமைதி ஆகியவை ராஜதந்திர வரலாற்றில் இடம் பெறும். நாடுகளுக்கிடையேயான தொடர்புகளும் உறவுகளும் படிப்பும் பயிற்சியும் பெற, நடைமுறை வேகமும் விவேகமும் உடைய ராஜதந்திரிகளால் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. வரலாற்று அனுபவமும் முன்னுதாரணங்களும் ராஜதந்திரியின் பலமாகும். நாடுகளுக்கிடையே இணக்கமான தொடர்புகளை ஏற்படுத்த வரலாற்று அறிவு இன்றியமையாதது. ராஜதந்திர வரலாற்றாளர் ராஜதந்திரிகளின் செயல்களையும் இவற்றின் விளைவுகள் பற்றியும் எழுதுகிறார். ஒவ்வொரு ராஜதந்திர நடவடிக்கையும் அரசியல், சட்ட, கலாச்சார, வரலாறு, பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளுடன் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதால் ராஜதந்திர வரலாறு முக்கியத்துவமடைகிறது. உலக நாடுகளின் நான்கு நூற்றாண்டு ராஜதந்திர வரலாற்றை எழுதியுள்ள ஹென்றி கிஸிஞ்சர் (Henry Kissinger, Diplomacy, 1994) பின்வருமாறு கூறுகிறார்: 17-ம் நூற்றாண்டில் பிரான்சின் கார்டினல் ரிஷ்லு (Cardinal Richelieu) பன்னாட்டுத் தொடர்புகளுக்குத் தற்கால அணுகுமுறையைக் கொடுத்தார். நாட்டு நலனைப் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்ட ராஜதந்திரம் அது. 18-ம் நூற்றாண்டில் கிரேட் பிரிட்டன் அதிகாரச் சமநிலைக் (Balance of Power) கொள்கைக்கு அமைப்பு வடிவம் கொடுத்தது. 19-ம் நூற்றாண்டில் மெட்டர்னிக் (Metternich) ஐரோப்பிய ஐக்கியத்தை (Concert of Europe) உருவாக்கினார். அதை ஜெர்மனியின் பிஸ்மார்க் (Bismarck) உருக்குலைத்தார். ராஜதந்திரம் கோதான் கார்டி, கார், பால்மர், பெர்கின்ஸ், லூயி சீனிடர் போன்றோரும் பன்னாட்டு ராஜதந்திர வரலாறு எழுதியுள்ளனர்.

ராணுவ வரலாறு (Military History)

ராணுவ வரலாறு ராணுவ நடவடிக்கைகளின் அனைத்து வடிவங்களையும் விளைவுகளையும் பற்றியது. இதில் ராணுவப் பொறியியல்)இ துப்பாக்கிக் குண்டு வேக ஆய்வு (Ballistics) பொருள் மற்றும் சேவை விநியோக அமைப்பு (Logistics), ராணுவப் போக்குவரத்து (Military Transport), ராணுவத் தொழில் நுட்பம், சாமர்த்தியம், செயல் உத்தி ஆகியவை முக்கிய இடம் பெறும். போர்கள், போர் முறைகள், படையமைப்புகள், போர்க்கருவிகள், ராணுவத் திட்டம், போரின் தாக்கம் பற்றியெல்லாம் ராணுவ வரலாற்றாளர்

எழுத வேண்டும். அதற்கான வரலாற்றுச் சான்றுகள் அனைத்தையும் கவனமாகத் திரட்டி பகுத்தாய்ந்து பயன்படுத்த வேண்டும். இவர் ராணுவத்தினர் அனுபவங்களை அறிவதோடல்லாமல் துணை வரலாற்றுத் துறைகளின் உதவியையும் நாடிப் பெற வேண்டும். ஹெரோடோடஸ், தூசிடேடிஸ், பாலிபியஸ், டைலர், சர்ச்சில் ஆகியோர் எழுதிய நூல்கள் ராணுவ வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

சமூக வரலாறு (Social History)

சமூக வரலாறு மனிதனின் கடந்த கால சமூக சாதனைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது. சமூகவியலின் தந்தையாகக் கருதப்படும் காம்டே வரலாற்றுச் சான்றுகளை சமூக வரலாற்றுக்கான மூலப்பொருள்களாக கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். சமூக வரலாற்றின் முன்னோடியான டிரெவல்யன் அரசியலற்ற வரலாறே சமூக வரலாறு என்று வரையறுத்தார். டச்சு வரலாற்றாளரான பி.ஜி.பிளாக் (P.G.Block) மக்களின் எண்ணம், வேலை, அன்றாட வாழ்க்கை, நம்பிக்கை, தேவைகள், மரபுகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதே சமூக வரலாறு என்றார். மார்க்சிய வரலாற்றாளர்கள் சமூக வரலாற்றுக்குச் சிறப்பிடமளிக்கின்றனர். சமூக வரலாறு மனித இனத்தின் சமுதாயக் கூறுகளைப் பற்றியது. இதில் குறிப்பாக சமூக அமைப்புகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, தாக்கம் பற்றி ஆய்வு செய்யப்படுகிறது. சமூக வரலாறு கடந்த கால மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறுவதால் வரலாற்றாளர் இதன் மீது கவனம் செலுத்துகிறார். இது வரலாற்றுச் சமுதாயங்களை மையமாகக் கொண்டிருப்பதாலும், சமூக மாற்றங்களை அடையாளம் காட்டுவதாலும் இயக்க ஆற்றல் (Dynamic) மிக்கது. சமூகவியல் வரலாறாவதும், வரலாறு சமூகவியலாவதும் இவ்விரு இயல்களுக்குமிடையே இருவழிப் போக்குவரத்தை அதிகரிக்கும் என்று கூறுகிறார் இ.எச்.கார்.

பொருளியல் வரலாறு (Economic History)

பொருளியல் வரலாறு சமூக வாழ்வின் ஆதாரமான பொருளாதாரத்தைப் பற்றியது. சமூகமும், பொருளாதாரமும் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போன்றவை. டச்சு வரலாற்றாளர் வான் டில்லன் (Van Dillen) இவ்விரண்டையும் இணைத்து சமூக - பொருளியல் வரலாறு (Socio - economic History) என்றழைத்தார். அரசியல் - பொருளியல்; (Political

Economics) பற்றி எழுதுவதும் வழக்கத்தில் இருந்தது. அரசியலும், சமூகவியலும் தனித் துறைகளாகப் பிரிந்த பின்னர் பொருளியல் வரலாறு சிறப்புற்றது. இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட தொழிற்புரட்சி (Industrial Revolution) பொருளியல் சிந்தனையை வளப்படுத்தியது. ஆடம் ஸ்மித்தின் (Adam Smith) நாடுகளின் செல்வம் (Wealth of Nations) என்ற நூலை எழுத வரலாற்று ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தினார். காரல் மார்க்ஸ் வரலாற்றுக்குப் பொருளியல் விளக்கம் கொடுத்தார். பொருளியல் வரலாறு என்றால் மனித வாழ்வின் பொருளாதார அடிப்படை பற்றிய யதார்த்த நடைமுறைகளைப் பற்றியது என்று வரையறுத்துள்ளார் சர் வில்லியம் ஆஷ்லி (Sir William Ashly). மனிதன் தன் வாழ்க்கைக்குப் பல்வேறு வழிகளில் பொருள் தேடிக் கொண்ட கதையே பொருளியல் வரலாறு என்று கூறுகிறார் கிராஸ் (N.S.5. Gras) பொருளியல் வரலாறு பொருளாதார அமைப்புகள், கருத்துக்கள், கருத்துருவாக்கங்கள், கோட்பாடுகள், பொருள் உற்பத்தி, விநியோகம், நுகர்வு, விவசாயம், தொழில், வர்த்தகம், சமூக வாழ்வில் பொருளியல் தாக்கம், பொருளாதார மேதைகள் பற்றியெல்லாம் விவரிக்கிறது. பண்டைக்கால வரலாற்றை மக்கள் பொருளியல் தொடர்புகள் என்ற கோணத்தில் விளக்கினார் ஜெர்மானிய பேராசிரியர் ஹீரான்.

பண்பாட்டு வரலாறு (Cultural History)

பண்பாட்டு வரலாறு என்பது மக்களின் மனம் மற்றும் ஒழுக்கம் பற்றியது குறிப்பிட்ட காலக்கட்டத்தில் சமூகத்தை ஆட்கொண்ட பிரதான கருத்துக்களையும், மக்கள் நம்பிக்கைகளையும் நடத்தையையும் தொடர்புபடுத்தும் அமைப்புகளைப் பற்றியது என்று வரையறுக்கிறார் ஹென்றி ஸ்டீல் கொமாகர். பண்பாடு வரலாற்றாளர் கடந்த காலத் தலைமுறையினரின் கருத்துக்களையும், நடத்தைகளையும், ஆர்வங்களையும் அடையாளம் கண்டு விளக்குகிறார். குறிப்பாகக் கருத்துக்கள் நாடு, இன, மொழி, நிற, சமய எல்லைகளைத் தாண்டிச் செல்லக் கூடியவை. கருத்துக்களின் தோற்றம், வளர்ச்சியைக் கூற வேண்டுமாயின் காலம் இடம் ஆகிய பரிமாணங்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். பண்பாட்டு வரலாற்றை அரசியல் வரலாறு போன்று எளிதாகவும் தெளிவாகவும் எழுதி விட இயலாது. உழைத்து எழுதி விட்டால் அதைப்போன்று கவர்ந்திழுக்கக் கூடிய வரலாறு வேறெதுவுமில்லை. ஜான் அடிங்டன் சைமன்ட் இத்தாலிய மறுமலர்ச்சி என்பது பற்றி ஏழு

தொகுதிகள் எழுதினார். ஆல்பிரட் சிம்மர்னின் கிரேக்க காமன்வெல்த், வெர்னர் ஜாகரின் கிரேக்கக் கலாச்சார ஆய்வு, பால் ஹஸார்டின் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய சிந்தனை, எடித் ஹாமில்டனின் மேற்கு நாகரிகத்துக்கு கிரேக்க வழி, ஆல்பிரட் நார்த் ஓயிட் ஹெட்டின் எண்ணங்களின் தீர்ச் செயல்கள், வெர்னான் பாரிங்டனின் அமெரிக்க சிந்தனையின் பிரதான நீரோட்டங்கள் போன்ற நூல்கள் சிறந்த பண்பாட்டு வரலாறுகள் ஆகும். புர்க் ஹார்ட், சைமண்ட்ஸ், லெஸ்லி ஸ்டீபன், ட்ரோயல்ஸ் லுண்ட் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க பண்பாட்டு வரலாற்றாளர்கள் ஆவர்.

வாழ்க்கை வரலாறு (Biographical History)

வாழ்க்கை வரலாறு மாமனிதர்களின் சாதனைகளைப் பற்றியது. புராணங்கள் கதாபாத்திரங்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தொகுப்பாகவே உள்ளன. வரலாற்றாளர்கள் வரலாற்று நாயக்கரின் வாழ்க்கைக்கும் பங்களிப்புக்கும் சிறப்பிடம் அளித்துள்ளனர். புளூட்டார்க் (Plutarch) கிரேக்க ரோமானிய மாமனிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வரைந்தார். கார்லைல் வரலாற்றுத் தலைவர்களின் சாதனைகள் மூலம் வரலாற்றுக்குப் பொருள் விளக்கம் கொடுத்தார். நெப்போலியனது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய மாஸன் அம்மாவீரனது ஒவ்வொரு செயலும் வரலாற்றுச் சிறப்புடையது என்றார். வாழ்க்கை வரலாறு ஒருவரது அனுபவங்களை அவரது சமகாலப் பொருளாதார, அரசியல், சமூக, கலாச்சாரச் சூழலோடு தொடர்புபடுத்துகிறது என்று கூறுகிறார் பெளவர் (Bauer). வரலாறு எதுவும் செய்வதில்லை, அதற்கென சொத்து எதுவுமில்லை, மனிதன் தான் எதையும் செய்கிறான், சொத்து சேர்க்கிறான், போராடுகிறான் என்றார் கார்ல் மார்க்ஸ். தனி நபர்களின் நடத்தை அவர்கள் சார்ந்த குழு நடத்தையை விட வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையது என்று கருதுகிறார் செல்வி வெட்ஜ்வுட். வாழ்க்கை வரலாறுகளை மாமனிதர்களின் வெற்றி தோல்விகளுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறும் வழக்காறு வலுப்பெற்றது. முதலாம் ஜேம்ஸ் இங்கிலாந்தை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமையால் தான் எலிசபெத் ஏற்படுத்திய முறை வீழ்ச்சியுற்றதாகக் கூறுகிறார் ரௌஸ். அதுமட்டுமல்ல, செங்கிஸ்கானும் இடலரும் மோசமான மனிதர்களாகையால் அவர்களை வரலாற்றாளர்கள் தூற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். கம்யூனிசம் காரல் மார்க்சின் அறிவுக் குழந்தையாகக் கருதப்படுகிறது. ஸார்

இரண்டாம் நிக்கோலசின் மூடச் செயல்களே 1917 போல்ஷ்விக் புரட்சிக்குக் காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. அதேபோன்று ஜெர்மனியின் இரண்டாம் வில்லியம் மற்றும் இட்லரின் தீய செயல்கள் இரண்டு உலகப் போர்களில் முடிந்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. லெனின், மாசேதுங், மகாத்மா காந்தி முறையே ரஷ்யா, சீனா, இந்தியா விடுதலையடைந்ததற்குக் காரணம் என்று கூறப்படுவதில்லையா? வாழ்க்கை வரலாறு வரலாற்று வடிவம் பெறுவதில் பல நன்மைகள் உண்டு. 1) செல்வாக்கு மிக்க வாழ்க்கை வரலாறு படிப்பதற்கு எளிது. சுவையானது. 2) வாழ்க்கை வரலாறு படிப்பவரது மனதைச் செம்மைப் படுத்துகிறது. அனுபவத்தை வளப்படுத்துகிறது. மனிதர்களின் வாழ்க்கையின் மூலமாக வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்வது எளிது. 4) வாழ்க்கை வரலாறு வரலாற்று நாயகர்களை அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகிறது.

பிரபஞ்ச வரலாறு (Universal History)

பிரபஞ்ச வரலாறு மனித உலகையும் இறை உலகையும் உள்ளடக்கியது. இத்தகைய வரலாறு பண்டைய கிரேக்க ரோமானிய வரலாற்றாளர்கள் அறியாத ஒன்று. பிரபஞ்ச வரலாறு, இடைக்கால கிறித்துவ வரலாற்றாளர்களின் கற்பனைப் படைப்பாகும். இது இறையாற்றலின் வெளிப்பாடே வரலாறு என்ற சிந்தனையின் விளைவாகும். பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தவன் இறைவன். இறைவன் உயிர் வாழ்வன அனைத்துக்கும் பொதுவானவன். எனவே இறைவனின் வெளிப்பாடான வரலாறும் மனித குலத்துக்குப் பொதுவானது. பிரபஞ்ச வரலாறு ஊக வரலாறு ஆகும். புனித அகஸ்ட்டின் பிரபஞ்ச வரலாற்றுக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்தார். பிரபஞ்ச வரலாறு பற்றிய சிந்தனை 18-ம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவில் புத்துயிர் பெற்றது. இச்சிந்தனை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையேயான தொடர்பை தத்துவார்த்தமாக விளக்கப் பயன்பட்டது. காண்டும் ஹெகலும் தத்துவச் சிந்தனைகளை ஒங்கிணைத்துப் பிரபஞ்ச வரலாற்றுக்கு விளக்கம் கொடுத்தனர். 19-ம் நூற்றாண்டு வரலாற்றுத் தத்துவ வித்தகர்கள் பிரபஞ்ச வரலாற்றை மேலும் வளப்படுத்தினர்.

வரலாற்றின் பயன்கள் (Uses of History)

வரலாற்றின் பயன் மனிதன் வசிக்க மட்டும் விரும்பாது வாழவும் விழைகிறான். உண்டு, உடுத்தி, உறங்கினால் மட்டும் போதாது. சிந்தித்து, உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தி அழகை அனுபவித்து வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாகவும் ஆக்க வேண்டும். மனிதன் 59 உள்ளதை உள்ளவாறு அறிய அறிவிக்க முனைகிறான். அதே சமயம் உள்ளதை உணர்ந்தவாறு உணர்த்தவும் விரும்புகிறான். எனவே அறிவும் உணர்ச்சியும் முழு வாழ்க்கை என்ற நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாகும். அறிவின் வெளிப்பாடு அறிவியல். உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பு கலை. அறிவினை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனித இனம் முன்னேறுகிறது. கலைகள் மூலம் முன்னோரின் அனுபவங்களைப் பெற்றுப் பயனடைகிறது. இசை, ஓவியம், சிற்பம், இலக்கியம், வரலாறு மனித மனதை செம்மைப்படுத்துகின்றன, வளப்படுத்துகின்றன. மனித சமூகத்துக்குப் பொருளியல் தேவைகளோடு சமூக, கலாச்சார, அறிவுத் தேவைகளும் உள்ளன. இவை கால இட மாற்றங்களுக்கேற்ப உருமாற்றமடைகின்றன. ஆனால் அழிவதில்லை. அதைப்போன்று வரலாறு காலத்தின் தேவைக்கேற்பப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. அதன் பயன் மக்களின் மனப்பான்மை, முதிர்ச்சி, அணுகுமுறை ஆகியவற்றுக்கேற்ப அமைகிறது. வரலாற்றின் பொதுப் பயன்கள் வருமாறு: வரலாறு மனிதனின் சுய அறிவுக்கான திறவுகோல் வரலாற்று அறிவுக்கு வேலியில்லை. அது அனைவருக்கும் பொது. வற்றாத வரலாற்று மகாநதியில் நீராடித் திளைத்தவர்கள் தாங்கள் பெற்ற இன்பத்தை இவ்வையகமும் பெற வேண்டும் என்று விரும்பினர். எடுத்துக்காட்டாக, வரலாறு மனிதனின் அறிவார்வத்தைத் தூண்டவல்லது என்று கருதினார் ஹெரோடோடஸ். வரலாறு அறிவுக் கூர்மைக்கும் அறநெறிக்கும் வழிவகுக்கும் என்று எண்ணினார் தூசிடேடிஸ். வரலாறு கற்காவிடில் குழந்தையாகவே இருக்க வேண்டியது தான் என்று எச்சரித்தார் சிசரோ. வரலாறு முடியும் அடியுமற்ற காவியத்தைப் போன்று கவிதை இன்பத்தைக் கொடுக்க வல்லது என்றார் டிரெவல்யன். மனிதன் என்ன செய்தான் என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் மனிதன் என்னவாக இருக்கிறான் என்பதை வரலாறு கற்பிக்கிறது என்பது காலிங்வுட்டின் கணிப்பு. வரலாறு மனித எண்ணத்துக்கும், உணர்வுக்கும், நிலைத்தன்மைக்கும், ஆழத்தையும் அழுத்தத்தையும் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறார் பெர்ட்ரண்டு ரஸ்ஸல். சுருங்கக் கூறின் வரலாறு மனிதனின் சுய அறிவுக்கான திறவுகோல் ஆகும். வரலாறு சமூக

நினைவாற்றல் ஒருவருக்கு நினைவாற்றல் எப்படியோ அப்படிப்பட்டது சமூகத்திற்கு வரலாறு ஆகும். வரலாறு இல்லாத மனித சமுதாயம் நினைவாற்றல் இழந்த நிலைக்குத் (Societal Amnesia) தள்ளப்படும். வரலாற்று நினைவாற்றல் மூலம் கடந்த கால அனுபவம் பாதுகாக்கப்படுகிறது, பாரம்பரியமாகிறது. தலைமுறைகளை இணைக்கிறது. வரலாறு என்ற முறைப்படுத்தப்பட்ட நினைவாற்றல் மக்களின் இன சமூக கலாச்சார சுயமரியாதைக்கும், சுய வளர்ச்சிக்கும், சுய தீர்மானத்துக்கும் இன்றியமையாத தேவையாகும். வரலாற்றுச் சேமிப்புக் கிடங்கு வரலாறு ஒரு அனுபவ சேமிப்புக் கிடங்கு போன்றது. மனிதன் காட்டுமிராண்டி நிலையிலிருந்து நாகரிக நிலையை அடைந்து தொழில் நுட்ப சமூகமாக வளர்ந்த வரையான அனுபவங்கள்.

வரலாற்றில் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. போராட்டங்கள், பொற்காலங்கள், சோதனைகள், சாதனைகள், நாகரிகங்களின் எழுச்சி, வீழ்ச்சி ஆகிய அனைத்தும் வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. வரலாற்றோடு தொடர்பு கொண்டவர்கள் உலகம் தோன்றியதிலிருந்து வாழ்ந்தவர்களோடு தொடர்பு கொண்டவர்களாவர் என்று கூறுகிறார் டேவிட் ஹியூம். கடந்த காலத்தின் உண்மைத் தன்மையை அறிந்தவர்கள் நிகழ்கால யதார்த்தத்தைப் பற்றித் தப்புக் கணக்கு போட மாட்டார்கள் என்று கருதுகிறார் லெக்கி. எனவே வரலாற்று அனுபவக் கிடங்கிலிருந்து அவரவர் திறமைக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்பப் பயன பெறலாம்.

வரலாறு வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி வரலாறு மனித வாழ்க்கைப் பயணத்தைப் பற்றியது. மனித இனம் தொடர்ந்து பயணம் செய்வதற்கு வரலாறு தோன்றாத துணையாக உள்ளது. மனிதன் திசை தெரியாது தவிக்கும் போது வரலாறு ஒளிவிளக்காகப் பயன்படுகிறது நல்வழி காட்டுகிறது. வரலாறு வெளிநாடுகளில் பயணம் செய்வதைப் போன்றது. புதிய இடங்கள், புதிய மனிதர்கள், புதிய அனுபவங்கள். இத்தகைய பயணங்களால் அறிவு விரிவடைகிறது. மனம் பண்படுகிறது. தொலைப் பார்வை தெளிவாகிறது. ஹெரோடோட்சிலிருந்து டாயின்பி வரையான வரலாற்று வித்தகர்கள் பயண வழிகாட்டிகளாக உள்ளனர். மெக்காலே கூறுகிறார், பல விதங்களில் வரலாற்றின்பம் வெளிநாட்டுப் பயணத்தைப் போன்று மனிதற்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. வரலாற்று மாணவர் புதியதொரு சமுதாயத்துக்குள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார். புதிய வாழ்க்கை பாணிகளைப் பார்க்கிறார். பல்வேறுபட்ட சட்டங்கள்,

ஒழுக்க முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதால் அவரது மனம் விரிவடைகிறது.

வரலாற்றின் தவறான பயன்பாடு

வரலாற்றைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்கான நோக்கம் பாடத்தின் தன்மையில் இயல்பாகவே உள்ளது. வரலாற்றாசிரியர் சமீபத்திய மற்றும் தொலைதூர கடந்த காலத்தைப் பற்றி அக்கறை கொண்டவராக இருப்பதால், வரலாற்று உண்மைகள் மற்றும் நிகழ்வுகளைப் பதிவுசெய்தல், மறுகட்டமைத்தல், எழுதுதல் கதைத்தல் மற்றும் விளக்குதல் போன்றவற்றின் போது சரி மற்றும் தவறான பக்கங்களில் தவறு செய்ய நேரிடும். ரேங்கே வலியுறுத்தியதைப் போல "அது உண்மையில் எப்படி இருந்தது என்பதைக் காட்டுவது" என்பது வெறும் நள நபைநவெடைபா பநறநளநடு என்பது சாத்தியமில்லை. வரலாற்று உண்மைகள் வரலாற்றாசிரியரின் தப்பெண்ணம் முன்கணிப்பு மற்றும் முன்கூட்டிய கருத்துகளின் ப்ரிஸம் வழியாக செல்ல வேண்டும், மேலும் இந்த செயல்பாட்டின் போது அவை சிதைந்துவிடும் சில சமயங்களில் அங்கீகாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. சுருக்கமாக வரலாறு புறநிலையாக எழுதப்படாதபோது தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

அலகு-2

வரலாற்றுத் தத்துவம் (Philosophy of History)

"வரலாற்றுத் தத்துவம்" எனும் தொடரினை உருவாக்கியவர் ஃபிரெஞ்சுத் தத்துவரான வால்டேர் (18ஆம் நூற்றாண்டு) ஆவார். இத்தொடரை எந்தப் பொருளில் வால்டேர் வழங்கினார் என்பதை ஆர்.ஜி. காலிங்வுட் கீழ்வருமாறு கூறுவார். வால்டேர் வரலாற்றுத் தத்துவம் என்று கூறியது ஆய்வு முறை வரலாறு அல்லது விஞ்ஞான முறை வரலாறு என்பதேயாம். அதாவது வரலாற்றாளன் தனது பகுத்தறிவினைக் கொண்ட எம்முடிவையும் காணல் என்பதாம் என்றும் அவர் விளக்கம் கூறினார். சமயவாதிகள் வரலாற்றிற்குப் பாரம்பரிய முறையில் பொருள் வழங்குவர். அப்பொருளினின்றும் வால்டேரின் கருத்தை வேறுபடுத்திக் காண்பதற்கே காலிங்வுட் இவ்வாறு விளக்கம் கூறினார். 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஹெகல் போன்ற ஜெர்மானிய வரலாற்றாளர்களும் வரலாற்றுத் தத்துவம் என்னும் தொடரைப் பயன்படுத்தினார்கள்.

பாசிட்டிவிஸ்ட் வரலாறு

வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கு முக்கியமானவை. முதலாவதாக, வரலாறு (சமூகவியல், அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரம் ஆகியவற்றுடன்) ஒரு அறிவியல் மற்றும் ஆராய்ச்சி மற்றும் விசாரணையின் ஒத்த முறைகள் என்று பராமரித்தனர். இரண்டாவதாக, வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்துக்கு வெளியேயும் சுயாதீனமான உண்மைகள் மற்றும் உண்மைகளை வரலாறு கையாள்கிறது. மூன்றாவதாக, வரலாறு அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ நேரியல் வரிசையில் நகர்ந்தது, இதில் நிகழ்வுகள் நேரியல் காலவரிசை நேரத்தில் முந்தைய நிகழ்வுகளைப் பின்பற்றின. ஹார்ட்-கோர் பாசிட்டிவிஸ்ட் வரலாற்றாசிரியர்களில் சிலர் பிரான்சில் நுமா-டெனிஸ் ஃபுஸ்டெல் டி கூலாங்கஸ் மற்றும் ஹிப்போலிட் டெய்ன் மற்றும் இங்கிலாந்தில் ஹென்றி தாமஸ் பக்கிள் ஆகியோர் ஆவர். உணர் முடியாதது இல்லை என்று கூலாங்கஸ் வலியுறுத்தினார்.

வரலாற்று பாரம்பரியத்திற்கு இத்தகைய வரலாற்றாசிரியர்களின் பங்களிப்பு குறைவாகவே உள்ளது. இது ரேங்கீயன் மற்றும் அனுபவவாத மரபுகள் வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கு முக்கியமானவை. தியோடர் மாம்சென் (1817-1903), பெரிய ஜெர்மன்வரலாற்றாசிரியர் ரேங்கைப் பின்பற்றுபவர். 3 தொகுதிகளில் எழுதப்பட்ட அவரது உன்னதமான ரோமானிய வரலாறுக்காக அவர் பிரபலமானார். இந்த புத்தகம் அவரது நுணுக்கமான புலமைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. அவர் நாணயவியல், மொழியியல் மற்றும் கல்வெட்டு ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தி ரோமானியக் குடியரசின் ஆரம்பம் முதல் வீழ்ச்சி வரை அதன் வரலாற்றைப் பற்றி எழுதினார்.

மார்க்சியம் வரலாறு

அறிமுகம் மார்க்சியம் என்பது மிக முக்கியமான கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகும், இது நவீன உலகிற்கு மிகவும் பங்களித்த ஒரு தத்துவமாகும். தத்துவம், சமூகவியல் மற்றும் பொருளாதாரம் ஆகியவற்றின் தாக்கம் இருந்தபோதிலும், மார்க்சின் சிந்தனை ஆழமான வரலாற்றுப்பூர்வமானது. எதிர்ப்புகள், நல்லிணக்கங்கள் மற்றும் பல எதிர்ப்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட வரலாறு நிலையான மாற்றம் என்று ஹெகல் அவருக்குக் கற்பித்தார்.

இந்தக் கடனை (ஒரு விதத்தில்) ஒப்புக்கொண்ட மார்க்ஸ், ஹெகல் தலையில் நிற்பதைக் கண்டு, அவரை மீண்டும் வலது பக்கமாகத் திருப்பினார் என்று குறிப்பிட்டார். இதன் மூலம் ஹெகல் வரலாற்றின் உண்மையான இயக்கத்தை தவறாகப் புரிந்து கொண்டார்: இது கருத்து மோதல் அல்ல, மாறாக சமூக வர்க்கங்களின் மோதல். இருப்பினும், இது அவருடைய சொந்த கண்டுபிடிப்பு அல்ல என்பதை மார்க்ஸ் ஒப்புக்கொண்டார் விகோ போன்ற "முதலாளித்துவ" வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரை எதிர்பார்த்தனர். வர்க்கப் போராட்டம் என்ற கருத்தை மார்க்ஸ் கொண்டுவந்தது, அது எப்படி வளர்ந்தது, இறுதியில் அது எப்படி மாற வேண்டும் என்பது பற்றிய கருத்து.

வர்க்கப் போராட்டத்தைப் பற்றிய மார்க்சின் புரிதல் ஆங்கிலப் பொருளாதார வல்லுநரான டேவிட் ரிக்கார்டோவின் (1772-1823) வேலையால் பாதிக்கப்பட்டது, அவர் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையில் "சரியான" சந்தைகள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதற்கான மாதிரியை உருவாக்கினார். ரிக்கார்டோ நிலப்பிரபுக்கள், முதலாளிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் முரண்பட்ட நலன்களை பொருளாதாரம் பற்றிய தனது படத்தின் மையமாக மாற்றினார். மால்தூசியன் மக்கள்தொகை இயக்கவியல் காரணமாக, தொழிலாளர்களின் ஊதியம் எப்போதும் வாழ்வாதார நிலைகளில் அல்லது அதற்கு அருகில் இருக்கும் என்று அவர் வாதிட்டார். மக்கள்தொகை அதிகரிப்பு மற்றும் பொருளாதாரத்தின் உற்பத்தி சக்திகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு மார்க்ஸ் பகுப்பாய்வை விரிவுபடுத்தினார். 50க்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்தும் மிகக் குறைவான நிறுவனங்களே இருந்த சமயத்தில், மாபெரும் நிறுவனங்கள் பொருளாதாரத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வரை முதலாளித்துவ நிறுவனங்களின் அளவு தவிர்க்கமுடியாமல் அதிகரிக்கும் என்று அவர் சரியாகக் கணித்தார். அதே சமயம், விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களின் விகிதாச்சாரம் (ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளில் பாதிக்கு மேல்) மற்றும் சிறு வணிக உரிமையாளர்களின் எண்ணிக்கை வெகுவாகக் குறையும், அதனால் பாட்டாளிகள்-தங்கள் உழைப்பைத் தவிர வேறு எதுவும் விற்க முடியாதவர்கள்-ஆகுவார்கள் என்று அவர் கணித்தார். பெரும்பான்மையான மக்கள். இந்த மாற்றங்களின் அரசியல் விளைவுகளைப் பற்றி மார்க்ஸ் குறைவாக உறுதியாக இருந்தார் சில நாடுகளில் (அவற்றில் அமெரிக்கா) வன்முறைப் புரட்சி இல்லாமல் முதலாளித்துவம் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்படலாம் என்று

அவர் தனது வாழ்நாளின் முடிவில் நினைத்தார், மேலும் எல்லா சமூகங்களும் ஒரே மாதிரியான மாற்றங்களைக் கடந்து செல்வதில்லை என்பதைக் கண்டார். ஆனால், உற்பத்திச் சாதனங்களின் தனியார் உடைமை முறை, அதில் மகத்தான அளவு செல்வம் குறைவான மற்றும் குறைவான கைகளில் குவிந்து, தவிர்க்க முடியாமல் சோசலிசத்தால் மாற்றப்படும் என்ற நம்பிக்கையை அவர் இழக்கவில்லை.

அன்னேஸ் முன்னுதாரணம்

1976 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க வரலாற்றாசிரியர் ட்ரேயன் ஸ்டோயனோவிச்சால் உருவாக்கப்பட்ட "அன்னல்ஸ் முன்னுதாரணம்" என்ற சொற்றொடர், பிரெஞ்சு இதழ் தற்போது *Annales: histoire et sciences sociales* (ஆனால் நீண்ட காலமாக *Annales: conomies > sociétés >* நாகரிகங்கள்;) என்று தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது அல்லது ஒரு மாதிரியை வழங்குகிறது என்பதைக் குறிக்கிறது. தாமஸ் குன் என்பவரால் ஆய்வு செய்யப்பட்ட அறிவியல் புரட்சிகளின் பாதையில் வரலாற்று எழுத்தில் ஒரு புரட்சி. வெவ்வேறு முன்னுதாரணங்களின் தொகுப்பைக் காட்டிலும், ஒரு மாதிரி அல்லது முன்னுதாரணத்தைப் பற்றி பேசுவது ஒரு எளிமைப்படுத்தல் ஆகும். "புதிய வரலாறு" 1) என விவரிக்கப்படும் புதுமைகளின் தொடருடன் ஒரு பத்திரிகை அல்லது அதனுடன் தொடர்புடைய இயக்கத்தை அடையாளம் காண்பது மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்று. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இதழின் ஆசிரியர்கள் (இது 1929 இல் 1 என்ற தலைப்பில் நிறுவப்பட்டது மற்றும் அந்த திரவ காலத்தின் பரந்த பொருளில் சமூக வரலாற்றின் முக்கியமான ஆய்வுகளை தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகிறது)

புதிய வரலாற்றாசிரியர்கள், .:பெப்வ்ரே மற்றும் ப்ளாச் அவர்கள் கற்பனை செய்தபடி, புவியியல், உளவியல், சமூகவியல், சமூக மானுடவியல், மொழியியல் மற்றும் பலவற்றிலிருந்து யோசனைகள் மற்றும் முறைகளை வரைந்து, உணர்வுபூர்வமாக இடைநிலைகளாக இருப்பார்கள். அன்னல்ஸின் முதல் இதழில் உள்ள தலையங்கம் (பொதுவாக அறியப்படுவது) வரலாறு மற்றும் சமூக அறிவியலுக்கும் இடைக்கால மற்றும் நவீன காலங்களுக்கும் இடையிலான செயற்கையான பிளவுகளுக்கு எதிரான போர் பிரகடனமாக இருந்தது. "சுவர்கள் மிகவும் உயரமாக இருப்பதால் அவை பெரும்பாலும் பார்வைக்கு இடையூறாக உள்ளன." ஆசிரியர் குழுவில் ஒரு புவியியலாளர், ஒரு பொருளாதார

நிபுணர், ஒரு சமூகவியலாளர் மற்றும் அரசியல் அறிவியலில் நிபுணர் ஆகியோர் அடங்குவர் , மேலும் பங்களிப்பாளர்கள் பொருளாதார அல்லது சமூக வரலாற்றை அந்த சொற்களின் பரந்த அர்த்தத்தில் எழுத ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். ஆரம்பத்திலிருந்தே, அன்னல்ஸ் ஒரு சாதாரண பத்திரிகை அல்ல, ஆனால் ஒரு இயக்கத்தின் முதன்மையானவர்.

சபால்டர்ன் ஆய்வுகள்

பின்காலனித்துவ ஆய்வுகளில் ஒரு முக்கிய இயக்கம் சபால்டர்ன் ஆய்வுக் குழுவின் 1980 தலையீடு ஆகும். ரணஜித் குஹா முதன்முதலில் பயன்படுத்திய "சபால்டர்ன் ஆய்வுகள்" என்ற சொல்லில், "சபால்டர்ன்" என்ற வார்த்தையானது, "தெற்காசிய சமுதாயத்தில் கீழ்ப்படிதலின் பொதுவான பண்புக்கு ஒரு பெயராக உள்ளது, இது வர்க்கம், சாதி, வயது, பாலினம் மற்றும் அலுவலகம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அல்லது வேறு வழியில் (முன்னுரை 35). சபால்டர்ன் ஆய்வுகள் சபால்டர்ன் மற்றும் ஆளும் வர்க்கங்களின் "பைனரி உறவை" பகுப்பாய்வு செய்கின்றன, இதனால் காலனித்துவ அமைப்புகளில் ஆதிக்கம் மற்றும் அடிபணிதல் ஆகியவற்றின் இடைவினைகளை ஆய்வு செய்கிறது, குறிப்பாக இந்தியாவில், இயக்கத்தின் முறைகள் பிற தேசங்கள், இடங்கள் மற்றும் வரலாற்றுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன.

சபால்டர்ன் ஆய்வுகள் ஒட்டுமொத்தமாக காலனித்துவ மற்றும் தேசியவாத ஆவணக் காப்பகங்களுக்குள்ளேயே பெரும்பாலும் விளிம்புநிலைகளுக்குச் சென்றுவிட்டன அல்லது முழுவதுமாக ஆவணப்படுத்தப்படாத குழுக்களின் வரலாறுகளை வெளிக்கொணர்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. குஹா "எலிட்டிசம்" என்று கூறுவதை எதிர்த்துப் போராடும் வகையில், பொது வரலாறு மற்றும் நினைவாற்றல் பற்றிய பிரபலமான கணக்குகளை நோக்கி திரும்புவது, சபால்டர்ன் ஆய்வுக் குழுவின் முதன்மைக் கவனம் முதலாளித்துவம், காலனித்துவம், ஆகிய வலைப்பின்னல்களுக்குள் உள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் முகமையை மீட்டெடுப்பதும், ஆய்வு செய்வதும், சலுகை அளிப்பதும் ஆகும்.

1960 களில் பரவிய ஸ்ரீ தாம்சன், ரேமண்ட் வில்லியம்ஸ் மற்றும் எரிக் ஹாப்ஸ்பாம் போன்ற கலாச்சார ஆய்வுகள் அறிஞர்கள் மற்றும் வரலாற்றாசிரியர்களின் "கீழே இருந்து

வரும் வரலாறு” முறைகளிலிருந்து குறிப்பை எடுத்துக் கொண்டு, சபால்டர்ன் ஆய்வுக் குழு தொழிலாள வர்க்கம் மற்றும் குறிப்பாக ”விவசாயிகளின்” வரலாற்றுக் கணக்குகளில் கவனம் செலுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. பிந்தைய.காலனித்துவ மற்றும் பிந்தைய ஏகாதிபத்திய தெற்காசியாவில், குறிப்பாக இந்தியாவில். பேராசிரியர்களான ரனாஜித் குஹா மற்றும் எரிக் ஸ்டோக்ஸ் ஆகியோரின் கல்வி வழிகாட்டுதலின் கீழ் சசெக்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து இந்த அறிஞர்கள் குழு வெளிவந்தது, மேலும் பின்வரும் அறிஞர்களை உள்ளடக்கியது: ஷாஹித் அமின், டேவிட் அர்னால்ட் (பின்னர் சேர்ந்தார்), கௌதம் பத்ரா, திபேஷ் சக்ரபர்த்தி, என்.கே. சந்திரா, பார்த்தா . சாட்டர்ஜி , அரவிந்த் என். தாஸ், டேவிட் ஹார்டிமன் (பின்னர் சேர்ந்தார்), ஸ்டீபன் ஹென்னிங்காம் (பின்னர் சேர்ந்தார்), ஞானேந்திர பாண்டே மற்றும் சுமித் சர்க்கார். 1982 இல், இந்த ஒத்துழைப்பாளர்கள் சபால்டர்ன் ஸ்டீபன் இதழைத் தயாரித்தனர், தெற்காசிய வரலாறு மற்றும் சமூகம் குறித்து அவர்கள் செய்யவில்லை என்று அவர்கள் கருதினர் இந்த திட்டம் ஒரு துறையாக ”சபால்டர்ன் ஆய்வுகளை” உருவாக்கியது.

குழுவால் பயன்படுத்தப்படும் ”சபால்டர்ன்” என்ற வார்த்தையின் உருவாக்கம், ”சபால்டர்ன்” என்ற பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ தரவரிசையில் இருந்து எடுக்கப்படவில்லை, இது கீழ்படிந்த இராணுவ அதிகாரிகளைக் குறிக்கிறது. அதற்கு பதிலாக, ”சபால்டர்ன்” என்ற சொல் இத்தாலிய மார்க்சிஸ்ட் அறிஞர் அன்டோனியோ கிராம்ஸ்கியின் சிறைக் குறிப்பேடுகளில் (1966 இல் வெளிவந்த ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள்) இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியதிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. அதன் அசல் கிராம்ஸியன் சூழலில், ”சபால்டர்ன்” என்பது தொழில்துறை முதலாளித்துவ அமைப்பு பற்றிய மார்க்சின் கருத்தாக்கத்தில் ஒருங்கிணைக்கப்படாத விவசாயிகளை மட்டுமே குறிக்கிறது. சபால்டர்ன் ஆய்வுகள், மக்கள் வரலாறு மற்றும் இந்தியாவின் உணரப்பட்ட வரலாறு ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள இடைவெளியை நிரப்ப முயல்கின்றன - பிரிட்டிஷ் ராஜ் அதிகாரத்தின் விவரிப்பில் காப்பகப்படுத்தப்பட்டதற்கும், பிரபலமான வரலாறாகக் கருதப்பட்டதற்கும் இடையில். சபால்டர்ன் ஆய்வுக் குழுவின் அறிஞர்கள், ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கம் இருந்தபோதிலும் அரசியல் நடவடிக்கைகளை எளிதாக்கும் குரலாக சபால்டர்ன், விவசாயிகள் கள சுயாட்சியை வழங்க, குழுவின் அடுத்தடுத்த மறு செய்கைகளில் முயன்றனர் மற்றும் இன்னும் முயன்றனர்.

திபேஷ் சக்ரபர்த்தி குறிப்பிடுகையில், துணைக்காலனித்துவ ஆய்வுகள் "காலனித்துவத்திற்கு எதிரான" சிந்தனையிலிருந்து தோன்றியதாகக் குறிப்பிடுகிறார், ஆனால் காயத்ரி ஸ்பிவக்கின் பணி மற்றும் குழுவில் அங்கத்துவம் "பின் காலனித்துவ" ஆய்வுகளை இயக்கத்தில் ஒருங்கிணைக்கிறது.

வரலாற்றுச் சுயநோக்கு (Historical Subjectivity)

சுயநோக்கு அல்லது தன்னிலை நோக்கு மனித இயல்பைப் பொறுத்தது என்று கூறுகிறார் டிரவெல்யன். இந்நோக்கு ஆய்வுப் பொருளில் இல்லை. மாறாக இது வரலாற்றாளரின் மனதில் உள்ளது. எனவே சுயநோக்கு உளவியல் சம்பந்தப்பட்டது. சுயநோக்கு என்பது ஒருவரின் ஒரு தலைச்சார்பை (ஊயைள)க் குறிக்கிறது. இது உள்ளுணர்வு சார்ந்த அகநிலையாகும். விருப்பு, வெறுப்பு, வேண்டும், வேண்டாமை, தப்பெண்ணங்கள், மனப்பான்மை, பழக்க வழக்கம், அணுகுமுறை, ஏற்றுக் கொண்ட பொறுப்பு, அச்சம், தூண்டப்படுதல், பற்று, பாசம், அறியாமை, அனுதாபம், ஆக்ரோஷம் போன்ற மன உணர்ச்சி காரணமாக சுயநோக்கு உருவாகி வெளிப்படுகிறது. சுயநோக்கு வரலாற்றில் (Subjective History) வரலாற்றாளரின் சுயநலமும், சொந்த மதிப்பீடுகளும், தப்பெண்ண மும் தலை தூக்கி நிற்கும். சுயநோக்கும் (Subjectivity) ஒருதலைச் சார்புடைமையும் (Bias) ஒன்றல்ல எனக் கருதுவோருமுள்ளார். சார்புடைமை இயல்பு சுயநோக்கு வெளிப்பாடு நடைமுறையில் இவ்விரண்டுக்குமிடையே வித்தியாசமில்லாத வேறுபாடு உள்ளது. அதாவது இரண்டும் ஒன்றுதான். சுயநோக்கு தவிர்க்க முடியாததா? வரலாற்றின் சுயநோக்கு மிகவும் குழப்பமளிப்பதாகக் கருதுகிறார் வால்ஷ். வரலாற்றாளர் சுயநோக்கைத் தவிர்க்கவோ அல்லது துறக்கவோ முடியாது என்கிறார் கார்ல் பெக்கர். வரலாற்றாளரின் மதிப்புத் திட்டம் (Value Scheme) இவரது ஆய்விலும் எழுத்திலும் ஆழப் பதியவே செய்யும் என்று கூறுகிறார் எர்னஸ்ட் நாகல்.

மதிப்பீடு செய்யாமல் வரலாற்றை வரைய வேண்டும் என்று கூறுவது உடல் பெருத்த மாடு மேய்ப்போன்தான் உடல் பெருத்த மாடுகளை மேய்க்க வேண்டும் என்று கூறுவதைப் போன்றது என்று சொல்கிறார் நாகல். சுயநோக்கின்றி எழுதப்படும் வரலாறு போலி

ஆவணங்களை இடச்செருகல் செய்வதும், ஆவணங்களில் விரும்புவதை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு விரும்பாததை விடுவிப்பதும், ஆவணங்களை அழிப்பதும் வேண்டுமென்றே செய்யும் தவறுகளாகும். இவை அறிவுறுத்தல் தவறுகள் (Didactical Errors) எனப்படும். இவை தவறுகள் மட்டுமல்ல, குற்றங்களாகும்.

நடுநிலை நோக்கு

நடுநிலை நோக்கு என்றால் என்ன? நடுநிலை நோக்கு அல்லது பொருள் நோக்கு (Objectivity) என்பது வரலாற்றாளர் வரலாற்றை வரையும் போது பாரபட்சமின்றி சமநிலை தவறாது இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். அதாவது வரலாற்றாளரின் அணுகுமுறை அவருடைய தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டிருக்க வேண்டும். வரலாற்றாளர் அல்லது வாலாற்று ஆய்வாளர் ஒரு தேர்ந்த நீதிபதியைப் போன்று சமன் செய்து சீர்தூக்குங்கோல்போல நின்று வரலாற்று முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும். அப்போது தான் வரலாற்றைச் சார்பின்றி வரைய முடியும். வரலாறு நியாயமானதாகவும் நம்பத்தக்கதாகவும் இருக்கும். எனவே வரலாற்று ஆய்வாளர் தனிமுறைச் சார்பற்று (Impersonal) இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. வரலாற்று நடுநிலை நோக்கு பற்றிச் சொல்லுதல் எவர்க்கும் எளியனவாகும். ஆனால் சொல்லியபடி செய்து முடித்தல் அரியனவாகும். அதனால் தான் "வரலாற்று நடுநிலை நோக்கு வரலாற்று ஆய்வின் மிக முக்கிய அதே சமயம் மிகவும் குழப்பமிக்கதாகவும் உள்ளது. என்று கூறுகிறார் வால்ஷ் (W.H.Walsh) நடுநிலை நோக்கு பற்றி ராங்கே வரலாற்று அறிவியலின் தந்தை (Father of Scientific History) என்று போற்றப்படும் ஜெர்மானிய வரலாற்று வித்தகர் லியோபோல்டு வான் ராங்கே வரலாற்று நடுநிலை நோக்குக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தார். இவர் திறனாய்வு முறை (Critical Method) மூலம் வரலாற்று உண்மைகளை உறுதி செய்ய வேண்டுமென்றார். வரலாறு என்பது வரலாற்று உண்மைகளைக் கண்டுபிடிப்பது தான் வரலாற்று விதிகளை வகுப்பதல்ல என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார் ராங்கே. அவர் வரலாற்று நடுநிலை பற்றிய இரண்டு கருத்துக்களை வலியுறுத்தியுள்ளார். 1). ஒவ்வொரு வரலாற்று உண்மையும் தனித்தனியே திறனாய்வு முறை மூலம் உறுதி செய்யப்படுதல் வேண்டும் 2). ஒவ்வொரு வரலாற்று உண்மையும் வரலாற்றாளரின் சுயச்சார்பின்றிச் சுயேச்சையாக இருக்க வேண்டும். இவை வரலாற்று

நடுநிலை நோக்கு பற்றிய அடிப்படை நெறிகளாகும். நடுநிலை நோக்கின் முக்கியத்துவம் நடுநிலை நோக்கு வரலாற்று வரைவின் உயிர் மூச்சாகும். சார்பின்றி எழுதப்படும் வரலாற்று ஒழுக்கத்தோடு வாழும் வாழ்க்கையைப் போன்றது. வரலாற்று நடுநிலை நோக்கின் முக்கியத்துவத்துக்கான காரணங்கள் வருமாறு: 1) வாலாற்றின் நம்பகத் தன்மையை உறுதி செய்கிறது 2). திறனாய்வு முறை மூலம் சான்றுகளைப் பகுத்தாய்ந்து எப்பக்கமும் சாராது முறைப்படுத்த முடியும். 3) வரலாற்றாய்வாளரை விருப்பு வெறுப்புகளிலிருந்து பாதுகாக்கிறது. 4). நடுநிலை நோக்குடன் எழுதப்படும் வரலாற்றே உண்மையான வரலாறு என்ற எண்ணத்தை வரலாற்று ஆய்வாளர்களிடையே நிலைப்படுத்துகிறது. 5. இதுதான் வரலாற்று உண்மையைக் காப்பாற்றாமை நேர்வழி. 6. வரலாற்றாளரின் தார்மீகக் கடமையை வலியுறுத்துகிறது.

நடுநிலை நோக்கின் முந்தேவைகள் (Pre Requisites of objectivity)

வரலாற்றாளர் நீதிபதியைப் போன்றவர் வழக்குரைஞர் அல்லர். இவர் தீக்காய்வார் போல் இருந்து வரலாற்றை வரைய வேண்டும். அதற்கான முன் தேவைகள் வருமாறு: 1). சான்றுகளைத் திரட்ட அனைத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். 2).புதிய சான்றுகள் யார் மூலம் கிடைத்தாலும் அதைத் திறனாய்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். 3). ஆரோக்கியமான அறிவியல் மனப்பான்மையும், நேர்மையான சுயக் கட்டுப்பாடும், திறனாய்வுத் திறமை இருக்க வேண்டும். 4). ”வரலாற்று உண்மைகள் “உண்மைகளைத் தவிர வேறில்லை என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டும். 5) வரலாற்று உணர்வு இருக்க வேண்டும். 6.எழுத்து நடை எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு ஏற்றதாக இருக்க வேண்டும்.

மருங்கைகாய 198 நடுநிலை நோக்கு வரலாற்று வரைவியலில் நியாயத்தையும், நேர்மையையும், ஒழுக்கத்தையும் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. நடுநிலை நோக்குக்கு எதிரான தடைகள் நடுநிலை நோக்குடன் வரலாறு எழுதுவதென்பது எளிதான காரியமன்று. அதற்குப் பல தடைகள் (Barriers to Objectivity) உள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமானவை வருமாறு: 1. வரலாற்று நிகழ்வுகளின் தன்மை (Nature of Historical Events). வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பற்றிய சான்றுகள் முழுமையாகக் கிடைப்பதில்லை. இவை மிகக் குறைவாகவோ அல்லது மிக அதிகமாகவோ கிடைக்கக் கூடும். சான்றுகள் அழிக்கப்பட்டோ , மறைக்கப்பட்டோ, சிதைக்கப்பட்டோ , விடுபட்டோ இருக்கலாம். எனவே சான்றுகளின் தன்மை வரலாற்றையும்

மீறி அவரது நடுநிலை நோக்கைப் பாதிக்க வாய்ப்புண்டு. 2. வரலாற்று நிகழ்வுகளைத் தேர்ந்தெடுத்தல் (The Selection of Historical Events). வரலாற்றின் பரப்பு பெரிது. அதன் வீச்சு அதிகம். எதைப் பற்றி எழுதுவது என்பதை வரலாற்றாளரோ அல்லது வரலாற்று ஆய்வாளரோ தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியுள்ளது. அதற்கேற்ப சான்றுகளை சேகரிக்க வேண்டும். நிகழ்வுகளுக்கேற்ற ஆய்வுத் தலைப்பா? அல்லது ஆய்வுத் தலைப்புக்கேற்ப நிகழ்வுகளைத் தெரிவு செய்வதா? என்பது நடுநிலை நோக்குக்குத் தடையாக உள்ளது. 3. ஆசிரியரின் ஆளுமை (The Personality of the Author). வரலாறு அல்லது வரலாற்று ஆய்வின் தன்மையும் தரமும் அதன் ஆசிரியரின் ஆளுமையைப் பொறுத்துள்ளது. ஆசிரியரின் விருப்பு, வெறுப்பு, பெருமை, பொறாமை, வேண்டுகல், வேண்டாமை அவரது நடுநிலை நோக்கைப் பாதிக்கக் கூடும். அதேபோன்று அரசியல் கொள்கைப் பிடிப்பு சாதி, இன, சமயப்பற்று, தேசிய உணர்வு, மனப்பான்மை போன்றவற்றையும் ஆசிரியரின் பொருள் நோக்கு பாதிக்கப்படலாம். 4. விவரிப்பு விளக்கக் கலப்பு (The Mixture of Narration and Explanation). வரலாற்றாளரின் வேலை கடந்த கால நிகழ்வுகளை நிகழ்ந்தவாறே விவரிப்பதாகும். ஆனால் வரலாற்றாளரோ வரலாற்று ஆய்வாளர்களோ கடந்த காலத்தை விவரிப்பதோடு நிற்பதில்லை. அதை விளக்கவும், விமரிசிக்கவும் செய்கின்றனர். அப்போது வரலாற்றாளரின் சொந்தக் கருத்தோ மனப்பான்மையே வரலாற்று வரைவில் கலந்து அவரது நடுநிலை நோக்கைத் திரித்து விடுகிறது. 5. வரலாற்று ஊகங்கள் (Historical Assumption). ஊகங்கள் வரலாற்றின் வைரிகள், விரோதிகள். ஆனால் இவைதான் வரலாற்றின் நண்பர்களாகக் கருதப்படுகின்றன. வரலாற்று விளக்கங்கள் அனைத்தும் ஊகங்களின் விரிவாக்கமேயாகும். இறைச் சட்டம், அறிவாற்றல், அறிவொளி, கற்பனைக் காவியம், கார்டேசியனிசம், நேர்க்காட்சி வாதம், அறிவியல் சோஷலிசம், மீண்டும் நிகழ்தல், முன்னேற்றம், சுயவிருப்பாற்றல், வரலாற்றின் பொருள், வரலாற்றியம், சார்பியம் போன்றவை ஊகங்களேயாகும். ஊகங்கள் வரலாற்று நடுநிலைக் நோக்குக்கு எதிரான தடைக் கற்கள். 6. வரலாற்றில் கலைக்கூறு (Art Element in History) வரலாறு கலையாகக் கருதப்படுகிறது. வெறும் வரலாறு (mere history) எலும்புக் கூடாயின் கலை அதன் சதையாகும் என்று கூறப்படுகிறது. எனவே கற்பனையைக் கலந்து இலக்கியக் கவர்ச்சியோடு வரலாறு வரையப்படுகிறது. ஊகத்தைப் போன்றே கற்பனையும் கலையும் வரலாற்று

நடுநிலைக்கெதிரான தடையாகும். 7. தவறாகப் புரிந்து கொள்ளல் (Error of Understanding) வரலாற்றைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்வது நடுநிலை நோக்கைப் பாதிக்கும். தவறாகப் புரிந்து கொள்வதற்குப் போதிய சான்றுகள் இன்மை, குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தை விரும்புவது அல்லது வெறுப்பது, எடுத்துக் கொண்ட பொருளில் ஆர்வமின்மை, யாரையாவது திருப்திப்படுத்த அல்லது தாக்க எழுதுவது போன்ற பல காரணங்கள் இருக்கக் கூடும். எனவே தவறாகப் புரிந்து கொள்வதால் வரலாற்றுச் சமநிலை நோக்கில் பாதிப்பு ஏற்படுகிறது. 8. உட்புறச் சார்புடைமை (ஐசெநசவநன ஞரடிதநஉவளைஎஅ). வரலாற்றாளர் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல் இருக்க வேண்டும். ஓடம் தண்ணீரில் மிதக்கலாம், மூழ்வி விடக் கூடாது. வரலாற்று ஆய்வாளர் வரலாற்றுக்கு வெளியே இருந்து வரலாற்றை ஆய வேண்டும். வரலாற்றாளர் வரலாற்றில் இருக்கலாம். ஆனால் வரலாற்றோடு இருக்கக் கூடாது. ஹெரோடொட்டசும், தூசிடேடசும் கி.மு. 5-ம் நூற்றாண்டு கிரேக்கர்களாகவும், புனித அகஸ்டின் கி.பி. 5-ம் நூற்றாண்டின் கிறித்துவராகவும், மாக்கியவெல்லி 15-ம் நூற்றாண்டின் மறுமலர்ச்சிக்கால வரலாற்றாளராகவும், பிரான்சிஸ் பேக்கன் 16-ம் நூற்றாண்டின் அறிவுப் புரட்சியாளராகவும், டில்லமாண்ட் 17-ம் நூற்றாண்டுப் பிரெஞ்சுக்காரராகவும், கிப்பன் 18-ம் நூற்றாண்டு அறிவொளி ஆங்கிலேயராகவும், மாம்சன் 19-ம் நூற்றாண்டு ஜெர்மானியராகவும், டாயின்பி 20-ம் நூற்றாண்டு வரலாற்றுத் தத்துவராகவும் இருந்தே வரலாற்றை அணுகியுள்ளனர். இத்தகைய உட்புறச் சார்புடைமை நடுநிலை நோக்குக்கு எதிரான தடையாகும். 9. திரித்துக் கூறல் (Distortion). திரித்துக் கூறல் தவறு. வரலாற்றாளர் தெரிந்தே செய்வதாகும். அறிந்தோ அல்லது அறியாமலோ செய்தாலும் திரித்துக் கூறல் தவறுதான். கூலிக்கு வேலை செய்யும் வரலாற்றாளர் (Mercenary Historians) செய்யும் வேலை இது. தவறான எண்ணங்களாலும் (Prejudices) வரலாறு திரித்துக் கூறப்படலாம். என். சுப்பிரமணியன் கூறுவதைப் போன்று வரலாற்றைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாதது தவறு என்றால் அதைத் திரித்துக் கூறல் குற்றமாகும். 10. சான்றுகளின் தூய்மையின்மை (Impurity of Sources) வரலாற்றுச் சான்றுகள் கலப்பு உலோகம் போன்றவை. இவற்றை பகுப்பாய்வுத் திறனாய்வு என்ற உலைக் களத்தில் காய்ச்சி சுத்தப்படுத்த வேண்டும். அப்போது தான் வரலாற்று நிகழ்வுகளை நிகழ்ந்தவாறு கூற முடியும். சான்றுகளைத் தூய்மைப்படுத்துதல், வரலாற்று நிகழ்வுக்கான கருத்தை அறிதல், அதை வாசகர் புரிந்து கொள்ளல் ஆகிய மூன்று கட்டங்களிலும் தூய்மைக்கேடு

ஏற்படவாய்ப்புண்டு. எனவே சான்றுகளின் தூய்மையின்மை வரலாற்று நடுநிலை நோக்குக்கெதிரான தடையாகும்.

அலகு-3

தற்காலிக ஊகக் கோட்பாடு (Hypothesis)

தற்காலிக ஊகக் கோட்பாடு என்பது புனைவுகோள். வரலாற்றுவாத ஆதாரமாகத் தற்காலிகமாக மேற்கொள்ளப்படும் ஊகக் கருத்து. இதை மெய்மைக்கோள் எனலாம். இது வரலாற்று மேலாய்வுக்கு அடிப்படையான தற்காலிகப் பொது விளக்கக் கோட்பாடாகும். இந்த ஊகக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் வரலாற்று ஆய்வுப் பொருள் அல்லது பிரச்சனை வரையறுக்கப்படுதல் வேண்டும். தற்காலிகமாக வரையறுக்கப்படும் ஊகக் கோட்பாடு ஆய்வின் போது சோதித்துப் பார்த்து சரியா தவறா என்று உறுதி செய்யப்படுகிறது. அதாவது கிடைக்கும் ஆதார அறிவைக் கொண்டு ஆய்வுப் பொருளை வரையறுப்பதே தற்காலிக ஊகக் கோட்பாடாகும். தற்காலிக ஊகக் கோட்பாட்டின் நோக்கம் ஆய்வின் திசையையும் (Direction), வீச்சையும் (Extent) காட்டுவதாகும். இக்கோட்பாடே ஆய்வின் குவிமையமாகும். ஆய்வாளர் வீணே அலைந்து நேரவிரயம் செய்யாமல் இருப்பதற்கான எல்லையை இக்கோட்பாடு வகுத்துக் கொடுக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல. எந்த அளவுக்கு ஆதாரங்களைத் தேடித் திரட்டுவது என்பதையும் இது தெளிவுபடுத்துகிறது. தற்காலிக ஊகக் கோட்பாடு என்பது உண்மைகளுக்கிடையேயான தொடர்பை நோக்கி ஆய்வை இயக்குவதாகும்” என்று வரையறுத்துள்ளார் நார்த்ரோப் (North Rope). ஊகக் கோட்பாட்டை உருவாக்குவது எளிதன்று. ஆய்வுப் பொருளை நன்கு சிந்தித்து, அதற்கான ஆதாரங்களைப் பற்றிப் பூர்வாங்கமாக 172 அறிந்து கொண்டு , மேற்கோள் நூல்களைப் படித்த பின்னர் இக்கோட்பாட்டை உருவாக்க வேண்டும். சுருங்கக்கூறின், தற்காலிக ஊகக் கோட்பாடு ஆய்வாளரின் நோக்கம், அறிவாற்றல், அனுபவம், அணுகுமுறை ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும். ஊகக் கோட்பாடு நடைமுறை சாத்தியமானதாக (Working Hypothesis) இருக்க வேண்டியது அவசியம். ஏனெனில் இதைக் கொண்டு தான் ஆய்வைத் துவங்கி, தொடர்ந்து, முடிக்க வேண்டும். எனவே தற்காலிக ஊகக் கோட்பாடு தெளிவாகவும், எளிதாகவும், சுருக்கமாகவும், சோதித்துச் சரிபார்க்கக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். இருக்கும் அறிவையொட்டி

உருவாக்கப்படும் இக்கோட்பாடு ஆய்வு முறையோடு தொடர்பு படுத்தப்படல் வேண்டும். இது ஒழுக்கத்துறைச் சார்பற்றதாகவும் (Amoral) இருத்தல் அவசியம். தற்காலிக ஊகக் கோட்பாடு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அக்கறையோடு உருவாக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஆய்வு எளிதாக அமையும். ஊகக் கோட்பாட்டை உருவாக்கும் போது கவனிக்க வேண்டியவை: 1). ஆய்வுப் பொருளைப் பற்றிய தெளிவு 2) ஆய்வு முறையியலில் பயிற்சி 3). மேற்கோள் நூல்களை ஆழ்ந்து கற்றல் 4). சான்றுகளைச் சேகரிப்பதற்கான மாற்று வழிகளை அறிந்திருத்தல் 5).ஆய்வின் உத்தேச விளைவுகளைப் பற்றிய முன்னறிவு 6). சொந்த விருப்பு வெறுப்பின்மை. செயலறிவு சார்ந்த ஆய்வில் (Empirical Research) தற்காலிக ஊகக் கோட்பாட்டை உருவாக்கல் கட்டாயத் தேவை. ஆனால் வரலாற்றாய்வு போன்ற பகுப்பாய்வுக்கு (Analytical Research) இக்கோட்பாடு கட்டாயமில்லை. எனினும் வரலாற்று ஆய்வு ஊகங்கள் (Assumptions) இருப்பின் அவை தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியது இன்றியமையாதது.

நடைமுறை நூற்பட்டியல் (A Working Bibliography)

ஆய்வாளர் ஆய்வுத் தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதற்குரிய தற்காலிக ஊகக் கோட்பாட்டை உருவாக்கிய பின்னர் முறையான பூர்வாங்க நூற்பட்டியலைத் தயாரிக்க வேண்டும். ஆய்வாளர் தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு முன்பே பல நூல்களைப் படித்திருப்பார். தலைப்பு முடிவானபின் தற்காலிக நூற்பட்டியலைத் தயாரிக்க வேண்டும். இதற்குக் கல்லூரி, பல்கலைக்கழக மற்றும் தனியார் நூலகங்களைப் பயன்படுத்தலாம். நூலகம் தான் வரலாற்று ஆய்வாளரின் ஆய்வுக்கூடம். ஆய்வாளர் நூலகப் பட்டியல் (Library Catalogue), அட்டைப் பட்டியல் (Card Catalogue), புத்தக அலமாரிகள் (Book Shelves) ஆகியவற்றைப் பார்த்து நடைமுறை நூற்பட்டியலைத் தயாரிக்க வேண்டும். பாட மற்றும் மேற்கோள் நூல்களோடு கலைக் களஞ்சியங்கள், வாழ்க்கை வரலாறுகள், சுய வரலாறுகள், வரலாற்றுத் தனி வரைவுகள் (Monographs), வரலாற்று நூற்பட்டியல், கையேடுகள், பத்திரிக்கை செய்திச் சுருக்கங்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், அறிக்கைகள், கட்டுரைக் கோப்புகள் ஆகியவை பற்றிய தகவல்களையும் திரட்ட வேண்டும். ஆவணக் காப்பகங்களிலிருந்து ஆவணங்களைப் பற்றிய விவரங்களைப் பெறலாம். இவற்றைக் கொண்டு நடைமுறை நூற்பட்டியலைத் தயாரித்துப் 173 பின்னர் ஆய்வின் போது கிடைக்கும் ஆதார

நூல்களையும் சேர்த்து இறுதியாக ஆய்வின் முடிவில் முழுமையான நூற்பட்டியலைத் தயாரிக்கலாம்.

நடுநிலை நோக்கின் முன்தேவைகள் (Pre Requisites of Objectivity) வரலாற்றாளர் நீதிபதியைப் போன்றவர் வழக்குரைஞர் அல்லர். இவர் தீக்காய்வார் போல் இருந்து வரலாற்றை வரைய வேண்டும். அதற்கான முன் தேவைகள் வருமாறு: 1).சான்றுகளைத் திரட்ட அனைத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். 2).புதிய சான்றுகள் யார் மூலம் கிடைத்தாலும் அதைத் திறனாய்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். 3).ஆரோக்கியமான அறிவியல் மனப்பான்மையும், நேர்மையான சுயக் கட்டுப்பாடும், திறனாய்வுத் திறமை இருக்க வேண்டும். 4).”வரலாற்று உண்மைகள் உண்மைகளைத் தவிர வேறில்லை என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டும். 5).வரலாற்று உணர்வு இருக்க வேண்டும். 6.எழுத்து நடை எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு ஏற்றதாக இருக்க வேண்டும்.

வரலாற்றுத் திறனாய்வு (Historical Criticism)

ஆய்வுத் தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்தல், பூர்வாங்க நூற்பட்டியல் தயாரித்தல், ஆய்வுக் கட்டுரைச் சுருக்கம் எழுதுதல் ஆகியவை வரலாற்று ஆய்வின் முதல் மூன்று நடவடிக்கைகள் என்று முன்னர் குறிப்பிட்டோம். 1). சான்றுப் பகுப்பாய்வு , 2) ஒருங்கமைத்தல், 3) கட்டுரையாக்கம், 4). மேற்கோளாட்சி , 5). ஆய்வுக் கட்டுரையின் அமைப்பு ஆகியவை வரலாற்று ஆய்வின் பிற நடவடிக்கைகளாகும். இவை வரலாற்றாய்வு முறையியல் (Methodology of Historical Research) என்று அழைக்கப்படுகிறது. சான்றுகளின்றேல் வரலாறில்லை. சான்றுகளே வரலாற்றுக்கான மூலப் பொருள்கள். சான்றுகளைச் சேகரித்து, சரிபார்த்து, அவற்றின் நம்பகத் தன்மையை உறுதி செய்த பின்னரே வரலாறு வரையப்படுகிறது. இதற்கான ஆய்வு முறையே திறனாய்வு ஆகும்.

இவை நிகழ்ந்தவை பற்றிய தகவல்களைத் தரவேண்டும் என்ற சுய உணர்வோடு கவனமாகத் தயாரிக்கப் பட்டவையாகும் என்று கூறுகிறார் கார்டர் குட் (Carter V.Good). எனினும் ஆவணங்களைப் பகுப்பாய்வு அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அவற்றைத் திறனாய்ந்து, சரிபார்த்து, மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். ஆவணங்களின் உண்மைத்

தன்மையையும் நம்பகத் தன்மையையும் உறுதி செய்து, ஒவ்வொரு தகவலையும் கூர்ந்து கவனித்து சரிபார்த்த பின்னரே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது நிராகரிக்க வேண்டும். சுரங்கப் பாறையை வெட்டி எடுத்து அதிலிருந்து தங்கத்தைப் பிரித்தெடுப்பதைப் போன்று ஆவணங்களிலிருந்து உண்மைச் சான்றுகளைக் கண்டறிய வேண்டும்! பிழைகளையும் தவறுகளையும் திரிபுகளையும் நீக்கி உண்மையைக் கண்டறிவதே வரலாற்றுத் திறனாய்வின் நோக்கமாகும்... சுருங்கக் கூறின் ஆவணங்களின் பகுப்பாய்வு மதிப்பீடே வரலாற்றுத் திறனாய்வு ஆகும். வரலாற்றுத் திறனாய்வு புறத் திறனாய்வு, அகத் திறனாய்வு என்று இருவகைப்படும்.

அகத் திறனாய்வு (Internal criticism)

பொருள் விளக்கம் ஹெர்மநியூட்டிக்ஸ் (Hermeneutics) என்ற சொல் ஹெர்மநியூட்டிகே (hermenetike) என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். இச்சொல்லுக்கு உட்பொருளை வெளிப்படுத்துதல் (Interpretation) என்று பொருள். அதாவது ஆவணங்கள் அல்லது சான்றுகளின் உள்ளடக்கத்தை (Content) உறுதி செய்வதாகும். இது பொருள் நோக்குத்திறனாய்வு (Interpretative) ஆய்வதைப் போன்று அகத்திறனாய்வு அவற்றின் உட்பொருளை ஆய்வு செய்கிறது. எனவே இது உயர் திறனாய்வு (Higher criticism) ஆகும். ஆவணங்கள் வரலாற்றுப் பதிவுகளைத் தாங்கிச் செல்லும் வாகனங்கள். இப்பதிவுகள் தனித்தோ அல்லது சேர்ந்தோ காணப்படும். இவை உண்மையானவையா அன்றி உண்மை போன்றவையா என்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும். பொதுவாக அகத்திறனாய்வு எழுத்து வடிவச் சான்றுகளுக்கே பயன்படும். ஆவணப் பதிவுகள், சரியாகவோ, தவறாகவோ அல்லது இரண்டும் கலந்தோ இருக்கக் கூடும். சில உள் நோக்கத்தோடு எழுதப்பட்டிருக்கலாம். எனவே ஆவணச் சான்றுகளுக்குக் காரணமானவர்களின் அறிவு, ஆற்றல், அனுபவம், உள்நோக்கம், தப்பெண்ணங்கள், விருப்பு வெறுப்புகள், சூழ்நிலை போன்றவற்றை ஆழ்ந்து அறிய வேண்டும். சுருங்கக் கூறின் ஆவண ஆசிரியரின் சொந்த குணங்களை (Personal Traits)க் கண்டறிவதன் மூலம் அவரது கூற்றுக்களைக் கூர்ந்து ஆராயலாம். இருவகை அகத்திறனாய்வு புறத்திறனாய்வு ஆவணங்களின் நம்பகத்தன்மையை உறுதி செய்கிறது. அகத் திறனாய்வு அவற்றின் உண்மைத் தன்மையைத் தீர்மானிக்கிறது. அகத் திறனாய்வு இரு வகைப்படும்

உடன்பாட்டு அகத்திறனாய்வு 2. எதிர்மறைத் திறனாய்வு. 1. உடன்பாட்டு அகத்திறனாய்வு (Positive internal Criticism) ஆவணங்களின் உண்மைத் தன்மையை உறுதி செய்வதே உடன்பாட்டு அகத்திறனாய்வின் நோக்கமாகும். இது ஆக்கப் பூர்வமானது. இத்திறனாய்வு ஆவண மொழியை மையமாகக் கொண்டது. மொழி மனதின் வெளிப்பாடாகையால் மொழி ஆய்வு இன்றியமையாதது. வார்த்தைகள் காலத்துக்குக் காலம், இடத்துக்கு இடம் மாறக் கூடியது.

அத்தியாயங்கள் பிரித்தல் (Chapterisation)

ஆய்வுக்கட்டுரை பல அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்படுதல் வேண்டும். அப்போதுதான் கருத்துக்களுக்கு வடிவம் உண்டாகும். இந்த வடிவம் அறிவுக்கு ஏற்புடைத்ததாகவும் (Cogent), ஒத்திருப்பதாகவும் (Coherent), முழுமையாகவும் (Completeness) இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. ஆய்வுக் கட்டுரை அத்தியாயங்களைக் கொண்ட கட்டமைப்பாகும். அத்தியாயத்தின் நோக்கம் குறிப்பிட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைப் பிரிவைத் தெளிவாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் எழுதுவதாகும். ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் தன்னிறைவு (Self-Contained) கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். அத்தியாயங்களின் அளவு கூடியவரை சமமாக இருப்பது நல்லது. ஒரு அத்தியாயம் ஐந்து பக்கங்களிலும் மற்றொரு அத்தியாயம் ஐம்பது பக்கங்களிலும் இருந்தால் ஆய்வுக் கட்டுரை சமநிலையின்றி திறமை நயமில்லாமல் (Clumsy) இருக்கும். அத்தியாயத்தின் பிரிவுகளும், உட்பிரிவுகளும், பத்திகளும், வாக்கியங்களும், சொற்றொடர்களும், சொற்களும் தர்க்க ரீதியாக, தெளிவாக, சமநிலையோடு, உயிரோட்டமுடையதாக அமைந்திருக்க வேண்டியது அவசியம். ஒரு அத்தியாயம் அடுத்த அத்தியாயத்தோடு உயிர்த்தொடர்பு (Organic Link) கொண்டிருக்க வேண்டும்.

தலைப்புகளும் கிளைத் தலைப்புகளும் (Headings and Sub Headings)

ஒவ்வொரு அத்தியாயத்துக்கும் தலைப்பு கொடுக்க வேண்டும். அதேபோன்று அத்தியாயத்துக்குள் கிளைத்தலைப்புகள் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் அவை ஆய்வுக்கட்டுரையைப் படிப்போரின் கவனத்தையும் கருத்தையும் கவரும் அத்தியாயங்களுக்கு ஒழுங்கையும், தெளிவையும், அர்த்தத்தையும் கொடுக்கும். நூறிலிருந்து முன்னூறு பக்க

அளவில் உள்ள ஆய்வுக்கட்டுரையில் தலைப்புகளும் கிளைத் தலைப்புகளும் இல்லாவிடில் வாசகர்கள் கண் 'ணைக்கட்டிக் காட்டில் விட்டவர்களைப் போன்று திக்குதிசை தெரியாது திண்டாடுவார்கள் முக்கிய கருத்துக்கள் வார்த்தை வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் போய்விடும். கட்டுரையின் வடிவமைப்பே தெரியாமல் போகலாம். ஆய்வுக் கட்டுரைக்குத் தலைப்புகளும் கிளைத் தலைப்புகளும் கொடுப்பதில் பல நன்மைகள் உண்டு. 1).மேலோட்டமாகப் படிப்பவர்களுக்குக் கூட ஆய்வுக் கட்டுரையின் பரப்பும் வீச்சும் தெளிவாகத் தெரியும். கட்டுரையின் நிலவமைப்பு (Topography) நன்கு தெரிவதால் அதன் மேடு பள்ளங்களையும், நெளிவு சுளிவுகளையும் கண்டு கொள்வது எளிது. 2). 223 ஆய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கும் போக்கும் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி இருக்கும். 3) ஆய்வாளரின் ஆய்வுக் களம் நன்கு வரையறுக்கப்படுகிறது. 4).ஆய்வின் கட்டுக்கோப்பு தெளிவாக்கப்படுகிறது. 5). திறனாய்வாளர்கள் மற்றும் மதிப்பீட்டாளர்களின் விமரிசனங்களைக் கேட்டுத் தக்க திருத்தங்களைச் செய்யலாம். 6). அவசியமாயின் ஆய்வுக் கட்டுரையில் தக்க மாற்றங்கள் செய்வதில் இடர்பாடு இருக்காது.

எழுத்து நடை (The Writing style)

ஆய்வுக்கட்டுரை ஆய்வாளருக்கும் வாசகருக்குமிடையே தகவல் தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறது. இது ஆய்வாளரின் அயறா உழைப்பின் விளைவாகும். இதன் பயனும் பெருமையும் ஆய்வுக் கட்டுரை எவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பொறுத்தே உள்ளது. ஆய்வின் தரம் எவ்வளவுதான் உயர்வாக இருந்தாலும் ஆய்வுக்கட்டுரையை யாரும் படிக்கவில்லையாயின் அதனால் என்ன பயன்? ஆய்வாளரின் எழுத்து நடையே ஆய்வுக்கட்டுரை விரும்பிப்படிக்கத் தூண்டுகிறது. ஆய்வுக்கட்டுரையை நயமான நடையில் எழுத வேண்டுமாயின் பின்வரும் குறிப்புகளைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். 1. தெளிவான சிந்தனை (Clear Thinking). ஆய்வாளருக்குச் சிந்தனைத் தெளிவு அவசியம். தெளிவிருந்தால்தான் எழுத்து நடை எளிமையாக இருக்கும். 2. மொழித்திறன் (Language skill). ஆய்வாளருக்கு சொல்லாட்சித் திறன் இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. சிறிய, எளிய, வழக்கத்தில் உள்ள சொற்களையே கையாள வேண்டும். வல்லுனர்களுக்கே விளங்கக் கூடிய நுணுக்கச் சொற்களையும் மற்றும் அலங்காரச் சொற்களையும் தவிர்க்க வேண்டும். 3.

சொற்செறிவு (Brevity). ஆய்வாளர் சொல்ல வேண்டியதைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்க வேண்டும். சொற்சிக்கனம் தேவை. 4. நடுநிலை நோக்கு (Objective). ஆய்வுக்கட்டுரை படிக்கக் கூடியதாக மட்டும் இருந்தால் போதாது. அது நம்பத்தக்கதாகவும் இருக்க வேண்டும். நடை உண்மையை வெளிப்படுத்த வேண்டும் மறைக்கக் கூடாது. 5. சிறிய வாக்கியங்கள் (Short Sentences). சிறிய எளிய இனிய வாக்கியங்கள் சுவையைக் கூட்டும். நீண்ட சிக்கலான வாக்கியங்கள் சலிப்பை உண்டாக்கும். 6. பேச்சு நடையைத் தவிர்த்தல் (Avoid Colloquialism) பேச்சு நடை ஆய்வுக் கட்டுரைக்கு ஏற்றதல்ல. நான், நாங்கள் போன்ற பெயர்ச்சுட்டுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். சுருங்கக்கூறின் ஆய்வுக் கட்டுரை ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை ஆர்வத்தோடு படிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.

ஆவண மேற்கோளாட்சி

ஆவண மேற்கோளாட்சி ஆய்வுக் கட்டுரையாக்கத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இதுவே ஆய்வுக் கட்டுரை உண்மையானது, நம்பகமானது, ஆதாரப்பூர்வமானது என்பதை மெய்ப்பிக்க வல்லது. ஆவண மேற்கோளாட்சி என்ற சொல்லுக்கு இரண்டு பொருட்கள் உள்ளன: 1). நூலக அறிவியலில் இச்சொல்லுக்குக் குறிப்பிட்ட பாடத்தைப் பற்றிய தகவல்களை மீட்பித்தல் என்று பொருள். 2) வரலாற்று ஆய்வில் இச்சொல் மூல ஆதாரங்களைப் பற்றிய தகவல் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆவண மேற்கோளாட்சியின் நோக்கங்கள் ஆவணங்களே வரலாற்றாய்வுக்கு அடிப்படை. ஆவணங்களிலிருந்து மேற்கோளாகக் காட்டப்படும் சான்றுகளைப் பற்றிய ஆய்வு முறையே ஆவண மேற்கோளாட்சி எனப்படுகிறது. இதன் நோக்கங்கள் வருமாறு: 1) ஆய்வுக் கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள், விளக்கங்கள், விவாதங்கள் ஆகியவற்றுக்கு அத்தாட்சியாக இருத்தல், 2) ஆய்வாளர் பிறருக்கு எந்த அளவுக்குக் கடன்பட்டுள்ளார் என்பதைக் காட்டல், 3). கருத்து மாறுபாடுகளை அதிகாரப் பூர்வமாக்கல் 4). வாசகர்கள் மேற்கொண்டு தகவல்களைப் பெற உதவல். 5) ஆய்வாளர் பயன்படுத்திய சான்றுகள், மேற்கோள்கள், கருத்துக்கள் ஆகியவற்றைச் சரிபார்க்க உதவல், 6) அடிக்குறிப்புகள், பிற்சேர்க்கைகள் மூலம் மேலும் விபரங்களைக் கொடுக்க. ஆவண மேற்கோளாட்சியற்ற ஆய்வுக் கட்டுரை அதிகாரப் பூர்வமானதாக அங்கீகரிக்கப்பட மாட்டாது. 39.3 ஆவண

மேற்கோளாட்சியின் உள்ளடக்கப் பகுதிகள் ஆவண மேற்கோளாட்சி பின்வரும் உள்ளடக்கப் பகுதிகளைக் கொண்டது.

முன்னுரை (Preface)

முன்னுரை ஆய்வின் பகுதியல்ல. இது ஆய்வுக்கான பீடிகையாகும். முன்னுரை ஆய்வை அறிமுகப்படுத்துகிறது. ஆய்வாளர் முன்னுரையில் 1).எந்த நோக்கத்தோடு ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது 2) ஆய்வின் பின்னணி, பரப்பு, இயல்பு பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும். ஆய்வாளருக்கு உதவிய நிறுவனங்கள், நபர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோருக்கு நேரடியான முகமன் புகழ்ச்சியின்றி நன்றிக்கடன் தெரியவிக்கலாம். ஆய்வாளரே தனது ஆய்வறிக்கை ஆதாரப் பூர்வமானது, திறனாய்வு மிக்கது, தெளிவானது என்றெல்லாம் கூறிக் கொள்ளலாகாது! மாறாக ஆய்வாளரின் அடக்கம், தெளிவு, சாதூர்யம், அறிவாற்றல், மனமுதிர்ச்சி, முன்னுரை மூலம் வெளிப்பட வேண்டும். முன்னுரை மிகச் சுருக்கமாக இருப்பது நல்லது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் காணப்படும் முன்னுரைகளை ஆய்வாளர் முன்மாதிரியாகக் கொள்ளலாம். ஆய்வின் பரப்பு குறுகியதாக இருந்தால் முன்னுரைக்கு பதில் நன்றி தெரிவிப்பு (Acknowledgements) என்று குறிப்பிட்டால் போதும்.

அடிக்குறிப்புகள் (Footnotes)

ஆய்வுக் கட்டுரையில் அந்தந்த பக்கத்தின் அடிப்பகுதியில் கொடுக்கப்படும் குறிப்புகளே அடிக்குறிப்புகள் எனப்படும். கட்டுரையின் உடல் பகுதியில் கூறப்பட்ட தகவல்களை வலுப்படுத்தக் கூடிய துணைத் தகவல்கள் இவை. ஆய்வுக்கட்டுரையின் கருத்தோட்டம் தடைபடாமலிருக்கும் பொருட்டு அடிக்குறிப்புகள் தரப்படுகின்றன. ஆய்வாளரின் உழைப்பின் அகலத்தையும் ஆழத்தையும் அறிந்து கொள்வதற்கான அளவுமானியே அடிக்குறிப்புகள். இவை அதிகபட்சம் ஒரு பக்கத்தின் கால் பகுதிக்கு மேல் போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அடிக்குறிப்புகள் சுருக்கமாக, துல்லியமாக, பொருத்தமாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். அடிக்குறிப்பான நோக்கங்கள் வருமாறு: 1). ஒரு வாக்குமூலத்தையோ, கருத்தையோ அல்லது விளக்கத்தையோ செல்லத்தக்கதாகக் கல். 2) பெறப்பட்ட தகவல்களுக்கு ஏற்பளித்தல் 3). கூறப்பட்ட கருத்துக்களை விரிவு படுத்தவோ,

விளக்கவோ, துணைத் தகவல்களைச் சேர்க்கவோ பயன்படுத்தல் 4) உதாரணங்கள் கொடுக்க 5). கட்டுரையின் பிற பகுதிகளில் காணப்படும் தகவல்களுக்குக் குறுக்குக் குறிப்பு (Cross Reference) கொடுக்க 6). மேற்கோள்களை நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ கொடுத்ததற்கு நன்றி தெரிவிக்க 7). தலைப்புகளையோ, துணை தலைப்புகளையோ விளக்க. 8). தன்னுடைய பங்களிப்புகளைப் பிறருடையவற்றினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்ட 9). வாசகருக்குப் பிரச்சனையின் பின்னணியைப் புலப்படுத்த 10). சான்று மூலங்களுக்கு வாசகர்களை வழிப்படுத்த. அடிக்குறிப்புகளை எப்படித் தரவேண்டும்? இதற்கு இரண்டு முறைகள் உள்ளன: 1. முதல் தர மேற்கோள் குறிப்பு (Primary Reference). ஆய்வுக் கட்டுரையில் முதலில் கொடுக்கப்படும் ஆவணம் அல்லது நூல் பற்றிய குறிப்பு இவ்வகையைச் சேர்ந்தது. இதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட வேண்டும் : 1. சத்தியனாதய்யர், இந்திய வரலாறு முதல் பாகம் (சென்னை . 1952) பக்.133. கட்டுரையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எண்ணும் அடிக்குறிப்பில் உயர்த்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எண்ணும் ஒன்றாக இருக்கும். 2. இரண்டாம் தர மேற்கோள் குறிப்பு (Secondary Reference). முதல் தர மேற்கோள் குறிப்பைத் திரும்பவும் குறிப்பிட வேண்டியிருந்தால் சுருக்கக் குறிப்புகளைப் பயன்படுத்தலாம். இவை இரண்டாம் தர மேற்கோள் குறிப்புகளாகும். உதாரணமாக முன்னர் குறிப்பிட்ட ஆர். சத்தியனாதய்யரின் நூலை இடைக் குறுக்கீடன்றிக் குறிப்பிட வேண்டுமாயின் (Ibid) அதாவது அதே இடத்தில் “என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும். உதாரணமாக Ibid 1.400 என்று குறிப்பிட வேண்டும். இதுபோன்று ஒரு அத்தியாயத்தில் ஒரு குறிப்புக்கு நான்கு அல்லது ஐந்து தடவைக்கு மேல் பயன்படுத்தாமல் இருப்பது நல்லது. இம்முறையைக் கட்டுரை முழுவதிலும் பின்பற்ற வேண்டும். ஆய்வு வழிகாட்டியும், ஆய்வுக் கட்டுரை மதிப்பீட்டாளரும், பிற ஆய்வு மாணவர்களும் அடிக்குறிப்புகளைக் கவனத்துடன் பார்ப்பார்கள்.

எனவே 227 அடிக்குறிப்புகள் அக்கறையுடன் கொடுக்கப்படுதல் கவனிக்க வேண்டியவை: 1) அடிக்குறிப்புகள் ஆய்வுக் கட்டுரையை வலுப்படுத்துவதாகவும், அறிவொளியூட்டக் கூடியதாகவும், செல்லுபடியாக்கத் தகாததாகவும் இருக்க வேண்டும். 2) ஆய்வுக் கட்டுரையின் முதல் நகலிலேயே (குசைளவ னசயகவ) இவற்றைச் சேர்த்து விடுதல் வேண்டும். 3). ஒவ்வொரு அடிக் குறிப்பும் சுருக்கமாக, துல்லியமாக, பொருத்தமாக இருக்க

வேண்டும். 4). அடிக் குறிப்புகள் ஆய்வுக் கட்டுரை முழுவதும் முரண்பாடின்றி ஒரே சீராக வேண்டும். 5). அடிக் குறிப்புகளுக்கிடையே ஒற்றை இடைவெளி (என்பெடந் ஞியஉந்) விட வேண்டும். 6). ஒவ்வொரு அடிக் குறிப்பும் முற்றுப் புள்ளியுடன் முடிய வேண்டும். 7) அடிக் குறிப்பு அடுத்த பக்கங்களுக்கும் தொடரலாம். 8). இவை அத்தியாயம் வாரியாக வேண்டும். கட்டுரையில் கொடுக்கப்படும் எண்களும் அடிக் குறிப்புகளில் உயர்த்திக் காட்டப்படும் எண்களும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். 9). அடிக் குறிப்பில் கொடுக்கப்படும் ஆசிரியரின் பெயர், நூலின் தலைப்பு போன்ற விவரங்கள் முழுமையாக இருக்க வேண்டும். 10). அடிக் குறிப்புகளை ஒவ்வொரு பக்கத்தின் கீழே, அத்தியாயத்தின் இறுதியிலோ அல்லது கட்டுரையின் கடைசியிலோ கொடுக்கலாம். இவற்றை அந்தந்த பக்கத்தில் அடிப்பகுதியில் கொடுப்பதே சிறந்தது. அடிக் குறிப்புகளில் எதை, எப்போது, எவ்வளவு, எப்படிக் குறிப்பிட வேண்டும் (Citation) என்பதற்கான விதிகள் வருமாறு: 1. எதைக் குறிப்பிட வேண்டும்? (What to Cite?) 1) அதிகாரப் பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மூலச் சான்றுகள் 2) வெளியிடப்பட்ட சான்றுகள் 3). ஒரே கருத்தைக் கூறுவோருள் முதலாவது உள்ளவரைக் குறிப்பிடல் 4). நன்கு தெரிந்த தகவல்களைத் தவிர்த்தல் 5). கூறியது கூறாமை. 6). நீளமான மற்றும் சர்ச்சைக்குரிய அல்லது சந்தேகத்துக்கிடமான விவரங்களை விடுத்தல். 2. எப்போது குறிப்பிட வேண்டும்? (When to Cite?) 1) ஆய்வுக் கட்டுரையின் முதல் நகலிலேயே குறிப்பிடல் 2) ஒவ்வொரு சான்று அல்லது தகவலை நன்றியோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் போது 3) கட்டுரையில் கொடுக்கப்படும் மேற்கோளிலிருந்து மாறுபடும் போது அல்லது மாறுபட்டக் கருத்தைக் கூறும்போது 4). மேலும் தகவல்களைத் தர. 3. எவ்வளவு குறிப்பிட வேண்டும்? (ரீழற அரஉா வழ ஊவைந்?) 1) அடிக் குறிப்பு மிகச் சுறுக்கமாக இருக்க வேண்டும். 2). நீளம் குறைவாக இருக்க வேண்டும் 3). பிற ஆய்வாளர்களின் முடிவுகளோடு தொடர்புபடுத்தக் கூடிய அளவுக்கு 4). பொருத்த மானவற்றை மட்டும் குறிப்பிடல் 5) சர்ச்சைக்குரியவற்றைத் தவிர்த்தல் 6). தேவையான அளவுக்கே குறிப்பிடல். 4. எப்படிக் குறிப்பிட வேண்டும்? (How to cite) அடிக் குறிப்புகளைக் கொடுக்கையில் மரபுவழிச் சுருக்கங்கள் (Abbreviations) பின்பற்றப்படுதல் வேண்டும். உதாரணமாக யவெந் (மேலே), Circa (தேதி நிச்சயமில்லை) ந.ப. (சான்றாக), நுவளநங் (பின் தொடரும் வரிகள்), Ibid (அதே இடத்தில்), Infra (கீழே), mss

(கையெழுத்துப் பிரதி), n.d (தேதியில்லை), Passim (இங்குமங்கும்), Supra (மேலே), Viz (அதாவது)..... இக்குறியீடுகளைக் கையாள்வதால்.

மேற்கோள்கள் (Quotations)

மேற்கோள்கள் ஆய்வுக் கட்டுரையின் அத்தியாவசியக் கூறாகும். இவை எடுத்துக்காட்டு வாசகங்கள். இவற்றைப் பொருத்தமான இடங்களில் சேர்க்க வேண்டும். மேற்கோள்கள் கவர்ச்சி மிக்கவை. எனவே இவற்றை அளவோடு பயன்படுத்த வேண்டும். இவை சுருக்கமாகவும், சுவையாகவும், ஆய்வுக் கருத்தோடு தொடர்புடையதாகவும் இருக்க வேண்டியது அவசியம். எப்போது மேற்கோள்களைக் கொடுக்க வேண்டும்? 1). சர்ச்சைக்குறிய கருத்துக்களை விவாதிக்கும் போது 2).பிறகு கருத்துக்களைத் திறனாய்வு செய்யும் போது 3) ஆய்வாளரின் முடிவுகளை உறுதிப்படுத்தும் போது. மேற்கோள்களைக் கையாளும் போது ஆய்வாளர் கவனிக்க வேண்டியவை: 1) மேற்கோள் வாசகத்தை மாற்றாமல் உள்ளவாறே கொடுக்க வேண்டும். 2) மேற்கோளின் போது இடைச்செருகல் (Interpolation) இருப்பின் அது சதுர அடைப்பானுக்குள் (Square Bracket) இருக்க வேண்டும். 3). மேற்கோள் மிகவும் நீளமாக இருப்பின் ஒரு பகுதியையோ அல்லது சில வார்த்தைகளையோ நீக்கி விடலாம். இது தொக்கு நிறறல் (Ellipsis) ஆகும். இந்நீக்கம் மூன்று புள்ளிகளால் (...) குறிக்கப்படல் வேண்டும். இப்புள்ளிகள் மேற்கோளின் துவக்கத்திலோ , இடையிலோ அல்லது முடிவிலோ இருக்கலாம். 4). மேற்கோள் உரிய குறியீடுகளால் (" ") காட்டப்பட வேண்டும். 5). மேற்கோள் ஒற்றை இடைவெளி (Single Space)அட; கொடுக்கப்படுதல் வேண்டும். 6) மேற்கோள்கள் ஒரு பக்கத்தின் கால் பகுதிக்கு மேல் போகக்கூடாது. ஆனால் அடுத்த பக்கத்துக்குத் தொடரலாம்.

பட்டியல்கள், வரைபடங்கள், தேசப்படங்கள் (Tables, charts and Maps)

பட்டியல் தகவல்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறது. வரைபடம் குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அறிவிக்கிறது. தேசப்படம் நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்த இடங்களைக் காட்டும். தேவையாயின் புள்ளி விவர அட்டவணைகளைப் பயன்படுத்தலாம். இவை, 1). குறிப்பிட்ட தகவல் தொகுப்புகளைக் காட்டவும் 2) ஆய்வுக் கட்டுரையின்

பகுதிகளுக்கிடையேயான தொடர்புகளைக் கூறவும் 3) தகவல்களைக் கவனத்தைக் கவரும் வகையில் தரவும் உதவுகின்றன.

நூற்பட்டியல் (Bibliography)

நூற்பட்டியல் வெளியிடப்பட்ட மற்றும் வெளியிடப்படாத ஆதாரங்களைக் கொண்ட பட்டியல் ஆகும். இவை மூல முதல் தர ஆதாரங்கள் (Primary Sources) மற்றும் பிற வழி இரண்டாந்தர ஆதாரங்களையும் (Secondary Sources) உள்ளடக்கியது. நூற்பட்டியல் நான்கு வகைப்படும். 1) மேற்கோள் காட்டப்பட்ட ஆவணங்கள் அல்லது நூல்கள் (Works Cited) 2) எடுத்தாளப்பட்ட சான்றுகள் (Sources consulted) 3) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நூற்பட்டியல் (Selected Bibliography) ; 4). குறிப்போடு கூடிய நூற்பட்டியல் (Annotated Bibliography). வரலாற்று ஆய்வின் துவக்கத்திலேயே பூர்வாங்க நூற்பட்டியல் (Preparatory or Working Bibliography) தயாரிக்கப்படுகிறது. இதன் திருத்தப்பட்ட இறுதி நூற்பட்டியல் ஆய்வு முடிவில் முழுமையானதாகக்கப்படுகிறது. இறுதி நூற்பட்டியல் (Final Bibliography) தயாரிக்கும் போது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியவை: 1. அகர வரிசையால் அட்டவணையிடப்பட வேண்டும். 2) ஆவணம் அல்லது நூலின் முழு விவரங்கள் இருக்க வேண்டும். 3). மூல நூலில் தலைப்பு நீளமாக இருப்பின் அனைத்து வரிகளும் ஒரேக் கோட்டிலிருந்து துவங்க வேண்டும். 4). விளக்கக் குறிப்பு தலைப்பையொட்டியதாக இருக்க வேண்டும். 5). நன்கு அறிமுகமான ஆதாரங்களுக்கு வெளியீட்டுக் காலத்தை மட்டும் குறிப்பிட்டால் போதும். 6)ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தாத ஆனால் ஆய்வுப் பொருளுக்குத் தொடர்புடைய ஆதாரங்களைச் சேர்க்கலாம் 7) ஆசிரியர் பெயர் இல்லாத நூல்களைத் தனியே பட்டியலிட்டுக் காட்ட வேண்டும் 8). நூற்பட்டியலை ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் இறுதியிலோ அல்லது ஆய்வுக் கட்டுரையின் முடிவிலோ கொடுக்கலாம். ஆய்வுக் கட்டுரையின் முன்னுரையில் நூற்பட்டியல் பற்றிய குறிப்பைக் கொடுப்பது மரபு. இதில் ஆய்வின் போது பயன்படுத்தப்பட்ட ஆதாரங்களின் தன்மை, தகுதி, பயன், பொருத்தம், சிறப்பு பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறல் வேண்டும்.

ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையானது எந்தெந்த நூல்களின் துணையுடன் எழுதப்பட்டது என்ற பட்டியலைத் தெரிவிப்பது தான் துணை நூற்பட்டியல். இது ஆய்வடங்கல் என்றும், கருவி

நூற்பட்டியல் என்றும், பார்வை நூற்பாட்டியல் என்றும் அழைக்கப்படுவது வழக்கம். இந் நூற்பட்டியல் எதிர்கால ஆய்வுக்கு உதவியாக செயல்நூல் பட்டியல் (நுழ்சமபை டைட்டைபைசியால்) தயாரிக்க பெரும் உதவியாக இருக்கிறது. துணை நூற்பட்டியல் தயாரிக்க பெரும் உதவியாக இருக்கிறது. துணை நூற்பட்டியலை மூன்று வகைப்படுத்தலாம். அவை செயல் விபரத் தொகுப்பு (Working Bibliography), எடுத்தாண்ட துணை நூற்பட்டியல் (யுமெவயவநன டைட்டைபைசியால்), (Selected Bibliography) எனப்படும். பயன்படுத்திய நூல்களை மட்டுமே துணை நூற்பட்டியலில் சேர்ப்பது துணை நூற்பட்டியல் எனவும், அழைக்கப்படுகின்றன. ஆய்வின் முன்னோடியாக, முதுகெழும்பாக துணைநூற்பட்டியல் கருதப்படுகிறது. துணைநூற்பட்டியலை இருவிதமாகக் கொடுக்கலாம். அடிப்படைச்சான்றுகள் அல்லது முதனிலைச்சான்றுகள், இரண்டாம் நிலைச்சான்றுகள் என வகைப்படுத்துதல் ஒருமுறை. இம்முறை தலைப்புகளுக்கேற்றவாறு வரிசைப்படுத்துதல் ஒரு முறை. இம்முறை தலைப்புகளுக்கேற்றவாறு வரிசைப்படுத்துதல் ஆகும். ஆசிரியரின் பெயர்களைக் கொண்டு அகரவரிசையில் வரிசைப்படியாகக் கொண்டு வரிசைப்படுத்தி துணை நூற்பாட்டியல் தயாரித்தலும் ஒருவகை உண்டு. இம்முறை பொதுவாக நடைமுறையில் அதிகம் பயன்படுத்துவதில்லை. அடிப்படை ஆதாரங்களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் துணை நூற்பட்டியல் உண்டு. இம்முறை பொதுவாக நடைமுறையில் அதிகம் -. நூலின் தலைப்பு 3. பதிபகம் வெளியீடு 4. பதிப்பு செய்த ஆண்டு உதாரணமாக ஆர். சத்தியநாத அய்யர், மதுரை நாயக்கர்கள் வரலாறு, சென்னை பல்கலைக்கழகம், 1980. இந்நூலை ஆய்வுக்கு பயன்படுத்துவதாகக் கொள்வோம். இதில் ஆசிரியர் பெயர் இரு பிரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இவ்விபரங்களைத் துணை நூற்பாட்டியலுக்குக் கொண்டு வரும் போது சத்தியநாத அய்யர், ஆர். மதுரை நாயக்கர் வரலாறு, சென்னை 1980. என்று எழுதலாம். ஏனெனில், ஆசிரியர் பெயர் சத்தியநாத அய்யர் என்று 231 இருப்பதால் பெயரின் விசுவாச குலப்பெயர் உள்ளது. பொதுவாக ஆசிரியர் பெயர் மட்டுமே நூற்பட்டியலில் இடம் பெற வேண்டும். ஆசிரியரின் மதம், இனம், இடம் மற்றும் பிற இருப்பின் பெயருக்குப் பின்னால் இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக சென்னை இராமன் கே.வி. என பெயர் இருந்தால் இராமன் என எழுதுவது தவறு. சிறப்புப்பட்டங்கள் ஏதேனும் பெற்றிருந்தால் அதைப் போட வேண்டுமென்ற

அவசியம் இல்லை. உதாரணமாக திரு. அ. கணபதி என்று இருப்பதால் அதை கணபதி, திரு. அ. என்று எழுவது போலதான் டாக்டர் பட்டங்களும் மற்ற பட்டங்களுமாகும். ஆசிரியரின் பெயர் மட்டும் தான் தேவையே தவிர. ஆசிரியர்களின் பட்டங்களும், மதிப்புகளும் அவசியமில்லாதது. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு அமைச்சர் நூல் எழுதியிருந்தால் அதில் அவரது பதவியைச் சேர்க்க வேண்டியதில்லை. உதாரணமாக பிரதமர் நேரு னுளைஉழஎநசல ழக ஐனையை என்னும் நூல் எழுதியிருந்தால் நேரு என எழுதினால் போதுமானது. நேரு, மாண்புமிகு பிரதமர் என எழுதக்கூடாது. எனவே இனத்தின் பெயரையோ, ஊரின் பெயரையோ, பட்டம், பதவிகளையோ எழுதி ஆசிரியர்களைத் துணை நூற்பட்டியலில் மதிப்பு மரியாதைகளைப் பெற எண்ணுதல் தவறு. அங்ஙனம் எழுதுவது துணை நூற்பட்டியல் தயாரிப்பிற்குப் பணிச்சுமையாக இருப்பதுடன், அவை நிலையான மதிப்பாக கருத முடியாது. ஆசிரியரின் உண்மையான பெயரை நூலில் கொடுக்காத பொழுது, நூலில் கொடுக்கப்பட்ட பெயர் புனைப்பெயர் ஆயினும் அப்படியே எழுதத் தடையில்லை. உண்மையான பெயரை நூலில் கொடுக்காத பொழுது, நூலில் கொடுக்கப்பட்ட பெயர் புனைப்பெயர் ஆயினும் அப்படியே எழுதத் தடையில்லை. உண்மைப் பெயரைத் தேடி காலத்தாழ்ந்த வேண்டிய அவசியமில்லை. அறிவொளி தீபன் என்றே புனைப்பெயருடன் இருந்தால் அறிவொளிதீபன் என்றே எழுத வேண்டும். அதைப்பிரித்து எழுதல் கூடாது. நூலின் பெயர் ஆசிரியரின் பெயரை அடுத்து எழுதப் பெற வேண்டும். நூலின் பெருந்தலைப்பை மட்டுமே கொடுத்தால் போதுமானது. எடுத்துக்காட்டாக தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தமிழ் நாடு மற்றும் கேரளா என்று இருந்தால் தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் என்று மட்டும் இருந்தால் அதுவே நிறைவான செயலாகும். இந்நூல் பல்வேறு தொகுதிகளைக் கொண்டிருக்குமெனில் அந்நூலுடன் தொகுதியையும் சேர்த்து இடம்பெறச் செய்தல் வேண்டும். அதாவது தென்னிந்தியா கல்வெட்டுகள் தொகுதி -1 என்று சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மேற்கண்டவாறு உள்ள நூலில் அது வெளியிடப்பட்ட ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை என்றால் ஆண்டு எழுதும் இடத்தில் ஆண்டு இல்லை (M.,) என்று எழுத வேண்டும். அதேபோல (..) என்ற போடப்பட்டால் பதிப்பிக்கப்பட்ட இடம் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று பொருள்.

நூலை பதிப்பித்து வெளியிடுவோர் இருந்தால் அச்சிட்டோர் பெயர் எழுத வேண்டியதில்லை. சில சமயத்தில் பதிப்பாளர் பெயர் குறிப்பிடப்படாமல் 232 இருப்பதும் உண்டு. இது போன்ற சமயத்தில் அச்சிட்டோர் பெயரைக் குறிப்பிட்டு எழுதவேண்டும். நூல்கள் பல பதிப்புகளாக வெளிவருகின்றன. ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்திய நூல் எந்தப் பாதிப்பு என்பதை குறிப்பிட வேண்டும். ஒவ்வொரு மறுபதிப்பும் பல மாற்றங்களுடன் வெளிவருவதால், கடைசியாக வெளிவந்த நூலைக் கட்டாயமாகப் பார்க்க வேண்டும். மாறாக, முதல் பதிப்பை மட்டுமே பார்த்திருந்தால் ஆய்வாளருக்கு மிகுந்த பயனைத் தராது. நூல்களைத் தவிர காலமுறை இதழ்களும் பல புதிய செய்திகளைத் தாங்கி வருகின்றன. ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் தனித்தனி இதழ்கள் இருக்கின்றன. ஆய்வாளர் இது போன்ற இதழ்களைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் புதிய செய்திகளை ஆய்வில் தர முடியும், இது போன்ற கால முறை இதழ்களில் மற்றும் சிறப்பு மலர்கள் போன்றவற்றில் வெளிவரும் ஆய்விற்குப் பயன்படும் கட்டுரைகளையும் துணை நூற்பட்டியலில் கொடுக்கப்படும் விதம் நூல்களிலிருந்து சற்று வேறுபட்டுக் குறிக்கப்படும் அது கீழ்க்கண்டவாறு குறிக்கப்படும். 1. கட்டுரை ஆசிரியர் 2. கட்டுரையின் தலைப்பு 3. இதழின் பெயர் 4. இதழின் எண், துணை எண் 5. இதழை வெளியிடுபவர் 6. இதழ் வெளியாகும் இடம் 7. இதழ் வெளிவந்த ஆண்டு கட்டுரைகளை மேற்கண்டவாறு கொடுத்தாலும் சில விதி முறைகளையும் ஆய்வாளர்கள் கடைபிடிக்க வேண்டும். கட்டுரையின் தலைப்பினை மேற்கோள் குறியிட வேண்டும். இதழின் பெயரில் ஆய்வு எழுத்துக்களை (*italic*) இருக்க வேண்டும். கட்டுரை இடம் பெறும் பக்கங்கள் குறிப்பிடல் வேண்டும். தினசரியில் கட்டுரை எடுக்கப்பட்டால் தினசரியின் பெயர், தேதி, மாதம், ஆண்டு, ஆகியன குறிப்பிடல் சிறப்பு தினசரியின் பெயர் ஆய்வு எழுத்துக்களை (*italic*) துணை நூற்பட்டியல் எழுதும் போது ஆசிரியர் ஒருவரோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவர்கள் இருந்தால் ஏற்படும் சிக்கல்களுக்குக் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கம் தரலாம். ஓர் ஆசிரியர் எனில் நூல்களுக்கு வழக்கம் போல, ஆசிரியர் பெயர், பெயரின் முதலெழுத்து, தலைப்பு ஆய்வு எழுத்துக்களை (*italic*) பதிப்பு செய்த இடம், ஆண்டு, இம் முறையைக் கையாளலாம். எடுத்துக்காட்டாக, (Krishnaswami Ayyangar S. Sources of Vijayanagar History. Madras; University of Madras, 1991.) ஆசிரியரும் தொகுப்பாசிரியராக இருவர் இருந்தால், தொகுத்தவர் நன். என தொகுப்பாசிரியருமாக பெயர் தலைப்பினைத் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும். நூல்

மற்றொருவரால் திருத்தி வெளியிடப்பட்டால், திருத்தி வெளியிட்டவர் பெயர் தலைப்பினைத் தொடர்ந்து இடம் பெறல் வேண்டும். மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூலாதலின் எம் மொழியிலிருந்து யாரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்பதை தலைப்பினை அடுத்து எழுத வேண்டும். வாழ்வியற் களஞ்சியம் எழுதும் பொழுது கீழ்க்கண்ட முறையைக் கையாளலாம். வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி எட்டு. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் 1991. பேட்டி எனில், பேட்டியளித்தவர் பதவி, போட்டியின் பேட்டியின் தலைப்பு, இடம், தேதி. விரிவுரை எனில், பேட்டியளித்தவர், பதவி பேட்டியின் தலைப்பு , இடம், தேதி பதிப்பிக்கப்படாத ஆய்வேடுகளுக்கு முறையாக அனைத்தும் எழுதிவிட்டு, இறுதியில் பதிக்கப்படவில்லை (Unpublished) என அடைப்புக் குறிப்பில் குறித்தல் வேண்டும். அடிக்குறிப்புகள் (Footnotes) ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதும் ஆய்வாளர் ஆய்வுக்குத் தேவையான சான்றுகளை எதிலிருந்து எடுத்துள்ளார் என்பதைக் குறிப்பிடவும், தெரிந்த உண்மைச் சான்றுகளுக்கு நன்றி கூறும் முகமாகவும் குறிப்பிடுவதே” அடிக்குறிப்புகள் ஆய்வுக்கட்டுரையின் பக்கங்களின் அடியில் குறிப்பிடுவதே அடிக்குறிப்புகள் ஆகும். இவை கருத்துரை விளக்கவுரை மற்றும் தகவல் அளிப்பதற்கும் பயன்படுகின்றன. அதாவது சில எதிர்முறையான வாதங்கள் உண்மைகளை ஆய்வாளர் சந்திக்க நேர்ந்தால் அவற்றையும் அடிக்குறிப்பில் தெரியப்படுத்திவிட வாய்ப்பு உள்ளது. அடிக் குறிப்பின் மூலம் சில மேற்கோள்கள் முழுமையாக வரையறுத்துக் கூறுமுடியும். அடிக்குறிப்புகள் அடிக்குறிப்பு (1) ஆய்வுக் கட்டுரையில் அந்தந்த பக்கங்களுக்கு கீழாகவும் (2) ஆய்வுக் கட்டுரையின் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களுக்கு ஆசிரியர் இருவர் அல்லது மூவர் இருந்தால் அவர்கள் அனைவரின் பெயர்களை எழுதி அதன் பின் மேலே கூறப்பட்ட முறையையே கையாளலாம்.

மூன்றிற்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்களை ஒரு நூல் பெற்றிருந்தால் "etal" குறிப்பிடல் வேண்டும்.”etal ” என்றால் தமிழில் மற்றும் பிறர் எனக் கொள்ளலாம். உதாரணமாக, NovoGrod J.R., et.al. Case Book in public Administration New York;, Holt, Rine chart and Winston, Inc, 1969. நூல் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டால் தொகுப்பாளர் பெயர் முதலில் இடம் பெற வேண்டும் தொகுப்பாளர் என்று அடைப்பிற்குள் காட்டுவது சிறந்த முறையாகக் கருதலாம் (எ.கா.) Basham,A.L.ed. A Cultural History of India, Oxford; 1975.

பிற்சேர்க்கைகள் (Appendixes)

பிற்சேர்க்கைகள் ஆய்வுக் கட்டுரையின் கூறப்படாத நீளமான ஆவண ஆதாரங்கள், தகவல் தொகுப்புகள், விளக்கங்கள் அல்லது சர்ச்சைக்குரிய விவாதங்கள் பற்றியவை. இவற்றை ஆய்வுக் கட்டுரையின் முடிவில் நூற்பட்டியலுக்கு முன்போ அல்லது பின்போ இணைக்கலாம். இவை I, II, III, IV, V... என்று ரோமன் எண்ணிட்டுச் சேர்க்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பக்கத்தின் உச்சி மையத்தில் பிற்சேர்க்கை என்று பெரிய எழுத்துக்களில் (Capitals) குறிப்பிட வேண்டும். பிற்சேர்க்கைத் தலைப்பும் அவ்வாறே இருத்தல் வேண்டும்.

அட்டவணை (Index).

பொருள் அட்டவணை ஆய்வுக் கட்டுரைக்கு அவசியமில்லை. ஆனால் ஆய்வுக் கட்டுரை அச்சாகி வெளியிடப்பட்டால் இது அவசியம். இது பொருளின் (Matter) அல்லது ஆசிரியர் (Author) அடிப்படையில் தனித்தனியாகவோ அல்லது பொதுவாகவோ இருக்கலாம். பொருள் அட்டவணைதான் ஆய்வுக் கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியாகும்.

புறத் திறனாய்வு (External Criticism)

பொருள் விளக்கம் ஹியூரிஸ்டிக்ஸ் (Heuristics) என்ற சொல் கண்டுபிடிக்க என்ற பொருளைக் கொண்ட ஹியூரிஸ்டிக்ஸ் என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். அதாவது ஆவணங்களின் நம்பகத்தன்மை (Authenticity)யையும், உண்மைத் தன்மை (ஏநசயஉவைல)யையும் கண்டறிவதே புறத் திறனாய்வாகும். இதற்குப் பொது விதிகள் எதுவும் வகுக்கப்பட வில்லை. ஹியூரிஸ்டிக்ஸ் பற்றிய புத்தகம் எதுவுமில்லை புறத்திறனாய்வு ஒரு கலை என்று கூறுகிறார் ரேனியா (G.J.Renier). இது பழக்கத்தாலும், முயற்சியாலும், அனுபவத்தாலும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய கலையாகும். எனினும் பின்வரும் புறத்திறனாய்வு நுட்பமுறைகள் மூலம் சான்றுகளைச் சேகரித்து, பகுத்தாய்ந்து, மதிப்பீடு செய்ய முடியும். (Preparatory Study) புறத்திறனாய்வு ஆய்வுப் பயணத்தின் ஆரம்பகட்டமாகும். முதலில் ஆவணங்களின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். மூலச் சான்றுகளைக்

கொண்ட ஆவணங்கள் ஆவணக் காப்பகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள், நூலகங்கள், தனியார் சேர்ப்புகள் ஆகியவற்றினின்றும் கிடைக்கக் கூடும்.

அலகு-4

மேற்கில் வரலாற்று எழுத்தின் வளர்ச்சி

மேற்கில் உள்ள அனைத்து வரலாற்று எழுத்துகளும் ஹெரோடோடஸ் மற்றும் துசிடீடிஸ் ஆகியோரால் அமைக்கப்பட்ட அஸ்திவாரங்களில் தங்கியுள்ளது, அவர்களின் படைப்புகள் தேவராஜ்ய வரலாறு மற்றும் புராணங்களிலிருந்து உண்மையான வரலாற்று இலக்கியத்திற்கு தீர்க்கமான மாற்றத்தைக் குறித்தன. அவர்கள் தொடங்கிய இரண்டு பெரிய தடைகளின் பின்னணியில் அவர்களின் சாதனைகள் பெரும் நிம்மதியாக நிற்கின்றன. இவற்றில் முதலாவது, அவர்களுக்குப் பின்னால் இருந்த வரலாற்றைப் பற்றிய முழுமையான அறியாமை, இரண்டாவது வரலாற்றுக்கு எதிரான மெட்டாபிசிக்ஸ். வரலாறு என்பது கடந்த காலத்தில் மனித செயல்களைக் கையாளும் ஒரு அறிவியல் கடந்த காலத்தில் மனித செயல்கள் மாற்றத்தின் உலகத்திற்கு சொந்தமானது, விஷயங்கள் தோன்றி நின்றுவிடும். நடைமுறையில் உள்ள கிரேக்க மெட்டாபிசிக்கல் பார்வையின்படி, இதுபோன்ற விஷயங்கள் அறியக்கூடியதாக இருக்கக்கூடாது, எனவே வரலாறு சாத்தியமற்றதாக இருக்க வேண்டும். உண்மையான அறிவின் ஒரு பொருள் உறுதியானதாகவும், நிரந்தரமாகவும் மற்றும் அதன் சொந்த தன்மையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த அடிப்படைவாதம் வரலாற்றுக்கு எதிரானது. நிலையற்றவைகளுக்கு மேற்சொன்ன குணங்கள் இல்லை. கடந்த காலத்தில் மனித செயல்கள் மாற்றத்தின் உலகத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதால், மனம் புரிந்துகொள்வதற்கு அவற்றில் நிரந்தர மதிப்பு எதுவும் இருக்க முடியாது. உண்மையான அறிவு இங்கே மற்றும் இப்போது மட்டுமல்ல, எப்போதும் மற்றும் எல்லா இடங்களிலும் நன்றாக இருக்க வேண்டும், மேலும் வரலாறு இந்த பாத்திரத்தில் பங்கேற்க முடியாது.

கிரேக்க வரலாற்றின் பின்னான தாக்கங்கள் அறிவுசார் மாற்றத்தின் காலம் கிமு ஆறாம் நூற்றாண்டு கிரேக்கத்தில் அறிவுசார் மாற்றத்தின் ஒரு சகாப்தமாக இருந்தது. கவிதையின் பக்கவாட்டில் உரைநடையின் வளர்ச்சி ஒரு பெரிய வளர்ச்சியாகும், மேலும்

இந்த வளர்ச்சியுடன் கிரேக்க மனம் மிகவும் பிரதிபலிப்பு மற்றும் குறைவான கற்பனையாக மாறத் தொடங்கியது. புதிய அறிவுசார் அணுகுமுறை கவிதை சிந்தனையில் காணப்படும் கற்பனை சிகிச்சைக்கு ஒரு சோதனையாக செயல்பட்டது. புவியியல் மற்றும் காலவரிசை மெதுவாக வேறுபட்டது மற்றும் முதல் தத்துவம் மற்றும் அறிவியல் தோன்றியது. லோனியாவின் ஆதிக்கம் இந்த அறிவுசார் மாற்றத்தில், கிரேக்கத்தின் மற்ற பகுதிகளுக்கு லோனியா தலைமை தாங்கினார். அயோனியா இலியட்டின் இல்லமாக இருந்தது, அது கிரேக்க உரைநடை, தத்துவம் மற்றும் அறிவியலின் தாயகமாக மாறியது. அங்கு ஏற்கனவே வளர்ந்த அறிவியல் மனப்பான்மை வரலாற்றிலும் தன்னைப் பயன்படுத்தியது.

ஒரு இனவியல் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி

புவியியல் ரீதியாக, அயோனியா அனைத்து கிழக்கு மத்தியதரைக் கடல் நாகரிகங்களின் சந்திப்பு இடமாக இருந்தது. லிடியன்கள் மற்றும் ஏகாதிபத்திய பெர்சியர்கள் போன்ற அண்டை மக்களை விவரிக்கவும் புரிந்துகொள்ளவும் முயற்சித்ததன் மூலம் கிரேக்க வரலாற்று எழுத்து கணிசமான அளவிற்கு வளர்ந்தது. அவர்களின் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் மற்றும் பயணத்தின் விளைவாக, குறிப்பாக பாரசீக பேரரசின் கீழ், அயோனியர்கள் ஒரு இனவியல் இலக்கியத்தை உருவாக்கினர்.

லோகோகிரா.:பர்கள்

அண்டை மக்களைப் பற்றி தெரிந்துகொள்ளும் முயற்சியில், கிரேக்கர்கள் முதல்நிலை விசாரணையின் முக்கியத்துவத்தை அங்கீகரித்தனர், இது வரலாற்றின் அடிப்படை அர்த்தமாகும். “லோகோகிரா.:பர்கள்” என்று அழைக்கப்படும் இந்த பாணியில் எழுத்தாளர்கள், நகரங்கள், மக்கள், இளவரசர்கள், கோவில்கள் போன்றவற்றின் தோற்றம் தொடர்பான வாய்வழி மரபுகள் மற்றும் புனைவுகளை எளிய உரைநடையில் உருவாக்கினர். லோகோகிரா.:பர்களில் முக்கியமானவர்கள் ஹெகடேயஸ், ஹெலெனிக்ஸ், சரோன் மற்றும் டியோனிசியஸ். லோகோகிரா.:பர்கள் புராணத்திலிருந்து வரலாற்றிற்கு மாறுவதைக் குறிக்கின்றனர். அவர்களின் பொருள் உள்ளூர் வரலாறு, அவர்களின் தகவல் ஆதாரம் உள்ளூர் தொன்மங்கள். ஆயினும் கூட, அவர்கள் இந்த கட்டுக்கதைகளிலிருந்து மிகவும்

நம்பமுடியாததை விலக்கினர். ஹெரோடோஸ் தனது வம்சாவளி கதைகளில் கேலிக்குரியதாக கருதியதை தவிர்த்துவிட்டார். லோகோகிரா:பர்களின் கதை தொகுப்புகள், ஒரு பகுதியாக பண்டிகை சந்தர்ப்பங்களில் பகிரங்கமாக ஒதப்பட்டது, கேட்போருக்கு கலை மகிழ்ச்சியை அளிக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. கதை வரலாறு என்பது வரலாற்றின் மிகப் பழமையான இனமாகும், இது நீடிக்கும் என்று விதிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும், ஏனெனில் கடந்த கால நிகழ்வுகளை விவரிப்பது வரலாற்றின் மாற்ற முடியாத சாரமாகும். வரலாற்று நிகழ்வுகளின் நினைவைப் பாதுகாப்பதற்கான நீடித்த தேவையை விவரிப்பு பூர்த்தி செய்கிறது. கிமு ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் ஹெரோடோஸ் மற்றும் துசிடிடஸ் ஆகியோரின் படைப்புகளில் லோகோகிரா:பி முழு அளவிலான வரலாற்றாக வளர்ந்தது.

ஹெரோடோஸ் (Herodotus)

இவர் கி.மு. 5ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியராவார். இவர் கி.மு. 484ம் ஆண்டு சிறிய ஆசியாவிலுள்ள ஹாலிகாரனஸ் (Halicarassus) என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். லிக்டானிஸ் (Lygdnis) என்னும் கொடுங்கோல் மன்னனால் நாடு கடத்தப்பட்டார். சிறிது காலம் கழித்து ஹெரோடோட்டஸ் தாய்நாடு திரும்பி லிக்டானிஸ் ஆட்சியைக் கவிழ்ச் செய்தார். அதைத் தொடர்ந்து அங்கு அரசியல் சட்டத்திற்குட்பட்ட ஆட்சியை நிறுவ ஹெரோடோட்டஸ் உதவி புரிந்தார். இவர் காவியக் கவியாக விளங்கிய பன்யாரிஸின் (Panyaris) உறவினராவார். ஹெரோடோட்டஸ் தம்முடைய சொந்த நாட்டில் புகழ் இழந்து நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். பின்னர் தெற்கு இத்தாலியில் உள்ள தூரி (Thurii) நகரில் குடியேறி தன்னுடைய வாழ்நாளின் இறுதி காலங்களை அங்கேயே கழித்து இறந்தார். இவரைப் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாறு எதுவுமில்லை. ஆனால் 10ஆம் நூற்றாண்டில் பைசன்டைன் நகரில் இவர் எழுதிய வரலாற்றில் அறிவியல் முறையான ஆராய்ச்சிக் கோட்பாடு காணப்படுகின்றது. இவர் ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையாக உள்ள வினாக்களை எழுப்பி அதன் மூலம் அவரது ஆராய்ச்சி முடிவுகளை உணர்த்துகிறார். உதாரணத்திற்குப் பாரசீகப் போர்களைப் பற்றி எழுதும் போது, ஆராய்ச்சிப் பூர்வமான கேள்விகளான ஏன் பாரசீகப் போர்கள் நடைபெற்றன? இவற்றால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் யாவை? போன்ற வினாக்களுக்குரிய விடைகளை இவரது வரலாற்று நூலில் காணலாம். இவர் பல

இடங்களுக்கும் சென்று ஆதாரங்களைச் சேகரித்தக் காரணத்தினால் அவரது வரலாற்று நூலில் அதிகப்படியான வரலாற்று ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய வரலாற்று ஆதாரங்களை அதிக அளவில் பயன்படுத்தியதன் மூலம் இவர் கோவையான வரலாற்றைத் தொகுத்தளித்துள்ளார். ஹெரோடோட்சின் எழுத்து நடை உணர்ச்சி நிறைந்ததாகவும் விருவிருப்பாகவும் அமைந்துள்ளது.

இவர் தனது நூலில் முழு அறிவியல் பூர்வமான ஆராய்ச்சி முறைகளைப் பின்பற்றவில்லை. உதாரணமாக கிரேக்க புராணத்தில் காணப்படும் டெல்ஃபி (Delphi) என்னும் குறிசொல்லும் தேவதையின் ஆருடங்களை அடிப்படையாக வைத்து தனது நூலை எழுதியுள்ளார். மேலும் அவர் மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட இயற்கையின் சக்தி வரலாற்றை மாற்றி அமைப்பதாகவும் கூறியுள்ளார். கிரேக்க சமயங்களை ஆராயும் போது இவரது அணுகுமுறை அறிவியல் பூர்வமாக இல்லை. அதேபோல வாழ்க்கையில் ஏற்படும் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் கனவுகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். உதாரணமாக பாரசீக மன்னரான சைரஸ் தன்னுடைய மகன் டேரியஸ் ஒரு சிறந்த மன்னனாவதைப் பற்றிக் கனவு காண்பதாக இவரது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். செர்ஸஸின் (Xerxes) கனவில் இனம் புரியாத தேவதை ஒன்று தோன்றி கிரேக்க நாட்டின் மீதான படையெடுப்பை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் பின்வாங்கக் கூடாது என்று பயமுறுத்துவதாக எழுதியுள்ளார். இத்தகைய அணுகுமுறை அறிவியல் பூர்வமான அணுகுமுறையாகக் கருதப்படமாட்டாது.

ஹெரோடோடஸின் முறையானது, தனக்கு இரண்டாவது அல்லது முன்றாவது கையில் தெரிவிக்கப்பட்ட தொலைதூர நிகழ்வுகளை எழுதுவதாகும். ஆர்வத்துடனும், கூரிய கவனிப்பு சக்தியுடனும், எப்படி நடந்தது என்பதை அறிய முயன்றார். அவர் காலநிலை மற்றும் புவியியல் காரணிகளின் செல்வாக்கைக் காட்டும் பகுத்தறிவு விளக்கங்களைத் தேடினார். ஆனால் அவர் முக்கியமான நிகழ்வுகளை அற்பமான தற்செயலான காரணங்கள், பெண்களின் செல்வாக்கு மற்றும் முற்றிலும் தனிப்பட்ட காரணிகள் என்று குற்றம் சாட்டினார். இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட தாக்கங்கள் மீதான அவரது நம்பிக்கை அவரை அவரது கதை கனவுகள், ஆரக்கிள்ஸ், தரிசனங்கள் மற்றும் தீமையை அணுகுவதற்கான தெய்வீக எச்சரிக்கைகளை

அறிமுகப்படுத்த வழிவகுத்தது. அவரது குழந்தை போன்ற ஆர்வம் சில நேரங்களில் குழந்தை போன்ற நம்பகத்தன்மைக்கு வழிவகுத்தது. உண்மையில், ஸ்ட்ராபோ "ஹெரோடோடஸில் நிறைய அர்த்தமற்றது" என்று எழுதினார். அவர் நினைத்தார்-எத்தியோப்பியர்களின் விந்து கருப்பு எகிப்திய பூனைகள் நெருப்பில் குதித்தன் டானூபியர்கள் வெறும் வாசனையால் குடித்துவிட்டனர் பெடாசஸில் உள்ள அதீனாவின் பாதிரியார் வலிமையான தாடியை வளர்த்தார் நேபுகாத்நேச்சார் ஒரு பெண் ஆல்பஸ் ஒரு நதி என்று! ஆனால் அவர் தற்காப்புக்காக எழுதினார், "அறிவிக்கப்பட்டதைச் சொல்ல நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன், ஆனால் அதை நம்புவதற்கும், இந்த வரலாற்றில் உள்ள ஒவ்வொரு கதைக்கும் இதைப் பிடிக்கவும் நான் கடமைப்படவில்லை. ஹெரோடோடஸ் சக கிரேக்கர்களை நடத்துவதில் தேசபக்தி உடையவர், ஆனால் அவர் பெரும்பாலான அரசியல் தகராறுகளின் இரு தரப்பையும் தருகிறது மற்றும் பெர்சியர்களின் வீரம், மரியாதை மற்றும் வீரத்திற்கு சாட்சியமளிக்கிறது.வரலாற்றின் தந்தை உரைநடை உருவாக்கத்தின் தந்தையும் ஆவார், மேலும் ஒரு கதைசொல்லியாக, அவர் ஒருபோதும் மிஞ்சவில்லை, அவர் ஒரு பாணியில் எழுதினார். ஒரே நேரத்தில் தளர்வான, எளிதான, காதல் மற்றும் கவர்ச்சிகரமான, பொழுதுபோக்கிற்கான ஆண்களின் தேவையை திருப்திபடுத்துகிறது, அற்புதமான கதைகள் மற்றும் செயல்முறைகளை விட ஆளுமைகளின் அடிப்படையில் எழுதினார், அவர் பாத்திரத்தின் சிறந்த சித்தரிப்புகளை வழங்கினார்.

மதிப்பீடு

அவரது தவறுகள் எதுவாக இருந்தாலும், காலப்போக்கில் மனிதனின் கண்ணோட்டத்தை முதன்முதலில் தேடியவர் ஹெரோடோடஸ். சிசரோ அவரை "வரலாற்றின் தந்தை" என்று அழைத்தார், மேலும் லூசியன், பெரும்பாலான பழங்காலங்களைப் போலவே, அவரை துசிடிஸுக்கு மேலே தரப்படுத்தினார், ஷாட்வெல் அவரை பார்சீகப் போர்களின் ஹோமர் என்று விவரிக்கிறார் ஹெச்.இ. பார்ன்ஸ் அவரைப் பார்க்கிறார் "வரலாற்று ஆசிரியரின் பணி மனிதனின் முழு கடந்தகால வாழ்க்கையையும் புனரமைப்பதாகக் குறிக்கும் முதல் எழுத்தாளர் மற்றும் வரலாற்று எழுத்தின் முழுப் போக்கிலும் மிகவும் உள்வாங்கிக் கொண்ட கதைசொல்லிகளில் ஒருவராக இருந்தார். விஞ்ஞான வரலாறு, நவீன வரலாற்று வரலாற்றின்

நான்கு சோதனைகளிலும் அவர் ஹெரோடோடஸை வைத்து, பகுத்தறிவு சான்றுகள் மற்றும் விளக்கத்தின் அடிப்படையில் தனது கதையை மட்டுமே அவர் விரும்புவதைக் கண்டார், உண்மையான வரலாற்றை உருவாக்கியவர் ஹெரோடோடஸ், திறமையான கேள்விகளால் அவர் அறிவியல் அறிவைப் பெற முடிந்தது. சாத்தியமற்றது என்று கருதப்பட்ட கடந்தகால மனித செயல்கள். "இந்த வார்த்தையின் பயன்பாடு ("வரலாறு") மற்றும் அதன் தாக்கங்கள், ஹெரோடோடஸை வரலாற்றின் தந்தையாக்குகின்றன. புராணக்கதை-எழுதுதலை வரலாற்றின் அறிவியலாக மாற்றியது... ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் கண்டுபிடிப்பு, அதைக் கண்டுபிடித்தவர் ஹெரோடோடஸ்.

தூசிடேடீஸ் (Thucydides)

இவர் தலை சிறந்த கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியராவார். இவர் ஏதென்ஸ் நகரில் கி.மு. 460ல் பிறந்தார். இளமைக்கல்விக்குப் பிறகு இராணுவ கவர்னராகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். அதே ஏதென்ஸ் நகரில் சிறந்த 86 இராணுவத் தளபதியான மில்டியாடீஸ் (Miltiades) இவரது உறவினராவார். கி.மு. 430-429 இடையே ஏதென்ஸ் நகரில் கொள்ளை நோய் பரவியிருந்த போது தூசிடேடீஸ் அந்நோயால் தூசிடேடீஸ் பாதிக்கப்பட்டார். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக உயிர் தப்பினார். பின்னர் கப்பற்படைக்குத் தளபதியாக்கப்பட்டு தாஸஸ் (Thasos) நகரில் முகாம் அமைத்தார். ஏதென்ஸ் நகரின் எதிரியான ஸ்பார்டா நாட்டின் தளபதி பிராஸிடாஸ் (Brasidas) ஆம்.பி (Amphi) நகரை இவரிடமிருந்து கைப்பற்றினார். இத்தோல்வியை அடுத்து தூசிடேடீஸ் தன்னுடைய பணியை இழக்க நேரிட்டது. அதையடுத்து நாடு கடத்தப்பட்டார். 20 ஆண்டு காலம் வெளிநாடுகளில் சுற்றி அலைந்தார். அப்பொழுது தான் இவர் மிகப்பெரிய வரலாற்று நூலை எழுதினார். இவர் எழுதிய வரலாற்று நூல் இவர் எழுதிய பிலோபோனியஸியன் போர்கள் எட்டு பாகங்களைக் கொண்டது. கடைசி பாகமான எட்டாவது பாகம் கி.மு. 411ல் முடிந்து விடுகிறது. இவரது வரலாற்று நூல் பிலோபோனியன் (Peloponnesian) போர்களைப் பற்றியது. இந்நூல் இராணுவம் மற்றும் அரசியல் செய்திகளை அலசி ஆராய்கிறது. முக்கியமாக ஏதென்ஸ் நகருக்கும் ஸ்பார்டா நகருக்குமிடையே கி.மு. 431-404 வரை நடந்த போர்களைப் பற்றி உளவியல் ரீதியாக விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது. தூசிடேடீஸ் இவ்வரலாற்று நூலை எழுத பின்வரும் மூன்று நிலைகளை கடைப்பிடித்தார்.

முதல் நிலையில் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைச் சேகரித்தார். இரண்டாவது நிலையில் அவ்வாறு சேகரித்த வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தொகுத்து முறைப்படுத்தினார். இறுதி நிலையில் கோவையான வரலாற்றை உருவாக்கினார். இவரின் வரலாற்று நூல், அவருடைய காலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. அத்தகைய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் வரலாற்று ஆசிரியரான தூசிடேடிஸ் பங்கு கொண்டுள்ளார். இவர் எழுதிய வரலாறு 27 வருடம் நடந்த போரின் துவக்கம் மற்றும் அதன் போக்கு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆயினும் தூசிடேடிஸ் போர் முடியும் வரை உயிருடன் இல்லாத காரணத்தினால் இவருடைய வரலாற்று நூல் முழுமை பெறவில்லை. இந்நூலை முழுமை பெறச்செய்தவர் ஜெனபோன் ஆவார். இந்நூலில் வரலாற்று மற்றும் அரசியல் காரணங்கள் தவிர இரு நாடுகளைச் சீர் தூக்கிப் பார்க்கின்ற பாத்திரப் படைப்பைப் காண முடிகிறது. ஏதென்ஸ் நாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அந்நாட்டு மக்கள் எப்போதும் விருவிருப்புக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள் என்றும் ஸ்பார்டாவைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அந்நாட்டு மக்கள் அமைதியாகவும் கவனமாகவும் நடந்து கொள்ளும் பாங்கினைக் கொண்டவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

நான்கு முக்கிய வரலாற்று நாயகர்களைக் காண முடிகிறது. அவர்கள் திமிஸ்டாக்ளிஸ் (Themistocles) பெரிக்ளிஸ் (Pericles) அல்சிபையாடிஸ் (Alcibiades) பிராசிடாஸ்(Brasidas) ஆகியோர் ஆவார். தூசிடேடிஸ் இராணுவத்தில் பணியாற்றிய காரணத்தினால் போரின் நுணுக்கங்களை அறிந்திருந்தார். இவரது நூலில் போரின் வெற்றிக்கான காரணங்களைக் குறிப்பிடும் போது போரில் ஏதென்ஸ் கடல் போரில் வல்லமை பெற்ற நாடு எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவரது வரலாற்று வரைவியல் முறை தூசிடேடிஸ்வரலாற்றில் அவர்காலத்தில் வாழ்ந்த அறிஞர்களின் தாக்கம் அவரது எழுத்துக்களில் காணப்படுகின்றது. ஊதாரணமாக சோபஸ்ளிஸ் (Sophocles), யூரிபிடீஸ் (Euripidis) மற்றும் அனெக்ஸ்கோரஸ் (Anaxagoras) மற்றும் சாக்ரடீஸ் (Socrates) ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவரது எழுத்து நடை சுருக்கமாகவும் நேரடியாகவும் அமைந்துள்ளது. இவர் எழுதிய வரலாறு அறிவியல் ரீதியான அணுகுமுறை கொண்டதாகவும் பாரபட்சமின்றியும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவரது வரலாற்று நூலைக் குறிப்பிடும் போது ஒரு முறையான வரலாற்றை எழுத வாய்மொழி

செய்திகளை தீர் விசாரித்து உண்மையை அறிய பல முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய அணுகுமுறையால் இவரது வரலாற்றில் செய்திகள் ஆதாரத்துடன் காணப்படுகின்றன. வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகைப்படுத்திக் காணப்படவில்லை. வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடும் போது என்ன நடந்தது என்பதையும் காரணம் காட்டி விளக்கியுள்ளார். வரலாற்று ஆதாரங்களுக்கிடையேயுள்ள உறவு முறைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவர் எழுதிய வரலாற்றில் மனித வாழ்வியலின் முழுத்தன்மையையும் விளக்கியுள்ளார். மேலும் பொருளாதார வரலாற்றையும் இவரது நூலில் காணலாம். வரலாற்றுச் செய்திகளிலிருந்து பொது வரலாற்று உண்மைகளை உருவாக்கினார். சுருங்கக் கூறின், தற்கால வரலாற்று வரைவியலுக்கு விதித்திட்டவர் இவர் எனலாம். இவர் நூலில் காணப்படும் வரலாற்றுத் தத்துவங்கள்.

ஒரு இளைஞனாக, ஏதென்ஸில் பாரசீகப் போர்களின் வரலாறு பற்றிய ஹெரோடோடஸின் பொது வாசிப்புகளை துசிடிடிஸ் கேட்டிருந்தார். ஹெரோடோடஸைப் போலல்லாமல், வயதுக்கு வயது மற்றும் இடத்திற்கு இடம் வரை, துசிடிடிஸ் பெலோபொன்னைசியப் போரின் குறுகிய நோக்கத்துடன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார், அவரது கதையை பருவங்களின் கடினமான காலவரிசை கட்டமைப்பிற்குள் கட்டாயப்படுத்தினார் - “கோடை மற்றும் குளிர்காலம்” அமைப்பு. பெலோபொன்னைசியப் போரின் வரலாறு எட்டு புத்தகங்களைக் கொண்டுள்ளது, எட்டாவது புத்தகம் கிமு 411 இல் பிரச்சாரத்தின் நடுவில் திடீரென முடிவடைகிறது. துசிடிடிஸ் எதிர்கால வரலாற்றாசிரியர்களுக்கான தகவல்களை வழங்கவும் எதிர்கால அரசாட்சிக்கான வழிகாட்டுதலையும் எழுதினார். ”மனித விவகாரங்களின் போது, கடந்த காலத்தை ஒத்திருக்க வேண்டிய எதிர்காலத்தை விளக்குவதற்கு உதவியாக கடந்த காலத்தைப் பற்றிய துல்லியமான அறிவை விரும்புவோருக்கு” அவர் எழுதினார். இந்த நேரத்தில் கைதட்டல்களை வெல்வதற்கான ஒரு கட்டுரை, ஆனால் எல்லா காலத்திற்கும் ஒரு உடைமை. ”14 அவரது பார்வையில் மனித இயல்பும் மனித நடத்தையும் எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் என்பதால், இதே போன்ற சூழ்நிலைகளும் சிக்கல்களும் மீண்டும் நிகழும் என்று அவர் கருதினார். காலம் மற்றொன்றில் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

துல்லியமான மற்றும் நம்பகமான கணக்கை எழுதும் நோக்கத்திற்கு ஒரு கடினமான முறை தேவை. நம்பத்தகுந்த ஹெரோடோடஸைப் போலல்லாமல், துசிடிடீஸ் தனது ஆதாரங்களை ஒரு கடுமையான அறிவியல் முறைக்கு உட்படுத்தினார் மற்றும் தெளிவான தரவுகளைப் பின்பற்றினார். வரலாற்று செயல்முறையானது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அல்லது மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட அமைப்புகளால் பாதிக்கப்படாத ஒரு பகுத்தறிவு செயல்முறை என்று நம்பினார், அவர் ஆரக்கிள்களை நம்ப மறுத்து, புராணங்கள் மற்றும் புனைவுகள், அதிசயங்கள் மற்றும் அற்புதங்களில் முழு சாய்ந்தார். அவர் விவரித்த போரின் பெரும்பாலான நிகழ்வுகளுக்கு நேரில் கண்ட சாட்சியாக எழுதினார். ஹெரோடோடஸ் வரலாற்றின் தந்தையாக இருக்கலாம், ஆனால் துசிடிடீஸின் மனசாட்சியின் துல்லியமும் உண்மையும் அவரை "வரலாற்றில் விஞ்ஞான முறையின் தந்தையாக ஆக்குகின்றன. வரலாற்றில் விதிவிலக்கான நபர்களின் பங்கை அங்கீகரித்தாலும், துசிடிடீஸ் ஆள்மாறான பதிவுகள் மற்றும் காரணங்களைக் கருத்தில் கொண்டு, வளர்ச்சிகள் மற்றும் முடிவுகள் இருப்பினும் அவர் நேர்த்தியான பேச்சுக்களை - மற்றும் அடிக்கடி - அவரது பாத்திரங்களின் வாயில் வைக்கும் போது உண்மை மற்றும் துல்லியத்துடன் சமரசம் செய்தார், இது ஆளுமைகள், கருத்துக்கள் மற்றும் நிகழ்வுகளை விளக்குவதற்கும் உயிர்ப்பிப்பதற்கும் ஒரு வழிமுறையாக இருந்தது. பெரும்பாலும் கற்பனையானது, ஆனால் ஒவ்வொரு பேச்சும் அந்த நேரத்தில் கொடுக்கப்பட்ட முகவரியின் பொருளைக் குறிக்கிறது என்று அவர் கூறுகிறார்.

அர்னால்டு ஜோசப் டாயின்பி (Arnold Joseph Toynbee (1889 - 1975)

வரலாற்றுத் தேவதை டாயின்பி இருபதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றுத் தேவதை (Clio, the Muse)யாகக் கருதப்படுகிறார். இலண்டனில் பிறந்த இவர் ஆக்ஸ்போர்டின் பெலியோல் கல்லூரியில் கிரேக்க இலத்தீன் இலக்கியங்கள் பயின்றார். ஏதென்சில் ஓராண்டு தொல்பொருள்கலை கற்றார். பெலியோலில் முன்றாண்டுகள் பண்டைய வரலாறு கற்பித்தார். அதன் பிறகு இவர் இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தின் அரசர் கல்லூரியில் ஆறாண்டுகள் (1919 - 1924) பல்கலைக் கழகத்தில் முப்பதாண்டுகள் (1925 - 1955) வரலாற்றுப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் வெளியுறவுத் துறை சார்பாகப் பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் பிரிட்டிஷ் குழுவின் உறுப்பினராகக் கலந்து கொண்டார் (1946).

இரண்டாம் எலிசபெத் ராணியின் பிறந்த நாளன்று “வாகை வீரன் கவுரவப்பட்டம்” (Champion of Honour) கொடுத்து பாராட்டப்பட்டார். டாயின்பியின் படைப்புகள் டாயின்பி வளமிக்க வரலாற்று வரைவாளர். ஏராளமாக எழுதினார். அவரது முக்கிய படைப்புகளாவன: 1) நாட்டுரிமையும் போரும் 2). கிரேக்க வரலாற்றுச் சிந்தனை 3). நாகரிகத்துக்குச் சோதனை 4). ஒரு வரலாற்றுாளரின் சமய நோக்கு 5) அனுபவங்கள் 6) வரலாற்று ஆய்வு 7) மறு பரிசீலனைகள். 8) புதிய ஐரோப்பர் 9). சீனப் பயணம் 10) வாழ்க்கைத் தேர்வு. இவையன்றிப் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் வரலாற்று ஆய்வு (A Study of History) என்ற நூல் டாயின்பியின் இலக்கியப் பெரும் படைப்பு (magnum opus) ஆகும். 40 ஆண்டுகால ஆராய்ச்சியின் விளைவாக இப்படைப்பு 12 தொகுதிகளாக வரையப்பட்டுள்ளது. சோமர்வெல் (D.C.Somervell) இவற்றை இரு தொகுதிகளாகச் சுருக்கித் தந்துள்ளார். தற்போது இவை ஒரே தொகுதியாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது! டாயின்பியின் வரலாற்றுப் பங்களிப்புகள் 1. உலக நாகரிகங்கள் (World Civilizations). உலகில் மனித இனம் தோன்றி இன்று வரை இருந்த, இருந்து வரும் நாகரிகங்கள் 28 என்று அடையாளம் கண்டார் டாயின்பி. இவற்றுள் பின்வரும் 6 நாகரிகங்கள் மட்டும் உயிர் வாழ்கின்றன.

நாகரிகங்களின் தோற்றம் நாகரிகங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, முறிவு, சிதறல் (Origin, Growth, Breakdown and Disintergration of Civilizations). நாகரிகங்களின் தோற்றம் (Origin of Civilizations). சவாலும் சமாளிப்பும் (Challenge and Response). வழக்கமாக இனம் (Race) சூழ்நிலை (Environment) ஆகிய இரண்டும் நாகரிகம் தோன்றுவதற்கான காரணங்களாகக் கூறப்பட்டு வந்தன. ஆனால் டாயின்பி இக்காரணங்களை நிராகரித்துவிட்டு நாகரிகம் மோதலின் (Encounter) விளைவாகத் தோன்றுவதாகக் கூறுகிறார். சவாலை வெற்றிகரமாகச் சமாளிப்பதால் நாகரிகம் தோன்றுகிறது. இச்சவால்கள்: 1.கடுமையான நிலப்பகுதி (Hard Country) 2.புதிய நிலப்பகுதி (New Ground) 3.பேரிடர்கள் (Blows) 4. அழுத்தங்கள் (Pressures) 5. தண்டனைக்குள்ளாதல் (Penalisation) ஆகிய வடிவில் தோன்றக்கூடும். சவால்கள் மிக அதிகமாகவோ, மிகக் குறைவாகவோ அல்லது மிதமாகவோ இருக்கக் கூடும். உகந்த சவாலே (Optimum

challenge) நாகரிகம் தோன்றுவதற்குச் சாதகமானதாகும். பாதகங்களின் சாதகங்களின் (Virtues of Adversities) பயனாக நாகரிகங்கள் தோன்றுகின்றன. இத்தங்க நடுநிலைக் கோட்பாட்டுக்கான (Law of Golden Mean) பல உதாரணங்களைக் கொடுத்துள்ளார். 4. நாகரிகங்களின் வளர்ச்சி (Growth of Civilizations) தோன்றிய நாகரிகங்கள் தொடர்ந்து சவால்களை வெற்றிகரமாகச் சமாளித்தால் வளரும். புறத்தடைகளை வெற்றி கண்டு தோன்றிய நாகரிகம் அக ஆற்றலால் சவால்களை எதிர்கொண்டு வளர்கின்றது. இதை நுண்பொருள் மாற்றம் (Etherialisation) என்று கூறுகிறார் டாயின்பி. இம்மாற்றகத்தை ஆக்கத்திறன் மிக்கத் தனி மனிதர்களோ (Creative Individuals) அல்லது ஆக்கச் சிறுபான்மையினரோ (Creative Minority) ஏற்படுத்துகின்றனர்.

இவர்கள் காட்டும் வழியில் (Mimesis) மக்கள் செல்வர். ஆக்கத் திறன்மிக்கத் தலைவர்கள் சமூகத்திலிருந்து பின் வாங்கிச் சென்று (Withdraw) சவால்களுக்கான தீர்வு கண்டு முன்வந்து (Return) மக்களை நல்வழி நடத்திச் செல்வர். அப்போது நாகரிகம் வளர்கிறது. 5. நாகரிகங்களின் முறிவு (Breakdown of Civilizations) வளர்ச்சி பெறும் நாகரிகங்கள் எல்லாம் வாழ்வதில்லை. பல பாதியில் முறிந்து விடுகின்றன. ஏனெனில் 1. ஆக்கத்திறன் மிக்கச் சிறுபான்மையினரின் (Creative Minority) மன வலிமையும் படைப்பாற்றலும் குறைந்து விடுகின்றன 2. மக்கள் அவர்களை விட்டு விலகி விடுகின்றனர் (Mimesis) 3. அதன் விளைவாகச் சமூகச் சீர்குலைவு ஏற்படுகிறது. நாகரிக முறிவு வளர்ச்சியைத் தடை செய்கிறது. சுருங்கக் கூறின் சுயத் தீர்மானத் திறன் இழப்பு (Loss of Self Determination) நாகரிகத்தின் முறிவுக்குக் காரணம் என்று கூறுகிறார்.

டாயின்பி. வெற்றி மயக்கத்தில் மதி இழந்து மாறும் சூழலுக்கேற்ப மாறாமல் இருந்து விட்டால் முறிவு தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது. விளைவு? தேக்க நிலை (Nemesis) நாகரிகங்கள் சிதறுண்டு போதல் (Disintegration of Civilization) முறிந்து போன நாகரிகங்களில் சில சிதறிப் போகின்றன. வேறு சில உயிரற்ற உயிரோடு (Lifeless Life) ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இது தடைப்பட்டச் சிதறல் நிலை (The Period of Petrification) ஆகும். உதாரணமாக எகிப்திய சமுதாயம், இந்திய ஜெயன்ர்கள், இலங்கை,

பர்மா, சயாம், கம்போடியா ஹீனயான பௌத்தர்கள். இவை இவர்கள் நாகரிகத்தின் புதைப் பகுதிகள் (Fossilised Fragments) ஆகும். சமுதாய உடலில் ஏற்படும் பிளவு (A Schism in the Body Social) நாகரிகம் சிதறுண்டு இருப்பதற்கான அறிகுறியாகும். முறிவுற்ற சமுதாயம் மூன்று கூறுகளாகப் பிளவுபடுகிறது. ஆக்கச் சிறுபான்மை (The Creative Minority) ஆக்கத் திறனிழந்து ஆதிக்கச் சிறுபான்மை (The Dominant Minority)யாக மாறிவிடல் 2. ஆதிக்கக் கொடுங்கோன்மையால் உரிமையிழந்து, வாழ்விழந்து, மனக்குமுறலோடு உள்ள உட்பக்க எதிர்ப்பாளிகள் (The Internal Proletariat) 3. அன்னியப்பட்டுப் போய் சமூகத்துக்கு வெளியிலிருந்து ஆட்சிக் கெதிராகச் சதி செய்யும் வெளிப்பக்க எதிர்ப்பாளிகள் (The External Proletariat). பிரபஞ்சப் பேரரசம் (Universal State) பிரபஞ்சத் திருச்சபையும் (Universal Church) சிதறுண்ட நாகரிகங்களின் சின்னங்களாகும். சிதறிப்போன நாகரிகம் மீண்டும் சீர்ப்பட்டு நிலைக்க முடியுமா? முடியாது. ஏனெனில் பிறந்த நாகரிகம் இறக்கத்தான் வேண்டும். ஆய்வு முடிவுகள் உலக நாகரிகங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, முறிவு, சிதறல் பற்றி ஆய்ந்த டாயின்பி பின்வரும் முடிவுகளுக்கு வந்துள்ளார். 1). எல்லா நாகரிகங்களும் சமமானவை 2). மேலை நாகரிகத்தின் கீழ் கீழை நாகரிகம் வந்துள்ளது 3) உலக வரலாற்றில் முதன் முறையாக மனித இனம் புதிய உலக ஒழுங்கை (நேற றுழசடன முசனநச) ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளது.

மேலை நாகரிகத்தில் மட்டும் இன்னும் நாகரிகச் சிதறுக்கான அறிகுறிகள் தோன்றவில்லை 5). அதற்குக் காரணம் கிறித்துவத்தின் செல்வாக்கேயாகும். “விதை விதைப்பவர் ஒருவரே. விதைகள் தனித்தனியே விதைக்கப்பட்டாலும் அறுவடை ஒன்றாகத்தான் இருக்கும்” என்று கூறுகிறார் டாயின்பி . டாயின்பியின் குறைபாடுகள் டாயின்பியின் வரலாற்று ஆய்வு வியப்புக்குரியது. எனினும் இவரது ஆய்விலும் அணுகுமுறையிலும் வரலாற்று வரைவு அமைப்பிலும் வெளிப்படையாகக் காணப்படும் குறைகளாவன: 1) டாயின்பி மேலை நாகரிகம் மற்றும் கிறித்துவச் சமயச் சார்புடையவராக உள்ளார். 2). இவரது முடிவுகளுக்குச் சாதகமான நாகரிகங்களையே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறார். 3) வரலாற்றுச் சான்றுகளை இவர் முன்னரே முடிவு செய்யத் திட்டத்துக்குள் திணித்துள்ளார். 4). நாகரிகங்களின் தோற்றத்தை விளக்கப் புராணக் கதைகளைக் கையாள்கிறார். 5). டாயின்பியின் வரலாற்று விளக்கம் நுண் பொருள்

சார்ந்த இறையியல் விளக்கமாக உள்ளது. 6). சவாலும் சமாளிப்பும் போன்ற கருத்தியல்கள் முன்விதி நிர்ணயக் கோட்பாட்டை உறுதி செய்வனவாக உள்ளன. 7) முடிவுகள் நம்பிக்கையற்ற விரக்தி மனப்பான்மையின் பிரதிபலிப்பாக உள்ளன. 8). டாயின்பியின் வரலாற்று மாற்றங்கள் பற்றிய மாதிரிகள் (அழனநடள முக ாளைவழசுடையட உாயபெநள) வரலாற்றுக்குப் புறம்பானவை.

இபன் கல்தூனின்

இபன் கல்தூன் டியூனீஸியாவை பிறப்பிடமாக்கொண்ட ஒரு அறிவியலாளர் ஆவார். இவர் வரலாற்றியல் (ர்ளைவழசுடையட), வரலாற்று எழுதியல் (Historiography) சமூக புள்ளிவிபரவியல் (Demography) அரசியல் (Politics), இராணுவவியல் (Military) தத்துவவியல் (Philosophy) போன்ற துறைகளில் நிபுணராகவும் பாண்டித்தியம் பெற்ற அறிவாராய்ச்சியாளராகவும் காணப்பட்டார். இவர் தனது பல வருட அண்பவங்களையம். அறிவாராய்ச்சிகளையும், ஆய்வுமுடிவுகள் மற்றும் அவதானங்கள் போன்றவற்றையும் ஒரு சேரத்திரட்டி கோட்பாடு(Theory) மற்றும் நடைமுறை(Practical) பாவனைகளுடன் தொகுத்த நூலே முகத்திமா ஆகும்.

இந்நூல் சுமார் 60 இற்கும் மேற்பட்ட பகுதிகளினூடாக (Chapters), ஒவ்வொரு பகுதியும் வெவ்வேறு விதமான உபதலைப்புக்களை (Subtitles) உள்ளடக்கிய வகையில் கிட்டத்தட்ட 500 பக்கங்களுக்குள்ளால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலானது,

1. வரலாற்றாய்வு மற்றும் வரலாற்று எழுதியல்
2. சமூகமொன்றின் எழுச்சி, வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி மற்றும் சீர்திருத்தப்புள்ளிகள்
3. புவியியல் சார்புகளுக்கேற்ப மானிட சமூகத்தின் இயல்புகள், பண்பாடுகள். சிந்தனையோட்டம் என்பன மாறுபடும் விதம் 4அரசு, அரசியல், சாம்ராஜ்யம், குடிகள் போன்ற எண்ணக்கருக்கள்
4. அறிவியல் வளர்ச்சி, அறிவியல் பாகுபாடு, அறிவியல் மீளாய்வுகள்
5. இஸ்லாமிய நாகரிகம் ஏற்படுத்திய வரலாற்றுத்தாக்கங்கள் மற்றும் திருப்புமுனைகள் மற்றும் அது உலகத்தாருக்கு வழங்கிய பண்பாட்டியல் நன்கொடைகள்

6. மதங்கள், மதநல்லினக்கங்கள் போன்ற எண்ணக்கருக்கள்

ஆகிய பலதரப்பட்ட விடயங்களை ஆராய்வதோடு அவற்றை மீள்வாசிப்புகளுக்கும் உட்படுத்துகின்றது.

லியோபோல்டு வான் ராங்கே (Leopold Von Ranke, (1795 - 1885)

“அறிவியல் வரலாற்றின் தந்தை ராங்கே ஜெர்மனியின் வியத்தகு அறிவியல் வரலாற்றாளர் ஆவார். இவர் வசதியான லூதரினிச சமயத்தைச் சேர்ந்த வழக்கறிஞர் குடும்பத்தில் பிறந்தார். லீப்சிக் மற்றும் பெர்லின் பல்கலைக் கழகங்களில் இறையியல், மொழியியல், செம்மரபு 105 இலக்கியம் கற்றார். பிரான்பர்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாற்றுப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். அப்போது அவர் கருத்தரங்கு முறையை (Seminar Method) வெற்றிகரமாகக் கையாண்டு பிரபலப்படுத்தினார். இவர் கான்ட், பிக்டே, நீபர் போன்றோரின் வரலாற்றுச் சிந்தனையால் கவரப்பட்டார். இளவரசர் மெட்டர்னிக்கின் உதவியோடு பெர்லின், வியன்னா, பாரிஸ், ரோம், வெனிஸ் சென்று அரசு ஆவணங்களை ஆய்வு செய்தார். வரலாறு சஞ்சிகையின் பதிப்பாசிரியராக இருந்தார். 70-வது வயதில் “வான் ” என்ற கவுரவ பிரப்புப் பட்டம் வழங்கி பெருமைப்படுத்தப்பட்டார். அமெரிக்க வரலாற்றுக் கழகத்தின் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பணி ஓய்வுக்குப் (1870) பின் வரலாற்று ஆய்விலும் வரைவிலும் 4). இலத்தீன் மற்றும் டியூடானிய நாடுகளின் வரலாறு, 5). செர்பியாவின் வரலாறு, 6) பிரான்சின் வரலாறு, 7).இங்கிலாந்தின் வரலாறு. 8).பிரஷ்யாவின் வரலாறு, 9).உலக வரலாறு. ராங்கேயின் வரலாற்று வரைவு வீச்சு 15-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 18-ம் நூற்றாண்டு வரை விரிவானது. ராங்கேயின் வரலாற்றுப் பங்களிப்புகள் ராங்கே வரலாற்று ஆய்வையும் வரைவையும் வாழ்நாள் பணியாக (Career); கொண்டார். அவரது எண்ணங்கள் அறிவாழமிக்கவை. அறிவியல் அடிப்படையைக் கொண்டவை, விரிவான பரப்பெல்லை உடையவை. ராங்கேயின் வரலாற்றுப் பங்களிப்புகள் வருமாறு: 1. ஆவணமின்றேல் வரலாறில்லை (No document, no history) என்றார் ராங்கே. ஆவணச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் தான் வரலாறு வரையப்படுதல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். ஆவணங்களைத் தேடித் திரட்டி, சான்றுகளைக் கவனமாகச் சேகரித்து, சரிபார்த்து, பகுத்தாய்ந்து, திறனாய்வு செய்து, நம்பகமானவற்றை மட்டுமே பயன்படுத்தினார். அதன் மூலம் அவர் திறனாய்வு வரலாற்று வரைவியல்

சகாப்தத்தை (Era of Critical Historiography) துவக்கினார். 2. ராங்கே ” நிகழ்ந்தவற்றை நிகழ்ந்தவாறே கூற வேண்டும்” என்ற நியதியை ஏற்படுத்தினார். அவரே இந்நியதியைக் கடுமையாகக் கடைப்பிடித்தார். இவருக்கு முன்பிருந்தோர் வரலாற்றை ஒழுக்கத் தீர்ப்புகளை வழங்கவோ, இறை அல்லது இயற்கைத் திட்டத்தை விளக்கவோ, எதிர்காலத்தை முன்கணிப்பு செய்யவோ அல்லது அவர்களின் சொந்தக் கோட்பாடுகளை நியாயப்படுத்தவோ முயன்றனர். ராங்கே அப்போக்கை மாற்றினார். கடந்த காலத்தை நம்பிக்கை, கற்பனை, தப்பெண்ணம் ஆகியவற்றினின்றும் காப்பாற்றினார். சரியான சார்பற்ற வரலாற்று வரைவுக்கு வழிவகுத்தார்.3.ராங்கே வரலாற்றைச் சுயேச்சையான அறிவு ஆய்வுத் துறையாக 106 (Autonomous Field of Study) மாற்றினார். வரலாற்று வரைவை சமய - இறையியல் - தத்துவப் பிடியினின்றும் விடுவித்தார். வரலாற்றுக்குரிய சிறப்பிடத்தையும், செல்வாக்கையும், அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுத் தந்தார். வரலாற்று அறிவை சிறப்புப் பயிற்சியாலும் முயற்சியாலும் மட்டுமே பெற முடியும் என்ற நிலையை உருவாக்கினார். 4. ராங்கே வரலாற்றுக் காலங்கள் அனைத்துக்கும் சம முக்கியத்துவம் அளித்தார். ஐரோப்பிய வரலாற்றுக்குச் சிறப்பிடம் கொடுத்த மரபை நிராகரித்தார். ஏனெனில் வரலாறு புவியியல், இன, நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்தது. ஒவ்வொரு வரலாற்றுக் காலமும் தனித்தன்மையுடையது (Unique); மதிப்புகளாகும் (Values) பங்களிப்புகளாகும் (Contributions) மாறுபடுவது. எனவே பன்னாட்டு வரலாறுகளும் பாரபட்சமின்றி வரையப்படுதல் வேண்டும் என்பதை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டினார். அதுமட்டுமல்ல கிரேக்க - ரோமானிய - ஜெர்மானிய வரலாற்றுக் கூறுகளின் கலப்பே ஐரோப்பிய வரலாறு என்பதை எடுத்துக் காட்டினார். ராங்கேயின் ”வரலாற்றுச் சமத்துவ” அணுகுமுறை கீழை நாடுகளின் கலாச்சாரங்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதற்குக் காரணமாயிருந்தது. வரலாறு என்பது கருத்துக்களின் (Ideas) வெளிப்பாடு என்று கூறுகிறார் ராங்கே. கருத்துக்களுக்கிடையேயான பரிவர்த்தனையே வரலாறு. வரலாற்று வளர்ச்சி (Historical Progress); கருத்துக்களின் மூலமாக வெளிப்படும் ”கடவுளாக”க் கருதினார் ராங்கே. குறிப்பிட்ட கருத்தைக் குவிமையமாகக் கொண்டிருப்பதால்தான் ஒவ்வொரு வரலாற்றுக் காலமும் தனித்தன்மையைக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறினார். உதாரணமாக

மறுப்பியக்கம் (Protestantism) ஒரு கருத்தின் உதவி வெளிப்பாடேயாகும் என்றார் ராங்கே. 6. ராங்கே வரலாற்றுத் தொடர்ச்சிக்கு (Historical continuity) முக்கியத்துவமளித்தார்.

வரலாறு தனித்தனி நாடுகள், நிகழ்ச்சிகள், மாமனிதர்கள் மற்றும் காலங்களைப் பற்றிய வரைவு மட்டுமல்ல இவற்றுக்கிடையேயான தொடர்புகளையும் தெளிவுபடுத்துகிறது. அப்போது தான் கடந்த காலத்துக்கும் நிகழ்காலத்துக்குமிடையேயான உயிரோட்டமுள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டறிய முடியும். இக்கருத்தே பின்னர் வரலாற்றியம் (Historicism) என்று விரிவடைந்தது. 7. ராங்கே வரலாற்றுச் செயல்பாங்கு (Historical Process) சிறப்பிடமளித்தார். மனித இன வரலாறே முழுமையான வரலாறு எனக் கருதினார் ராங்கே. உலக வரலாற்றில் தான் "பொதுவான வரலாற்று வாழ்க்கை" (General Historical Life)யைக் காண முடியும் என்று நம்பினார். வரலாற்றின் போக்கை இடையறாச் செயல்பாங்காகச் சித்தரித்தார். ராங்கே தனது 85வது வயதில் உலக வரலாற்றை இரண்டு தொகுதிகளில் எழுதி இக்கருத்துக்கு வடிவம் கொடுத்தார். 8. ராங்கே அறிவியல் வரலாற்றைச் சுவையோடு இலக்கிய நடையில் எழுத முடியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தார். வரலாற்று எழுத்து நடையும் ஆய்வு முறையைப் போன்றே 107 முக்கியமானது என்பதை வலியுறுத்தினார் ராங்கே. ராங்கேயின் குறைபாடுகள் அறிவியல் வரலாற்றுக்கு அடித்தளமிட்ட ராங்கேயிடம் பல குறைகள் காணப்பட்டன : 1.நிகழ்ந்தவற்றை நிகழ்ந்தவாறே கூற வேண்டும் என்று வற்புறுத்திய ராங்கே கடைசி வரை ஒரு லூதரியனாகவே (Lutherian) இருந்தார். அவருடைய சமய நம்பிக்கை சார்புடைமைக்குக் காரணமாயிருந்தது. 2.புதுமையைச் செய்ய விரும்பிய ராங்கே மரபுவழி அரசியல் வரலாற்றையே எழுதினார். சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார கூறுகளைப் புறக்கணித்தார். 3.பிரஷ்ய நாட்டின் பெருமையைப் பேசினாரேயன்றி சிறப்பான தத்துவ விளக்கம் எதையும் கருத்துக் கொடையாகக் கொடுக்கவில்லை. 4.ராங்கே ஆவணச் சான்றுகள் என்ற சிறைக்குள் அடைபட்டுவிட்டதால் வரலாற்றில் தற்செயல் காரணிகளுக்கு (Chance Factors) உரிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டார். 5.அறிவியல்வாதியான ராங்கே "வரலாற்றில் கடவுள் உறைகிறார்" என்று கூறுவதும், அறிவை (Reason) உள்ளுணர்வோடு (Intuition) சேர்ப்பதும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது. 6.ராங்கேயின் சமகால ஐரோப்பிய

பழமைவாதிகளின் மனதைப் புண்படுத்தக்கூடிய வரலாற்றுப் பகுதிகளை எழுதுவதைத் தவிர்த்தார் என்று கூறுகிறார் பியர்டு. இது ராங்கேயின் நேர்மையை சந்தேகிக்கச் செய்கிறது.

அகஸ்டின்

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ திருச்சபையின் மிகப் பெரிய நபர், கிறிஸ்தவம் ஒரு ஆழ்ந்த உணர்ச்சிகரமான திருப்தியாக வந்த ஒரு பேகன். அகஸ்டின் முக்கியமாக தனது பேனாவால் உழைத்தார். அவரது இரண்டு புத்தகங்கள் உலகின் உன்னதமானவை. கன். பெஷன்ஸ், அவரது சுயசரிதை, மிகவும் நேர்மையுடனும் நேர்மையுடனும் எழுதப்பட்டது, மேலும் நேரடியாக கடவுளிடம் உரையாற்றப்பட்டது. கிபி 413 மற்றும் 426 க்கு இடையில் இயற்றப்பட்ட இருபத்தி இரண்டு புத்தகங்களில் உள்ள டி சிவிடட் டி (கடவுளின் நகரம்) உலகின் மிகப்பெரிய நூல்களில் ஒன்றாகும். கி.பி. 410 இல், அலரிக்கின் கீழ் கோத்களால் ரோம் கைப்பற்றப்பட்டு பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டது. நகரம் சந்தித்த பேரழிவு, பழைய கடவுள்களின் புறக்கணிப்புக்கான தண்டனையாக கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு புறமதத்தவர்களால் கூறப்பட்டது. அகஸ்டின் தனது நம்பிக்கைக்கு ஏற்பட்ட சவாலை ஆழமாக உணர்ந்தார் மற்றும் அத்தகைய பேரழிவுகள் கிறிஸ்தவத்தை ஒரு கணம் கூட பாதிக்கவில்லை என்பதை ரோமானிய உலகத்தை நம்ப வைக்க தனது நுட்பமான மேதையின் அனைத்து சக்திகளையும் அர்ப்பணித்தார். பதின்மூன்று ஆண்டுகளாக அவர் தனது 1200 பக்கங்களில் முதல் பாவம் முதல் சிறந்த தீர்ப்பு வரை அனைத்தையும் கையாண்ட புத்தகத்தில் உழைத்தார்.

ரோம் அதன் புதிய மதத்திற்காக அல்ல, ஆனால் புறமதத்தின் கீழ் அதன் தொடர்ச்சியான பாவங்களுக்காக தண்டிக்கப்பட்டது என்ற புறமத குற்றச்சாட்டிற்கு எதிராக அகஸ்டின் தொடர்ந்தார். ஆனால் அவரது மிகவும் கணிசமான பதில், ஒரு உலகளாவிய கொள்கையில் பதிவுசெய்யப்பட்ட நேரத்தின் நிகழ்வுகளை விளக்குவதற்கான முயற்சியாக வரலாற்றின் தத்துவத்தின் வடிவத்தை எடுத்தது. இங்கே அவர் ஒரு அரசியல் சிந்தனையாளராகத் தோன்றுகிறார், அவர் தனது முக்கிய கருப்பொருளாக தற்காலிக மற்றும் ஆன்மீக சக்திகளுக்கு இடையிலான போட்டியை எடுத்துக்கொள்கிறார். இரண்டு நகரங்கள் உள்ளன. முதல் நகரம் சிவிட்டட் டி அல்லது “கடவுளின் நகரம்”. இது ஒரு உண்மையான கடவுளின் கடந்த கால, நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால வழிபாட்டாளர்களின் தெய்வீக நகரம்.

இந்த பரலோக நகரம் அல்லது ராஜ்யம் தேவதூதர்களால் நிறுவப்பட்டது மற்றும் அதன் பிரதிபலிப்பு புனித தேவாலயம் ஆகும், அதன் அலுவலகம் பூமியில் பரலோக தரிசனத்தை உணர வேண்டும். இரண்டாவது சிவிட்டட் டெர்ரெனா அல்லது பூமிக்குரிய நகரம் அல்லது இராச்சியம், மனிதனின் நகரம். சாத்தானின் கிளர்ச்சியால் நிறுவப்பட்ட பூமிக்குரிய நகரம் பூமிக்குரிய விவகாரங்களுக்கும் மகிழ்ச்சிகளுக்கும் அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தீயது. பூமிக்குரிய நகரம் உடல் சக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது, ஆனால் கடவுளின் நகரம் தெய்வீக அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனிதனின் நகரம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, வரம்புக்குட்பட்டது மற்றும் இயற்கையில் நிலையற்றது, ஆனால் கடவுளின் நகரம் அதிகாரத்தில் முழுமையானது, வரம்பில் வரம்பற்றது மற்றும் இயற்கையில் நிரந்தரமானது, இது மனிதனை உயர்ந்த அறிவைப் பெறவும் முழுமையடையவும் உதவுகிறது. கடைசி தீர்ப்பு வரை இரண்டு நகரங்களும் முற்றிலும் பிரிக்கப்படாது. "இந்தப் புத்தகத்துடன்," (சிவிட்டட் 10), வில் டிரான்ட் கூறுகிறார், "பேகனிசம் ஒரு தத்துவமாக நிறுத்தப்பட்டது மற்றும் கிறிஸ்தவம் ஒரு தத்துவமாக தொடங்கியது. இது இடைக்கால மனதின் முதல் உறுதியான உருவாக்கம்." இந்த புத்தகம் கத்தோலிக்க இறையியலின் அடிப்படையாக மாறியது மற்றும் இடைக்காலத்தின் மேலாதிக்க அரசியல் கோட்பாட்டை உருவாக்கியது. சர்ச்சிற்கும் அரசுக்கும் இடையிலான உறவை முன்மொழிவதற்கான முதல் முயற்சி இதுவாகும். கத்தோலிக்க திருச்சபை இறுதியில் அகஸ்டின் கோட்பாடுகளில் இருந்து ஒரு தேவராஜ்ய அரசின் கோட்பாடுகளை நெசவு செய்யும், மதச்சார்பற்ற அதிகாரத்தை ஆன்மீக அதிகாரத்திற்கு அடிபணிதல்.

கடவுளின் நகரம் அன்றிலிருந்து கத்தோலிக்க வரலாற்று வரலாற்றைக் கட்டுப்படுத்தியது. எழுதப்பட்டது. இது கடவுளை வரலாற்றில் பதிவுசெய்தது, கடவுள் மனித விவகாரங்களை ஆட்சி செய்தார் என்று அறிவித்தார். அகஸ்டின் வரலாற்று செயல்முறையை நன்மை மற்றும் தீமை, நல்லொழுக்கம் மற்றும் தீமை, தெய்வீக மற்றும் பேய், தெய்வீக மற்றும் மதச்சார்பற்ற ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான போராட்டமாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். அவர் வரலாறு, புனிதமான அல்லது இரட்சிப்பின் வரலாற்றை ஒரு தெய்வீகத் திட்டத்திற்கு இணங்குவதாகக் கண்டார். கிரேகோ-ரோமன் மனிதநேய சிந்தனை மனிதனை அவனது சொந்த அதிர்ஷ்டத்தின் புத்திசாலித்தனமான கட்டிடக் கலைஞனாக மாற்றியது. ஆனால், கிறிஸ்தவப்

பிரிவினர் மனிதப் பற்றாக்குறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மனிதனின் உதவியற்ற அறிவுத்திறன் மற்றும் முயற்சிகள் தெய்வீக கிருபையின்றி திட்டமிட்டு முடிவுகளை அடைய முடியாது என்று கருதியது. மனித செயல் குருட்டுத்தனமானது, மனிதனின் ஆதி பாவத்திலிருந்து உருவான குருட்டுத்தன்மை. மனித சாதனைகள் மனித சித்தம் மற்றும் அறிவாற்றலின் சக்திகளால் அல்ல, மாறாக கடவுளின் கிருபையால். கடவுள் மனித செயல்களைத் திட்டமிட்டு அவற்றைச் செயல்படுத்துகிறார். வரலாற்றைப் பற்றிய இத்தகைய பார்வை, கடவுளை மனித விவகாரங்களின் மையத்தில் வைப்பது, புனித வரலாறு, இரட்சிப்பின் வரலாறு, பிராவிடன்சியல் வரலாறு அல்லது பேட்ரிஸ்டிக் வரலாறு எனப் பலவகையில் அழைக்கப்படுகிறது, இந்த வரலாற்றைப் பற்றிய பார்வை இடைக்காலம் முழுவதும் கடவுளின் நகரத்தில் ஐரோப்பாவை ஆட்சி செய்தது, ஹெர்பர்ட் பட்டர்.பீல்ட் கவனிக்கிறார், நாம் அகஸ்டின் வரலாற்றின் சுழற்சி பார்வையில் இருந்து வெளியேற வேண்டும் என்று வாதிடுகிறோம். நடக்கும் அனைத்தும் காலப்போக்கில் முடிவில்லாமல் மீண்டும் மீண்டும் தொடருவதை அவர் அனுமதிக்க முடியாது.

அர்னால்ட் ஜே. டாய்ன்பீ

பிறப்பு ஏப்ரல் 14, 1889, லண்டன் , இங்கிலாந்து-இறப்பு அக்டோபர் 22, 1975, யார்க் , வடக்கு யார்க்ஷயர்) ஆங்கில வரலாற்றாசிரியரின் 12-தொகுதி யுவரலாற்றின் ஆய்வு (1934-61) வரலாற்றின் ஒரு தத்துவத்தை முன்வைத்தது, நாகரிகங்களின் சுழற்சி வளர்ச்சி மற்றும் வீழ்ச்சியின் பகுப்பாய்வு அடிப்படையில், இது அதிக விவாதத்தைத் தூண்டியது.

தனது வரலாற்றை 1922 இல் தொடங்கினார், பல்கேரிய விவசாயிகள் ஹெரோடோடஸால் செர்க்ஸஸின் துருப்புக்களின் தலைக்கவசம் என விவரித்ததைப் போன்ற நரி-தோல் தொப்பிகளை அணிந்திருப்பதைக் கண்டு ஈர்க்கப்பட்டார் . இச்சம்பவம் அவரது படைப்புக்கு அதன் சிறப்புத் தரத்தை வழங்கும் பண்புகளை வெளிப்படுத்துகிறது - வரலாற்றின் பரந்த தொடர்ச்சியின் உணர்வு மற்றும் அதன் வடிவத்திற்கான அவரது கண், அவரது மகத்தான புலமை மற்றும் அவரது கூர்மையான கவனிப்பு.

டாய்ன்பீ 26 இன் உயர்வு மற்றும் வீழ்ச்சியை ஆய்வு செய்தார்மனித வரலாற்றின் போக்கில் நாகரிகங்கள் , மற்றும் அவர் உயரடுக்கு தலைவர்கள் கொண்ட படைப்பாற்றல் சிறுபான்மையினர் தலைமையில் சவால்களை வெற்றிகரமாக பதிலளிப்பதன் மூலம் உயர்ந்தது என்று முடித்தார். அவர்களின் தலைவர்கள் ஆக்கப்பூர்வமாக பதிலளிப்பதை நிறுத்தியபோது நாகரிகங்கள் வீழ்ச்சியடைந்தன, மேலும் தேசியவாதம் , இராணுவவாதம் மற்றும் சர்வாதிகார சிறுபான்மையினரின் கொடுங்கோன்மையின் பாவங்களால் நாகரிகங்கள் மூழ்கின. அவருடைய ஸ்பெங்லரைப் போலல்லாமல்மேற்கின் சரிவு , டோய்ன்பீ ஒரு நாகரிகத்தின் மரணத்தை தவிர்க்க முடியாததாகக் கருதவில்லை, ஏனெனில் அது அடுத்தடுத்த சவால்களுக்கு தொடர்ந்து பதிலளிக்கலாம் அல்லது பதிலளிக்காமல் இருக்கலாம். கார்ல் மார்க்ஸைப் போலல்லாமல், அவர் வரலாற்றை ஆன்மீக சக்திகளால் அல்ல, பொருளாதார சக்திகளால் வடிவமைத்தார்.

டாய்ன்பீ மற்ற வரலாற்றாசிரியர்களால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டார். பொதுவாக, அவர் கட்டுக்கதைகள் மற்றும் உருவகங்களை உண்மைத் தரவுகளுடன் ஒப்பிடக்கூடிய மதிப்புடையவர் என்றும், மதத்தைப் பற்றிய பார்வையை அதிகம் நம்பியிருக்கும் நாகரிகங்களின் எழுச்சி மற்றும் வீழ்ச்சியைப் பற்றிய அவரது பொதுவான வாதத்தின் சரியான தன்மையிலும் விமர்சனம் முன்வைக்கப்பட்டது. மீளுருவாக்கம் சக்தி. பல விமர்சகர்கள் அவர் அடைந்த முடிவுகள் ஒரு வரலாற்றாசிரியர் அல்ல, மாறாக ஒரு கிறிஸ்தவ ஒழுக்கவாதியின் முடிவுகள் என்று புகார் கூறினர். எவ்வாறாயினும், அவரது பணி, நவீன வரலாற்று ஆராய்ச்சியின் சிறப்புப் போக்குக்கு ஊக்கமளிக்கும் பதில் என்று பாராட்டப்பட்டது.

ஆய்வு எழுதும் போது , டாய்ன்பீ பல சிறிய படைப்புகளை உருவாக்கினார் மற்றும் ராயல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் இன்டர்நேஷனல் அஃபயர்ஸின் (1939-43) வெளிநாட்டு ஆராய்ச்சியின் இயக்குநராகவும், வெளியுறவு அலுவலகத்தின் ஆராய்ச்சித் துறையின் இயக்குநராகவும் பணியாற்றினார் (1943-46) அவர் 1956 இல் ஓய்வு பெறும் வரை லண்டன் ஸ்கூல் ஆஃப் எகனாமிக்ஸில் தனது பதவியைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார். ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர், அவர் உலக மதங்கள், மேற்கத்திய நாகரிகம், பாரம்பரிய வரலாறு மற்றும் 1950கள் மற்றும் 60களில் உலகப் பயணம் பற்றிய தொகுதிகளைத் தொடர்ந்து தயாரித்தார்.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, டாய்ன்பீ தனது முக்கியத்துவத்தை நாகரிகத்திலிருந்து வரலாற்றுக் கதாநாயகர்களாக உயர்ந்த மதங்களின் முதன்மைக்கு மாற்றினார். அவரது மற்ற படைப்புகளில் சிவில்சேஷன் ஆன் ட்ரையல் (1948), ஈஸ்ட் டு வெஸ்ட்: எ ஜர்னி ரவுண்ட் தி வேர்ல்ட் (1958), மற்றும் ஹெலனிசம்: தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் எ சிவில்சேஷன் (1959) ஆகியவை அடங்கும்.

எட்வர்ட் ஹாலெட் கார்

கார் 1892 இல் பிறந்தார் மற்றும் லண்டனில் உள்ள வணிகர் டெய்லர்ஸ் பள்ளி மற்றும் கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள டிரினிட்டி கல்லூரியில் கல்வி பயின்றார். அவர் 1916 இல் வெளியுறவு அலுவலகத்தில் சேர்ந்தார், மேலும் பல வேலைகளுக்குப் பிறகு எஃப்.ஓ. உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும், அவர் 1936 இல் ராஜினாமா செய்தார், மேலும் அபெரிஸ்ட்வித், வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் சர்வதேச அரசியலில் வில்சன் பேராசிரியரானார். அவர் 1941 ய, 1946 முதல் தி டைம்ஸின் உதவி ஆசிரியராகவும், 1953 முதல் 1955 வரை ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள பாலியோல் கல்லூரியில் அரசியலில் ஆசிரியராகவும் இருந்தார், மேலும் 1955 இல் கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள டிரினிட்டி கல்லூரியின் ஃபெலோ ஆனார். அவரது பல வெளியீடுகளில்: தி ரொமான்டிக் எக்ஸைஸ், இருபது வருட நெருக்கடி 1919-1939, அமைதிக்கான நிலைமைகள், மேற்கு உலகில் சோவியத் தாக்கம், புதிய சமூகம் (1951). கேள்வி அர்த்தமற்றதாகவோ அல்லது மிதமிஞ்சியதாகவோ யாரும் நினைக்காதபடி, கேம்பிரிட்ஜ் நவீன வரலாற்றின் முதல் மற்றும் இரண்டாவது அவதாரங்கள் தொடர்பான இரண்டு பத்திகளை எனது உரையாக எடுத்துக்கொள்கிறேன். அக்டோபர் 1896 இல் கேம்பிரிட்ஜ் யுனிவர்சிட்டி பிரிஸ்ஸின் சிண்டிகேட்டுக்கு ஆக்டன் தனது அறிக்கையில் திருத்துவதற்கு அவர் மேற்கொண்ட பணியைப் பற்றி இதோ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு பிறப்பிக்கவிருக்கும் அறிவின் முழுமையை, அதிக எண்ணிக்கையிலானவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ள வகையில் பதிவு செய்வதற்கான ஒரு தனித்துவமான வாய்ப்பு இது.... நியாயமான உழைப்புப் பிரிவின் மூலம், நாம் அதைச் செய்ய முடியும், மற்றும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கடைசி ஆவணம் மற்றும் சர்வதேச ஆராய்ச்சியின் பழுத்த முடிவுகளை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். இறுதி வரலாறு இந்த தலைமுறையில் இருக்க முடியாது.

பாசிட்டிவிஸ்ட்கள், வரலாற்றை ஒரு அறிவியலாகக் கோருவதில் ஆர்வத்துடன், இந்த உண்மைகளின் வழிபாட்டிற்கு தங்கள் செல்வாக்கின் எடையை பங்களித்தனர். முதலில் உண்மைகளைக் கண்டறியவும், பின்னர் அவர்களிடமிருந்து உங்கள் முடிவுகளை எடுக்கவும் என்று பாசிட்டிவிஸ்ட்கள் கூறினார். கிரேட் பிரிட்டனில், லாக் முதல் பெர்ட்ராண்ட் ரஸ்ஸல் வரை பிரிட்டிஷ் தத்துவத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய அனுபவவாதச் சேர்க்கையுடன் வரலாற்றின் இந்தப் பார்வை சரியாகப் பொருத்தப்பட்டது. அறிவின் அனுபவக் கோட்பாடு பொருள் மற்றும் பொருளுக்கு இடையே ஒரு முழுமையான பிரிவை முன்வைக்கிறது. உணர்வு-பதிவுகள் போன்ற உடன்படிக்கைகள், வெளியில் இருந்து பார்வையாளரை பாதிக்கின்றன மற்றும் அவரது நனவில் இருந்து சுயாதீனமாக உள்ளன. வரவேற்பு செயல்முறை செயலற்றது: தரவைப் பெற்ற பிறகு, அவர் அவற்றில் செயல்படுகிறார். ஆக்ஸ்போர்டு ஷார்ட்டர் ஆங்கில அகராதி, அனுபவப் பள்ளியின் பயனுள்ள ஆனால் ஆர்வமுள்ள படைப்பாகும், ஒரு உண்மையை “முடிவுகளிலிருந்து வேறுபட்ட அனுபவத்தின் தரவு” என வரையறுப்பதன் மூலம் இரண்டு செயல்முறைகளின் தனித்துவத்தை தெளிவாகக் குறிக்கிறது. இதுவே வரலாற்றின் பொது அறிவுப் பார்வை எனலாம். வரலாறு என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்ட உண்மைகளின் தொகுப்பைக் கொண்டுள்ளது.

மீன் வியாபாரியின் பலகையில் மீன்கள் போல ஆவணங்கள், கல்வெட்டுகள் மற்றும் பலவற்றில் வரலாற்று ஆசிரியருக்கு உண்மைகள் கிடைக்கின்றன. வரலாற்றாசிரியர் அவற்றைச் சேகரித்து, வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, அவருக்குப் பிடித்த பாணியில் சமைத்து பரிமாறுகிறார். ஆக்டன், அவரது சமையல் சுவைகள் கடுமையானதாக இருந்தன, அவற்றை சாதாரணமாக பரிமாற விரும்பினார். முதல் கேம்பிரிட்ஜ் மோடம் வரலாற்றில் பங்களிப்பாளர்களுக்கு அவர் எழுதிய அறிவுறுத்தல் கடிதத்தில், “எங்கள் வாட்டர்லூ பிரஞ்சு மற்றும் ஆங்கிலம், ஜெர்மன் மற்றும் டச்சுக்காரர்களை திருப்திப்படுத்தும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் ஆசிரியர்களின் பட்டியலை ஆராயாமல், ஆக்ஸ்போர்டு பிஷப் பேனாவை எங்கே வைத்தார் என்பதையும், ∴.பேர்பேர்ன் அல்லது காஸ்கெட், லைபர்மேன் அல்லது ஹாரிசன் அதை எடுத்தாரா என்பதையும் யாரும் சொல்ல முடியாது. சர் ஜார்ஜ் கிளார்க் கூட ஆக்டனின் அணுகுமுறையை விமர்சித்தார், ”வரலாற்றில் உள்ள உண்மைகளின் கடினமான மையத்தை “சர்ச்சைக்குரிய விளக்கத்தின் சுற்றியுள்ள கூழ்” உடன் வேறுபடுத்தினார் - பழத்தின் கூழ்

பகுதி கடினமான மையத்தை விட பலனளிக்கும் என்பதை மறந்துவிட்டார். முதலில் உங்கள் உண்மைகளை நேராகப் பெறுங்கள், பின்னர் உங்கள் ஆபத்தில் மூழ்கி விளக்கமளிக்கும் மணலில் மூழ்குங்கள், இது அனுபவ, பொது அறிவு வரலாற்றின் இறுதி ஞானம். சிறந்த தாராளவாத பத்திரிகையாளர் சி.பி. ஸ்காட்டின் விருப்பமான சொற்றொடரை இது நினைவுபடுத்துகிறது: “உண்மைகள் புனிதமானது, கருத்து இலவசம்.”

இ.பி. தாம்சன்

போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் பிரிட்டனின் முன்னணி மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியரான எட்வர்ட் பால்மர் தாம்சனின் படைப்புகள் தீவிர பாராட்டு மற்றும் தீவிரமான விமர்சனத்தை எழுப்பியுள்ளன. தாம்சன் வரலாற்று அறிவை தற்காலிகமானது, முழுமையற்றது மற்றும் தோராயமானது என்று கருதுகிறார், ஆனாலும் அவர் “கீழே இருந்து” வரலாற்றை எழுதவும், உழைக்கும் ஏழைகளை ”சந்ததியினரின் அபரிமிதமான ஒடுக்குமுறையிலிருந்து மீட்பதில் உறுதியாகவும் இருக்கிறார். இவ்வாறு, வர்க்கம் பற்றிய பல தூண்டுதல் மற்றும் சவாலான எழுத்துக்கள் வந்தன. , வர்க்கப் போராட்டம் மற்றும் வர்க்க உருவாக்கம் சட்டம் என்பது ஆளும் வர்க்கத்தின் கைகளில் ஒரு கருத்தியல் ஆயுதம் மற்றும் அவர்களின் நீதி மற்றும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க நேரடி நடவடிக்கை எடுத்த ஏழைகளின் நோக்கங்கள் பற்றி சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய அசல் நுண்ணறிவு.

ஆங்கில தொழிலாளி வர்க்கத்தை உருவாக்குதல்

தாம்சன் தனது ஆங்கில உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உருவாக்கம் (1963) மூலம் உலகப் புகழைப் பெற்றார். எண்ணூறு பக்கங்கள் கொண்ட இந்தப் புத்தகத்தின் மைய ஆய்வேடு, குறிப்பாக உழைக்கும் வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி, நமது ஆசிரியர் வலியுறுத்துவது, “கட்டமைப்பு” அல்லது “” அல்ல. வகை” ஆனால் உண்மையில் நிகழும் ஒரு கோட்பாட்டு நிகழ்வு அல்லது உறவுகள்: ”சில ஆண்கள் பொதுவான அனுபவங்களின் விளைவாக (பரம்பரை அல்லது பகிர்வு), தங்களுக்குள்ளேயே தங்கள் நலன்களின் அடையாளத்தை உணர்ந்து, வெளிப்படுத்தும் போது, மற்றும் அவர்களின் நலன்கள் வேறுபட்ட மற்ற ஆண்களுக்கு எதிராக அவர்களிடமிருந்து (மற்றும் பொதுவாக எதிர்க்கும்) தாம்சன் ஏழைகளின் சமூக, தார்மீக மற்றும் கலாச்சார அனுபவத்தின் அடிப்படையில் விவசாய மற்றும் தொழில்துறை முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியின் தாக்கத்திற்கு கணிசமான கவனம்

செலுத்தினார். பொருளாதார வரலாற்றாசிரியர்கள் தொழில்துறை புரட்சியின் அளவு ஆதாயங்களை மதிப்பிடுவதில் திருப்தி அடைந்தனர் , தாம்சன் தரமான இழப்புகளை உணர்திறனுடன் ஆராய்கிறார். ”வறுமையோ அல்லது நோயோ அல்ல, ஆனால் தொழில்துறை புரட்சியின் ஆண்டுகளில் கருப்பு நிழலைப் போடுவது வேலைதான். சிறந்த பிரெஞ்சு வரலாற்றாசிரியர் எலி ஹாலேவியின் புகழ்பெற்ற ஆய்வறிக்கை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மெதடிசத்தின் பரவல் இங்கிலாந்தை புரட்சியிலிருந்து காப்பாற்றியது என்று வலியுறுத்தியது. மிகவும் நுட்பமான பகுப்பாய்வில், தாம்சன் மெதடிஸ்ட் இயக்கத்தின் மற்றொரு வரலாற்று நுணுக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்: மெதடிசம் தற்போதைய நிலையின் முகவராகவும், தூண்டப்பட்ட அரசியல் எதிர்ப்பின் முகவராகவும் செயல்பட முடியும். ஆங்கில தொழிலாளி வர்க்கத்தை உருவாக்குவது என்பது உழைக்கும் மக்களின் அபிலாஷைகள் மற்றும் நனவான முயற்சிகளை சரியான முன்னோக்கிற்கு கொண்டு வரும் வரலாற்று திருத்தல்வாதத்தின் உண்மையான வேலை என்று மார்விக் கருத்துரைத்தார். . தாம்சனின் “மக்கள்” மீதான நிலையான ஆர்வம், வார்விக் பல்கலைக்கழகத்தில் தொடங்கப்பட்ட சமூக வரலாற்று ஆய்வு மையத்தில் நிறுவன வெளிப்பாட்டைக் கண்டது. இங்கு அவர் முந்தைய பிரிட்டிஷ் சமுதாயத்தின் “கீழே இருந்து” ஆய்வுக்கு முற்றிலும் புதிய அணுகுமுறையை ஊக்குவித்தார், குறிப்பாக குற்றம் மற்றும் சட்ட அமலாக்க விஷயத்தில். தாம்சனின் விமர்சகர்கள், அவர் எப்பொழுதும் தனது ஆதாரங்களை ஆராய்வதில் கடுமையாக இருப்பதில்லை என்றும், அவர் அனுமானங்கள், அனுமானங்கள் மற்றும் செவிவழிச் செய்திகளை அதிகம் நம்பியிருக்கிறார் என்றும், அவருடைய சில வாதங்கள் அவருடைய சான்றுகள் தாங்கும் அளவிற்கு அப்பாற்பட்டவை என்றும், வர்க்கம் பற்றிய அவரது பார்வை அகநிலை என்றும் சுட்டிக்காட்டினார். மற்றும் அவர் இருவரும் நிகழ்காலத்தை கடந்த காலத்திற்கு படிக்கிறார் மற்றும் சமகால போராட்டங்களை ஊக்குவிக்க வரலாற்று உதாரணங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்.

பெர்னாண்ட் பிரவுடல்

பெர்னாண்ட் ப்ராடலில் (1902) லூசியன் .பெப்வ்ரேவின் பாதுகாவலரான அன்னாலெஸ் மொத்த வரலாற்றின் பார்வை உணரப்பட்டது. டெடிஜா மற்றும் குநடிசந போன்ற வரலாற்றை கடந்த காலத்தின் சில பகுதிகளுக்கு மட்டுமே எழுதியுள்ளனர், ஆனால்

ப்ராலின் மனித வாழ்க்கையை அதன் அனைத்து வகைகளிலும் மீட்டெடுக்கும் முயற்சி அவரது தலைசிறந்த படைப்பான தி மெடிடரேனியன் அண்ட் தி மெடிடரேனியன் வேர்ல்ட் இன் தி ஏஜ் ஆஃப் பிலிப் (1949) இல் தொடர்ந்தது. ஒரு உன்னதமான, இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகப் பெரிய வரலாற்றுப் படைப்பாகும், இது பிரெஞ்சு வரலாற்றுத் தொழிலின் உச்சத்திற்கு உடனடியாக எழுதப்பட்டது. இரண்டாம் உலகப் போரின் ஆண்டுகள் உட்பட இருபது ஆண்டுகளில் மத்திய தரைக்கடல் எழுதப்பட்டது, பிராடெல் ஒரு ஜெர்மன் சிறை முகாமில் கழிக்க வேண்டியிருந்தது. ஏற்கனவே 1949 இல் 600,000 சொற்களைக் கொண்ட ஒரு பெரிய படைப்பு முதன்முதலில் வெளியிடப்பட்டது, பின்னர் அது வரலாற்றின் துண்டு துண்டான விடையாக இருந்தது. ஜேம்ஸ் ஏ. ஹென்ரெட்டா சமூகத்தின் மத்திய தரைக்கடல் விரிவான, பல பரிமாண க்யூபிஸ்ட் உருவப்படத்தை பொருத்தமாக விவரிக்கிறார்.

மத்தியதரைக் கடலுக்குப் பின்னால் உள்ள தாக்கங்கள்

போருக்குப் பிந்தைய அன்னால்ஸ் வரலாற்றாசிரியர்கள் எப்போதும் ஃபெப்வரே மற்றும் ப்லோச்சிற்கு கடனை ஒப்புக்கொண்டனர். "அன்னல்ஸுக்கு நான் செலுத்த வேண்டியவை, அவர்களின் போதனை மற்றும் உத்வேகத்திற்கு" என்று ப்ராடெல் எழுதினார், "எனது கடன்களில் மிகப்பெரியது. அதன் யோசனைகள் மற்றும் கட்டுமானத் திட்டத்தில், மத்திய தரைக்கடல் ஃபெப்வரேயின் பூமி மற்றும் மனித பரிணாமம் மற்றும் பிலிப் ஐஐ ஆகியவற்றிற்கு நேரடியாக கடன்பட்டது. குசயொந-ஊழாவந. இயற்பியல் சூழலில் இருந்து தொடங்கி, மூன்று படைப்புகளும் பொருளாதார மற்றும் சமூக கட்டமைப்புகளுக்கு நகர்ந்து நிகழ்வுகளின் விவரிப்புடன் முடிவடைகின்றன. ப்ராடெல் தனது மகத்தான பணியை "ஒரு மகனின் பாசத்துடன்" அர்ப்பணித்தார். மற்றும் ப்ளாச்சைப் பற்றி, ப்ராடல், "அவருடைய சிந்தனையின் எந்த அம்சமும் எனக்கு அந்நியமாக இல்லை என்று நான் நேர்மையாகச் சொல்ல முடியும் என்று நினைக்கிறேன்." நீண்ட கால வரலாற்றுப் போக்குகள் மற்றும் ஒப்பீட்டு வரலாற்றின் மீதான அவர்களின் ஆர்வத்தில் இருவரும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தனர். நிகழ்வுகளின் வரலாற்றின் மேலோட்டமான தன்மை பற்றிய சமூகவியலாளர் எமிலி துர்கெய்மின் கருத்து மற்றும் மனித புவியியலாளர் டி லா ப்ளேஷின் சமூக மற்றும் வரலாற்று புவியியல் ஆகியவை ஃபெப்வரே, ப்ளாச் மற்றும் ப்ராடெல் ஆகியோருக்கு பொதுவான செல்வாக்கு மற்றும் உத்வேகத்தின் ஆதாரங்களாக இருந்தன. மத்தியதரைக் கடலின்

வரலாற்றாசிரியரான பிரெஞ்சு மாஸ்டர் ஜூல்ஸ் மைக்கேலட்டிடமிருந்து கவிதைப் படங்களுக்கான பரிசில் ஈடுபடவும், பகுதிகளை ஆளுமைகளைப் போல எழுதவும் கற்றுக்கொண்டார்.

ஆதாரங்கள்

மத்திய தரைக்கடல் என்பது மிகப் பெரிய அளவில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது, முழுமைக்கும் ஒரே மாதிரியான மற்றும் தரமான ஆவணங்களை (பாரம்பரிய அர்த்தத்தில்) எதிர்பார்ப்பது சுமமா இருக்கிறது. பீட்டர் பர்க் எழுதுகிறார், "நமது காலத்தின் மிகப் பெரிய வரலாற்றாசிரியரின் பணியின் பெரும்பகுதி இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இது ஆதாரங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் அல்ல, ஆனால் ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தி ப்ராடெல் சிறந்து விளங்குகிறார்." பகுதி மூன்று, பெரிய படைப்பின் மிகவும் மாநாடு, ரோம், ஜெனோவா, புளோரன்ஸ், பாரிஸ் மற்றும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஸ்பானிய மாநில ஆவணங்கள் பர்க்கின் படி பாகம் இரண்டில் வைக்கப்பட்டுள்ள சிமன்காஸ் ஆகியவற்றின் ஆவணங்களின் அடிப்படையில் உறுதியானது, எளிமையாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. காப்பகப் பொருட்களில் இருந்து, அதே சமயம் மத்திய தரைக்கடலின் புவி சரித்திரத்திற்கான முக்கிய ஆதாரம் (பகுதி ஒன்று) நிலப்பரப்பு ஆகும்.காலம் மற்றும் வரலாற்று மாற்றத்தின் பார்வை ப்ராடெல், அன்னாலெஸ் கருத்தாக்கத்திற்கு ஏற்ப பிரச்சனை சார்ந்த வரலாற்றாசிரியர்.மத்திய தரைக்கடல் அதன் வழிகாட்டியாக இருந்தது. காலத்தின் ஒரு புதிய கருத்தாக்கம் மற்றும் விண்வெளி தொடர்பான வரலாற்று மாற்றத்தின் கொள்கை, ஆசிரியர் "கடலையே தனது காவியத்தின் நாயகனாக்குவதன் மூலம்" விண்வெளியின் தாக்கத்தை வாசகருக்கு உணர்த்துகிறார். தொலைவு, தகவல் தொடர்பு, பல பொருட்கள் கோவேறு கழுதைகளின் வேகத்தில் பயணித்து, மார்சேயில் இருந்து அல்ஜியர்ஸ் வரை பயணம் செய்ய இரண்டு வாரங்கள் ஆகும் காலத்தில், ப்ராடெல் மிகவும் அசல் என்பது காலத்தின் சிகிச்சையில் தான், வரலாற்று காலம் என்று அவர் வாதிட்டார். பல அடுக்குகள், ஒவ்வொரு அடுக்குக்கும் அதன் சொந்த வேகம் அல்லது விகிதம் அதன் பல்வேறு கட்டங்களில் ஏற்படும் மாற்றம். வரலாற்று நேரம் சீரான வேகத்தில் நகராது என்ற அவரது நம்பிக்கையானது அதன் நீண்ட கால, நடுத்தர கால மற்றும் குறுகிய காலப் பிரிவின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது: "புவியியல் நேரம், சமூக நேரம் மற்றும் தனிப்பட்ட நேரம்." 85

ப்ராடெல் தனது மகத்தான வேலையை ஏற்பாடு செய்தார். மூன்று கால-அடுக்குகள் அல்லது கட்டங்களாக, ஒவ்வொரு அடுக்கு அல்லது கட்டம் வரலாற்று விளக்கத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அணுகுமுறையைக் குறிக்கிறது. விண்வெளி மற்றும் நேரம் போன்ற ஒரு அச்சில், ப்ராடெல் உலக அளவில் விஷயங்களை முழுமையாகப் பார்க்க முயற்சிக்கிறார், மேலும் ஒழுங்குமுறை எல்லைகளைக் கடந்து, புவியியல், பொருளாதாரம், அரசியல் மற்றும் கலாச்சாரத்தை ஒரு முழுமையான வரலாற்றில் ஒருங்கிணைக்கிறார்.

ப்ராடலின் மூன்று-கட்ட வரலாற்றின் அடிப்பகுதியான மத்தியதரைக் கடலின் பகுதி ஒன்று, இயற்கை உலகத்துடனான மனித தொடர்புகளின் மகத்தான, காலமற்ற கட்டத்தை பரப்புகிறது. ஆசிரியர் இங்கு வழங்குவது, மலைகள் மற்றும் சமவெளிகள், தீவுகள் மற்றும் கடற்கரை, காலநிலை, தரைவழிகள் மற்றும் கடல் வழிகள் ஆகியவற்றிற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு வகையான வரலாற்று புவியியல் “புவி வரலாற்று” என்று அவரே அழைக்கிறார். இங்கு மனிதன் தன்னை தாங்கி உண்ணும் பூமியுடன் நெருங்கிய உறவில் இருக்கிறான். ப்ராடெல் லா லாங் டூரி (நீண்ட காலம் அல்லது நீண்ட கால) என்று அழைக்கும் இந்த நிலையில், நேரம் கிட்டத்தட்ட நிலையானது அல்லது மெதுவான வேகத்தில் நகர்கிறது. ஏனெனில் தொலைவு என்பது உண்மை மற்றும் தகவல் தொடர்பு கடினமாக இருந்தது. இந்த அடிமட்டத்திற்கு ஒரு வரலாறு உள்ளது, அதன் பத்தியானது கிட்டத்தட்ட கண்ணுக்குத் தெரியாதது, மனிதனின் சுற்றுச்சூழலுடனான உறவின் மூலம், அனைத்து மாற்றங்களும் மெதுவாக இருக்கும், ஒரு நிலையான மறுபரிசீலனை, எப்போதும் நிகழும் சுழற்சிகள். இந்த நீண்ட கால இடைவெளியில், எந்தவொரு மாற்றத்தையும் கண்டறிவதற்கு வரலாற்றாசிரியருக்கு நூற்றாண்டுகளின் முன்னோக்கு தேவைப்படுகிறது.

மத்தியதரைக் கடலின் பகுதி இரண்டில், பிரவுடல் மாற்றத்தின் இடைநிலை வேகத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார், அதை அவர் யூகங்களின் நேரம் (கன்ஜூன்ச்சர்ஸ்) என்று அழைக்கிறார். இது பொருளாதாரங்கள், சமூக கட்டமைப்புகள், அரசியல் நிறுவனங்கள், நாகரிகங்கள் மற்றும் போர் வடிவங்கள் ஆகியவற்றின் பரந்த இயக்கங்களால் எடுக்கப்பட்ட நடுத்தர கால அல்லது நேரமாகும், இது இந்த இரண்டாம் கட்டத்தின் பொருளாகும். இங்கு காலம் என்பது மக்கள்தொகை, தொழில்நுட்பம் மற்றும் சமூக மாற்றத்தின் தாளங்கள் மற்றும் கட்டங்களில் விலை மற்றும் ஊதியங்களில் சுழற்சி இயக்கங்கள் ஆகும் மற்றும் வர்த்தகம்

மற்றும் பரிமாற்றத்தின் போக்குகள் மற்றும் போக்குகள். இத்தகைய கட்டங்கள் ஐந்து, பத்து, இருபது, ஒருவேளை ஐம்பது ஆண்டுகள் நீடிக்கும். கட்டமைப்புகளின் இந்த கட்டத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், வாழ்க்கையின் பிற துறைகளில் உள்ள கட்டமைப்பு மாற்றங்களின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். ஸ்பெயினின் கொள்கையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், உதாரணமாக, அவர்களின் சரியான புரிதல், அரசாங்கத்தின் நிதி ஆதாரங்களில் மாற்றங்கள் தேவை. மத்தியதரைக் கடலின் மூன்றாம் பகுதி, பாரம்பரிய முறையைப் பின்பற்றி, “நிகழ்வுகள், அரசியல் மற்றும் மக்கள்” தொடர்பானது. இவை மிகக் குறைந்த நேரத்தையே எடுத்துக்கொள்கின்றன. வரலாற்றில் அரசியல் நிகழ்வுகளை நாம் புரிந்துகொள்வது, தனிப்பட்ட நபர்கள் அவர்களின் பல்வேறு ஈடுபாடுகள், நுண்ணிய வரலாற்றின் வேகமாக நகரும் நேரம் மற்றும் பாரம்பரிய வரலாற்றாசிரியரின் வழக்கமான கவலைகள் இதுவே. பிலிப் II வயதில் மத்திய தரைக்கடல் பகுதியின் பாரம்பரிய அரசியல் மற்றும் இராணுவ வரலாற்றின் ஒரு சிறந்த பகுதி, பகுதி மூன்று அதன் சொந்த உரிமையில் கணிசமான படைப்பாகும். முழு வேலைக்கான திறவுகோல் மூன்று நேர அடுக்குகளுக்கு இடையிலான உறவுகளின் படிநிலையில் உள்ளது. இரண்டாவது (நடுத்தர) அடுக்கின் கூட்டு விதிகள் மற்றும் பொதுவான போக்குகள் புவியியல் மற்றும் எப்போதும் மீண்டும் நிகழும் சுழற்சிகளால் அமைக்கப்பட்ட சூழலுக்குள் செயல்படுகின்றன. மேல் அடுக்கை உருவாக்கும் தனிப்பட்ட நடவடிக்கைகள் மற்றும் அரசியல் நிகழ்வுகள், கீழ் மற்றும் நடுத்தர அடுக்குகளில் நிறுவப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளுக்குள் செயல்படுகின்றன. காலத்தின் பன்மைத்துவக் கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையிலான முன்னுரிமைகளின் இந்த தீர்க்கமான தலைகீழ் மாற்றமானது, குறிப்பாக கட்டமைப்புகளின் மெதுவான-வேக வரலாறு, சமூகக் கோட்பாட்டிற்கு ஒரு முக்கிய பங்களிப்பை வழங்கும் என்று பிராடல் நம்பினார்.

நிகழ்வுகள் மற்றும் தனிநபர்களின் உறவினர் முக்கியத்துவமின்மை

ப்ராடலின் பல பரிமாண வரலாற்றில் நிகழ்வுகள் மற்றும் தனிநபர்கள் பாதிக்கப்படுகின்றனர், அதாவது அந்தஸ்தின் குறைவு. மத்தியதரைக் கடலின் பகுதி மூன்றில், நிகழ்வுகள், அரசியல் மற்றும் மக்களைக் கையாள்வதில், ஆசிரியர் தனிநபர்கள் மற்றும் நிகழ்வுகள் இரண்டையும் ஒரு பரந்த ஒருமித்த கருத்துடன், சுற்றுச்சூழல் காரணிகளுடன் ஒப்பிடும்போது அவற்றின் அடிப்படை முக்கியத்துவம் இல்லாததை வெளிப்படுத்துகிறார்.

நிகழ்வுகளின் வரலாறானது, மனித ஆர்வத்தில் மிகவும் செழுமையானதாக இருந்தாலும், மிக மேலோட்டமானது. அவை "மேற்பரப்பு இடையூறுகள், நுரை முகடுகள் என்று வரலாற்றின் அலைகள் அவர்களின் வலுவான முதுகில் சி. நிகழ்வுகளைப் போலவே, சூனியக்காரி தனிப்பட்ட குறிப்பாக பெரிய மனிதர்களின் உத்வேகத்தின் பின்னால், ஒரு தீர்மானம் என்பது அவர்களிடமிருந்து தனித்தனியாக இருக்கும் ஆனால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை நாகரீகமாகக் கொண்ட சக்திகளாகும். பெரிய மனிதர்களின் செயல்களை வடிவமைக்கும் இந்த கட்டமைப்பு சக்திகளை அங்கீகரிப்பவர்களிடமிருந்து உண்மையான வரலாறு தப்புகிறது. டான் கார்சியா டி டோலிடோ, மத்தியதரைக் கடலில் உள்ள பிலிப் ஐடியின் கடற்படைத் தளபதியின் தோல்வி மற்றும் துருக்கியர்களுக்கு எதிரான அவரது மெதுவான நடவடிக்கை, பிராடலின் கூற்றுப்படி, அவர் செயல்பட வேண்டிய மிகவும் கடினமான சுற்றுச்சூழல் நிலைமைகளின் அடிப்படையில் பார்க்கப்பட வேண்டும். ஆஸ்திரியாவின் டான் ஜான், லெபாண்டோவின் கடற்படை பார்டேயின் வெற்றியாளர், விதியின் கருவியாக இருந்தார், அவருடைய வெற்றி அவருக்குத் தெரியாத காரணிகளைச் சார்ந்தது. லெபாண்டோவின் மாபெரும் போர், கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு புகழ்பெற்ற வெற்றியாக வாழ்த்தப்பட்டது, நிகழ்வுகளின் வரலாற்றின் வரம்புகளுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு ப்ராலுக்கு, கிறிஸ்தவ வெற்றியால் துருக்கிய சக்தியின் வேர்களை அழிக்க முடியவில்லை, இது சுற்றியுள்ள நிலப்பகுதிகளுக்குள் ஆழமாக சென்றது.

இ.எச். ஹோப்ஸ்பாம்

அவரது தலைமுறையின் மிகச்சிறந்த மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர், என்க் ஹோப்ஸ்பாம் லண்டனில் உள்ள பிரிசுபெக் கல்லூரியில் வரலாற்றைக் கற்பித்தார், 1947 ஆம் ஆண்டு ஹோப்ஸ் வகுப்பிலிருந்து ஆர்வத்துடன் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் எதிர்காலம் அவரை பிரிட்டிஷ் தொழில் புரட்சியின் தாக்கம் பற்றிய ஆய்வுக்கு அழைத்துச் சென்றது. உழைக்கும் வர்க்கம் அதைத் தொடர்ந்து தொழிலாளர் மேல் உழைக்கும் பிரபுத்துவம் பற்றிய ஆய்வு. ஒடுக்குமுறையின் கீழ் காணும் உழைக்கும் வர்க்க கலாச்சாரத்தை வறுமை மகிமைப்படுத்துவதை அவர் பிரதிபலிக்கவில்லை. ருடினாடியற அ கடந்த கால மற்றும் நிகழ்காலத்தின் நிறுவனர் உறுப்பினர்.

ஹோப்ஸ்பாமின் “17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியப் பொருளாதாரத்தின் பொது நெருக்கடி” என்பது நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்திற்கான பொதுவான மாற்றத்தின் கடைசிக் கட்டம் என்று ஆசிரியர் நம்புவதைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையாகும். ”58 ஹோப்ஸ்பாமின் மூன்று படைப்புகள் மக்கள் மீதான அவரது சிறப்பு ஆர்வத்தைப் பறைசாற்றுகின்றன: ஆதிகாலக் கிளர்ச்சியாளர்கள்: பத்தொன்பதாம் மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் சமூக இயக்கத்தின் தொன்மையான வடிவங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் (1959), உழைக்கும் மனிதர்கள் (1964) இது “உழைக்கும் வர்க்கங்களைப் பற்றிய ஒரு படைப்பாகும். மற்றும் கேப்டன் ஸ்விங் (1969), ஜார்ஜ் ரூட் உடன் இணைந்து ஒரு வேலை, இது இங்கிலாந்தின் கடைசி விவசாய எழுச்சியின் 1830 இன் சிறந்த மற்றும் நகரும் கதையை மறதியிலிருந்து மீட்டெடுக்கிறது, மேலும் ஹோப்ஸ்பாமின் தி ஏஜ் ஆஃப் மொத்த வரலாற்றை விட எந்த பாடப்புத்தகமும் குறைபாடற்ற உதாரணம் இல்லை என்று மார்விக் சான்றளிக்கிறார். புரட்சி 1789-1848 (1962).

அலகு-5

வின்சென்ட் ஆர்தர் ஸ்மித் (Vincent Arthur Smith)

ஸ்மித் ஜூன் மூன்றாம் நாள் 1843 ஆம் ஆண்டு டியூப்லின் நகரில் பிறந்தார். இது அயர்லாந்தில் உள்ள ஒரு நகரமாகும். இவருடைய தந்தை ஒரு சிறந்த அறிஞர் ஆவார். இளம் பருவத்தில் இருந்தே வின்சென்ட் ஸ்மித் நாணயங்கள் மற்றும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி போன்றவற்றில் அதிக கவனத்தைச் செலுத்தினார். டூப்லின் நகரில் உள்ள ட்ரினிடி கல்லூரியில் முதுநிலைப்பட்டமும், பின்னர் டூப்லின் பல்கலைக் கழகத்தில் டிலிட் பட்டமும் பெற்றார். 1869 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுப் பணியில் சேர்ந்தார். இந்தியாவில் வடமேற்கு மாநிலங்களில் முக்கியமாக உத்திரபிரதேசத்தில் பல நிர்வாகப் பதவிகளை வகித்தார். அதைத் தவிர அவர் அப்பகுதியில் தலைமைச் செயலாளராகவும், ஆணையராகவும் பணிபுரிந்தார். முக்கியமாக வருவாய்த்துறையில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது கங்கைச் சமவெளியில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டார். இவர் எழுதிய வரலாற்றில் குறைகள் இருப்பினும் ஆர். சி. மஜூம்தார் போன்ற வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஜேம்ஸ்மில்லை வரலாற்றை எழுதுவதற்கு மில் இங்கிலாந்தில் இந்தியாஹவுசில் இருந்த ஆவணங்களை

முழுமையாகப் பயன்படுத்தி இந்நூலை எழுதியுள்ளார். இவர் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில், ஐரோப்பாவில் நிலவி வந்த அறிவியல் பூர்வமான வரலாற்று முறைகளைக் கற்றறிந்திருந்தார். இருப்பினும் இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் மீதும், நாகரீகத்தின் மீதும் இவருக்கிருந்த காழ்ப்புணர்ச்சியைச் சுட்டிக்காட்டி மஜும்தார் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரது அணுகுமுறை அறிவியல் பூர்வமான வரலாற்று வரைவியலுக்கு அப்பாற்பட்டது என்று உரைக்கின்றனர். அதேபோல ஆங்கில வரலாற்று ஆசிரியரான எர்பின்ஸ்டன் பிரிட்டிஷ் இந்திய வரலாற்றை ஒரு சிறந்த வரலாற்று நூலாகக் கருதிய போதிலும், இந்நூலை எழுதுவதற்கு ஜேம்ஸ்மில்லுக்குத் தேவையான இந்தியாவின் இவர் கி. பி. ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் தொடர்ந்து ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள இந்திய மையத்தில் இருந்து வரலாற்றைப் போதித்து வந்தார். இவரது இச்சேவையைப் பாராட்டி 1918ஆம் ஆண்டு இவருக்குத் தங்கப் பதக்கம் வழங்கப்பட்டது. 1919 ஆம் ஆண்டு சர்பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இவர் 1920 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 6ஆம் நாள் இயற்கை எய்தினார்.

ரொமிலா தாப்பர்

ஆரம்பகால இந்தியாவின் தலைசிறந்த வரலாற்றாசிரியர், ரொமிலா தாப்பர், அதன் வளமான, பழங்கால நாகரிகத்தைப் பற்றிய ஆய்வை விசாரணைப் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் நவீன சமூக அறிவியலில் இருந்து எழும் கருத்தியல் கட்டமைப்புகளுக்குத் திறந்து வைத்தார். ஏறக்குறைய 2,000 ஆண்டுகால இந்திய வரலாற்றின் சமூக வளர்ச்சி பற்றிய புதிய கேள்விகளை அவர் உருவாக்கினார் மற்றும் காலனித்துவ சகாப்தம் மற்றும் மிக சமீபத்திய தேசியவாத காலம் ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் இருக்கும் வரலாற்று முன்னுதாரணங்களை சவால் செய்தார்.

பழகிய தொல்பொருள் மற்றும் இலக்கிய ஆதாரங்களை புதுமையான முறையில் பயன்படுத்தி, புதிய தரவுகளை வெட்டியதன் மூலம், தாப்பர் 1 பில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்களைக் கொண்ட இந்த கண்ட நாட்டின் வரலாற்றை மீண்டும் எழுதினார். அவரது ஐகானோக்ளாஸ்டிக் அணுகுமுறை சர்ச்சைக்கு அப்பாற்பட்டது அல்ல, ஆனால் அவரும் ஒத்த எண்ணம் கொண்ட சக ஊழியர்களும் முன்னெடுத்த ஆராய்ச்சி, உள்நாட்டிலும்

உலகெங்கிலும் இந்தியாவின் கடந்த காலத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் விதத்தை ஆழமாக மாற்றியுள்ளது.

அவரது தொழில் வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தில், தாப்பர் வழக்கமான வரலாற்று வரலாற்றை சவால் செய்தார். அவரது "ஹிஸ்டரி ஆஃப் இந்தியா" (1966) இல், கடந்த கால மற்றும் நிலையான பொற்காலத்தால் வகைப்படுத்தப்பட்ட மாறாத இந்தியாவின் முதன்மையான பார்வையில் இருந்து அவர் உடைந்தார். இந்தப் பணி இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் சமூக அறிவியலைத் தத்தெடுப்பதை விரைவுபடுத்தி, இந்தியப் பள்ளிகளில் விரைவில் கற்பிக்கும் நூலாக மாறியது. அவரது ஆராய்ச்சி அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், மதம் மற்றும் பிற காரணிகளுக்கிடையேயான சிக்கலான தொடர்புகளை சித்தரிக்கிறது மற்றும் அவரது புலமைப்பரிசில் ஒரு முழுமையான அணுகுமுறைக்கான அவரது அர்ப்பணிப்பை பிரதிபலிக்கிறது. நம்பகமான டேட்டிங் இல்லாததால், அவர் பண்டைய நூல்களான பாரசீகம், அரபு, சமஸ்கிருதம் மற்றும் ஜெயின் மற்றும் பழைய தமிழ் மரபுகள் மற்றும் நாட்டுப்புறங்களில் புதிய தகவல்களைக் கண்டுபிடித்தார், மேலும் தொல்பொருள், நாணயவியல், மொழியியல் மற்றும் கல்வெட்டுகளின் கண்டுபிடிப்புகளுடன் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்தார்.

தாபரின் பணி அகாடமிக்கு அப்பால் மற்றும் ஆரம்ப மற்றும் உயர்நிலைப் பள்ளி பாடப்புத்தகங்களை எட்டியுள்ளது, மேலும் இந்திய வரலாறு குறித்த அவரது முன்னோக்கு அவரை சர்ச்சைக்குரிய விவாதங்களுக்கு மத்தியில் வைத்துள்ளது. இந்திய வரலாறு குறித்த தாபரின் பாடப்புத்தகங்கள், தங்கள் மத போதகர்கள் சரியாக மகிமைப்படுத்தப்படவில்லை என்று கருதிய மத அமைப்புகளால் விமர்சிக்கப்பட்டது. பண்டைக்கால ஆரியர்கள் சில சமயங்களில் மாட்டிறைச்சி சாப்பிட்டார்கள் என்பதற்கான வரலாற்று ஆதாரங்களை அகழ்வாராய்ச்சி செய்ததற்காக தாபருக்கும் அவரது சக எழுத்தாளர்களுக்கும் செய்தித்தாள் கட்டுரைகள் மற்றும் தலையங்கங்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தன, இது இந்து பாரம்பரியத்திற்கு எதிரானது. மரபுவழிக் கருத்தைக் கேள்வி கேட்பதற்காகவும், இளம் மனங்களை அவ்வாறே செய்ய ஊக்குவிப்பதற்காகவும் அவர் விமர்சிக்கப்பட்டார். சமூகத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலிருந்தும் பல ஆதாரங்கள் மற்றும் மொழிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட ஆதாரங்களை

அடிப்படையாகக் கொண்ட வரலாற்றை தாப்பர் வென்றார். எளிமைப்படுத்தல்களை எதிர்ப்பதற்கும், பன்மைத்துவக் கண்ணோட்டம் இந்தியாவுக்கான பாராட்டுக்கு ஆதரவளிப்பதற்கும் அவர் தொடர்ந்து முயன்றார்.

புதுதில்லியில் உள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் பழங்கால இந்திய வரலாற்றின் சிறப்புப் பேராசிரியரான தாப்பர், மூன்று கண்டங்களில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் வருகைப் பதவிகளை வகித்து கவுரவப் பட்டங்களைப் பெற்றவர். மற்றும் இந்திய வரலாறு பற்றிய நமது அறிவை மாற்றுகிறது.

பிபின் சந்திரா

பிபின் சந்திரா (1928-2014) ஒரு சிறந்த வரலாற்றாசிரியர் ஆவார், அவர் தரமான கல்விப் பணிகளை பரந்த பொதுமக்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்வதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார் மற்றும் மதச்சார்பற்ற ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்கான ஒரு அடங்காத போராளி. ஆகஸ்ட் 30 அன்று காலமான ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்று ஆய்வு மையத்தின் எமரிட்டஸ் பேராசிரியரான பிபின் சந்திரா, ஒரு சிறந்த வரலாற்றாசிரியர், நாட்டின் அறிவார்ந்த வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய நபர், மற்றும் மதச்சார்பற்ற ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் ஒரு அசைக்க முடியாத போராளி.

சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய பஞ்சாபில் உள்ள காங்க்ராவில் (இப்போது ஹிமாச்சலப் பிரதேசத்தில் உள்ளது) அவர் தனது கல்வியை லாகூரில் உள்ள .:பார்மன் கிறிஸ்டியன் கல்லூரியிலும், பின்னர் கலிபோர்னியாவின் ஸ்டான்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலும் படித்தார். பிரிவினையின் போது லாகூரிலிருந்து வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட அவர், அவரது தலைமுறையின் பல உணர்வுப்பூர்வமான அறிவுஜீவிகளைப் போலவே மார்க்சியத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டார், இது பொருளாதாரம் மற்றும் வரலாறு பற்றிய படிப்பிற்கு ஆதரவாக பொறியியல் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்ச் செய்தது. ஸ்டான்.:போர்டில் இருந்தபோது, புகழ்பெற்ற மார்க்சிஸ்ட் பொருளாதார நிபுணரும், தி பொலிட்டிக்கல் எகனாமி ஆ.:ப் க்ரோத்தின் ஆசிரியருமான பால் ஏ. பாரனின் விரிவுரைகளில் கலந்து கொண்டார். அங்கு அவருக்கு கம்யூனிஸ்ட் ஆர்வலர்களுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவரது கம்யூனிஸ்ட் சங்கங்கள்

காரணமாக, அவர் அமெரிக்காவை விட்டு வெளியேற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, அது பின்னர் மெக்கார்தியட் கம்யூனிச எதிர்ப்பு சூனிய வேட்டையால் பிடிக்கப்பட்டது.

ரணஜித் குஹா

ரணஜித் குஹா நவீன இந்தியாவின் மிகச் சிறந்த மற்றும் மிகவும் புதுமையான வரலாற்றாசிரியர்களில் ஒருவர். 1981 மற்றும் 2002 ஆம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் அவரது சிறந்த அறியப்பட்ட படைப்புகளில் பெரும்பகுதி வெளியிடப்பட்டது. அவரது படைப்பில் காணப்படும் முக்கிய வரலாற்று சிக்கல்கள் (அ) இந்திய கடந்த காலனித்துவ கையகப்படுத்தல் மற்றும் "பிரிட்டிஷ் வரலாற்றின் மிகவும் சுவாரஸ்யமான பகுதியாக" அதன் பிரதிநிதித்துவம் ஆகியவை அடங்கும். இந்திய வரலாற்றின் காலனித்துவ அபகரிப்புக்கு குஹாவின் சொற்களில் சேர்க்கப்பட்ட காலனித்துவ வெற்றியின் சக்தியுடன் (ஆ) காலனித்துவ அறிவின் அனைத்து பிரிவுகளின் உண்மை அல்லது வெற்றியின் சக்தியில் உடந்தையாக இருப்பது (இ) இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி "மேலாதிக்கமற்ற ஆதிக்கம்", இதில் வற்புறுத்தலின் தருணம் மேற்கு ஐரோப்பாவிற்கு மாறாக வற்புறுத்தலின் தருணத்தை விட அதிகமாக இருந்தது (ஈ) இந்திய வரலாற்றின் அபகரிப்பை சரிசெய்து "ஒரு தேசமாக அமைக்கப்பட்ட இந்திய மக்களை அவர்களின் சொந்த வரலாற்றின் பொருளாக" மாற்ற முயற்சிக்கும் இந்தியாவின் இந்திய வரலாற்று வரலாறு (இ) இந்தியாவின் முக்கிய நீரோட்ட இந்திய வரலாற்று வரலாற்றின் வரம்புகளை அடையாளம் காட்டும் ஒரு சபால்டர்ன் வரலாற்று வரலாறு மற்றும் "செயல், உணர்வு மற்றும் கலாச்சாரம் ஆகியவற்றில் சபால்டர்ன் சுயாட்சியின் புறக்கணிக்கப்பட்ட பரிமாணத்திற்கு" கவனம் செலுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை, "மக்கள் சொந்தமாக செய்த பங்களிப்பு" மற்றும் (க) "உலக வரலாற்றின் உரைநடை" என்ற பாசாங்குகளை "உலகின் உரைநடை" மூலம் எதிர்கொண்டு, "புள்ளிவிவரம்" என்பதைத் தாண்டி, சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்விற்குச் செல்லும் ஒரு வரலாற்று வரலாறு. இந்த சிக்கல்கள் குஹாவின் புத்தகங்கள் மற்றும் கட்டுரைகளில் பல்வேறு வடிவங்கள் மற்றும் சேர்க்கைகளில் மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றன, குறிப்பாக அவர் 1982 இல் தொடங்கப்பட்ட தொகுக்கப்பட்ட தொடரான சபால்டர்ன் ஸ்டடிஸுக்கு அவர் பங்களித்தவை.

குறாவின் படைப்புகளின் மீதான கோட்பாட்டு தாக்கங்கள் மார்க்சியம் மற்றும் அதன் பல கிளைகள் மட்டும் அல்ல. குறா, இந்தியாவில் உள்ள "உயரடுக்கு" சொந்தமில்லாத எவரையும் குறிக்க "சபால்டர்ன்" என்ற கருத்தைப் பயன்படுத்தினார், எனவே விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், ஏழ்மையான நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் உயரடுக்குக்கு எதிரான எதிர்ப்பையும் மரியாதையையும் ஒரு கலவையாக வெளிப்படுத்திய பிறரையும் உள்ளடக்கியது. இது கிராம்சியின் பணியுடன் பல தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளது. ஹெகல் மற்றும் ஹெய்டேக்கரின் தத்துவம், பெங்காலி இலக்கியம், குறிப்பாக ரவீந்திரநாத் தாகூரின் படைப்புகள், குறியியல், மொழியியல், கட்டமைப்புவாதம் மற்றும் பின்கட்டமைப்பியல் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடாமல் குறா சுதந்திரமாக வரைந்தார், நோக்கம் கோட்பாட்டு மோனிசம் அல்லது தூய்மை அல்ல, ஆனால் பரந்த அளவிலான குறிப்புகளை அணிதிரட்டுவது. வரலாற்றின் இருண்ட மூலைகளில் வெளிச்சம் போட வேண்டும்.

"சபால்டர்ன்" என்ற கருத்தாக்கத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செழுமையும், சாதி, வர்க்கம் மற்றும் பாலினப் பிரச்சினைகளைப் பேச பல்வேறு வடிவங்களில் குறா பயன்படுத்தியிருப்பதும், மக்கள் நனவின் வரலாற்றை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கும், துறைகளில் அணிதிரட்டுவதற்கும் அதன் பரந்த பரவலைத் தூண்டியிருக்கலாம். ஆசிய, ஆப்பிரிக்க மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க வரலாற்றில் இருந்து வெகு தொலைவில் உள்ளது.

சாதுநாத் சர்கார் (Jadunath Sarkar)

சாதுநாத் சர்கார் வங்காளத்தில் ராக்சாகி மாவட்டத்தில் சுரக்மரியா கிராமத்தில் 1870 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 10ஆம் நாள் பிறந்தார். இம்மாவட்டம் இப்போது பங்காளதேஷ்சில் உள்ளது. சர்கார் கிராம சூழ்நிலையில் வளர்ந்த போதிலும் அறிவுக்கூர்மை படைத்த மாணாக்கராக விளங்கினார். இவருடைய இளமைக் கல்வி இவரது கிராமத்திலேயே துவங்கியது. - சாதுநாத் சர்கார் கி.பி.1891ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவில் உள்ள மாநிலக் கல்லூரியில் ஆங்கிலத்திலும் வரலாற்றிலும் பட்டங்களை பெற்றார். கி. பி. 1892ஆம் ஆண்டு ஆங்கில இலக்கியத்தில் முதுகைலைப்பட்டம் பெற்றார். இதைத் தொடர்ந்து ஜூன் 1893ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவிலுள்ள ரிப்பன் கல்லூரியில் ஆங்கில விரிவுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டார். வித்தியாசாகர் கல்லூரியில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது பேராசிரியர் பதவியினை

அடைந்தார். இவரது நூல்கள் கி. பி. 1901 ஆம் ஆண்டு இவரது முதல் வரலாற்று ஆய்வு நூலான ஒளரங்சீப்பின் இந்தியா வெளியிடப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலத் துறையிலிருந்து வரலாற்றுத் துறைக்கு இவர் மாறினர். இப்புத்தகத்தின் இறுதியில் பழைய சகாப்தம் முடிந்து புதிய சகாப்தம் துவங்குவது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இவர் இறுதியாக எழுதிய இந்தியாவின் இராணுவ வரலாறு அவர் மறைவுக்குப் பின் கி.பி. 1960ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இப்புத்தகத்தில் பல முக்கியமான போர்கள் குறித்த விளக்கங்களும், காரணங்களும், இதன் முடிவுகளும் அடங்கியுள்ளன. சர்கார் பல போர்களை பற்றிய நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே இந்நூலில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

சர்காரின் வரலாற்று முறைகளை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். 1. வரைபடவியல், 2. அடையாளம் காணுதல், 3.காலப்பாகுபாடு, 4. நோக்குமை ஆகும். அவருடைய சிறப்புகள் ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொண்ட தலைப்பை முழுமையாகவும், ஆழமாகவும் ஆய்வு செய்வதே ஆகும். சர்கார் வரலாறு எழுத துவங்கும் போது ஆய்வுடன் தொடர்புடைய அனைத்து மொழிகளிலும் உள்ள சம காலத்து வரலாற்றாதாரங்கள் அனைத்தையும் அவரது கண்களில் நிறுத்தி உற்று நோக்குவார். அவர் ஆவணங்களை ஒருபோதும் பார்க்க தவறியதில்லை. அதே நேரத்தில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொண்ட இடங்களுக்குச் சென்று ஆய்வு செய்து அவற்றையும் தனது ஆய்வுடன் தொடர்புபடுத்திக் காட்டியுள்ளார். சர்கார் சேகரித்த ஆதாரங்களில் பெருமளவில் அரிய வரைபடங்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகள் தற்போது நூலகத்தில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. சில வரைபடங்களின் உதவியுடன் சர்கார் சில படங்களை அடையாளங்காட்டி அவைகள் அமைந்திருக்கும் இடத்தையும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக தின்தோரி, தென்மேற்கில் 28 மைல் தொலைவில் நாசிக்கிலிருந்து 16 மைல் தொலைவு வடக்காக இருந்ததை இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் எழுதிய வரலாற்று நூல்களில் ஒரே பெயரைக் கொண்ட பல இடங்கள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. இவைகளை சர்கார் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து அவற்றிற்குரிய இடங்களை அடையாளம் காட்டியுள்ளார். அதே போல நகரங்களும் இருபெயர்களைக் கொண்டவையாக அமைந்திருப்பதை சர்கார் சுட்டிக்காட்டுகிறார். பிரபாத் அலகாபாத் என்றும் நாசிக் குல்ஸனாபாத் என்றும் பூனாமுசயாபாத் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. மேலும் மராத்திய ஆவணங்களில் பெயர்கள் இந்திய மயமாக்கப்பட்டதைக் குறிப்பிட்டு அவை

எவ்வாறு வரலாறு எழுதுவதற்கு தடையாக உள்ளன என்பதைக் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். உதாரணமாக, ஆன்டர்சன் என்றும் ஆங்கிலப் பெயர் மண்டக் என்று திரித்து கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையில் முறையான பெயர்களை கண்டுபிடித்து அவர் எழுதிய வரலாற்று நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சர்கார் நுணுக்கமான முறையில் காலப் பாகுபாட்டை கடைபிடித்துள்ளார். இம்முறை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை அவை நிகழ்ந்த காலக் கட்டங்களில் சரியான வகையில் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது. உதாரணத்திற்கு மொகலாய காலப்பாகுபாட்டை முறைப்படுத்தி சிவாஜிக்கும் அவரங்கசீப்பிற்கும் இடையே ஏற்பட்ட சந்திப்பு டெல்லியில் நடக்கவில்லை. மாறாக அச்சந்திப்பு ஆக்ராவில் தான் நடந்தது எனச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மேலும் வரலாற்று நாயகர்கள் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொள்ளும் போது அவர்களுடைய காலக்கட்டங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். உதாரணத்திற்கு சிவாஜி அப்சல்கானைச் சந்தித்த போது சிவாஜிக்கு வயது 30. அதே போல சிந்தியாவிற்கு 16வயது இருக்கும் போது வடக்கு றோக்ஸ் பஹுடயெடுத்தானீ. மேலும் விசுவேசுவரராவ்முன்றாம் பானிப்பட்டில் மாண்ட போது அவருக்கு வயது 20க்குள் இருந்தது என்பதை சுட்டிக்காட்டி இத்தகைய நாயகர்களின்வீரச்செயல்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஒருவரலாற்று நிகழ்ச்சியை அறிந்து கொள்வதற்காக பல வரலாற்று ஆதாரங்களை சர்கார் உபயோகப்படுத்தியுள்ளார். இத்தகைய ஆதாரங்களை ஒப்பு நோக்குவதன் மூலமாக ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கு சர்காரால் வர முடிந்தது. அவரைப் பொறுத்தவரை எந்த ஒரு வரலாற்று ஆதாரமும், நுணுக்கமான ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும். ஏனெனில் இச்செயலே ஆராய்ச்சியின் முதல் படி என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இவர் பல வெளிநாட்டு ஆதாரங்களைப் பகுத்து ஆராய்ந்து அவற்றிலுள்ள குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இதன் வாயிலாக பொய்யான ஆதாரங்கள் பலவற்றை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். சர்காரைப் பொறுத்தவரை வரலாறு இறைவனுடைய ஆணைக்குட்பட்டது என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். ஒரு மனிதனுடைய குணநலன்களும், நடத்தையுமே அவனுடைய விதியை நிர்ணயிக்கின்றன எனச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். உதாரணத்திற்கு இரண்டாம் ஷா ஆலம் முடிவு அவருடைய நடத்தையைப் பொருத்தே அமைந்தது என விளக்கமளிக்கின்றார். இதே கருத்து அவரங்கசீப் வாழ்க்கைக்கும் பொருந்தும் என்று கூறியுள்ளார். சர்காரைப் பொறுத்தவரை உண்மையான வரலாறு என்பது எல்லாக் காலத்து மக்களுக்கும் பொருந்துகின்ற வகையில் உள்ள ஒரு சிறந்த பாடமாகும். சர்காரின்

வரலாற்று நூல்கள் பல வரலாற்று ஆசிரியர்களால் குறை கூறப்படுகின்றன (அ) அவரங்கசீப் பனாரசிலுள்ள இந்துக் கோவிலுக்கு நிலம் நன்கொடையாக வழங்கியது. (ஆ) ஜிஸியா வரியைப் பற்றி இவருடைய கருத்து (இ) சிவாஜி அப்சல்காணைக் கொன்றது ஒரு தற்காப்புக் கொலை என்னும் இவரது கருத்துக்களைக் குறை கூறுகின்றனர். இத்தகைய குறைகள் எல்லாவற்றிற்கும் சர்கார் முறையான வகையில் ஆதாரங்களைச் சுட்டிக்காட்டி பதிலளித்துள்ளார். உதாரணமாக, (அ) பதவிப் போட்டிக்கான போர்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது அவரங்கசீப்பிற்கு இந்துக்களின் ஆதரவு தேவைப்பட்டது. எனவே அத்தருணத்தில் அவர் பனாரசில் உள்ள இந்துக்கோயில்களுக்கு நிலம் வழங்கினார். (ஆ) ஜிஸியா வரியைப் பற்றி கருத்துக்கள் இவரது சொந்தக்கருத்துக்கள் அல்ல என்றும் ஆவணங்களிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட குறிப்புகளே என்று ஆதாரத்துடன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். (இ) அகமத் நகரின் முதலமைச்சரும் வரலாற்று ஆசிரியருமாக இருந்த நைஸாம் முல் முல்க் கொடுத்துள்ள ஆதாரத்தின் படி அப்சல்கான், சிவாஜியை முதலில் தாக்கினார். தன்னை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவே சிவாஜி அப்சல்காணைக் கொல்ல நேரிட்டது என்றும் விளக்கத்தை ஆதாரத்துடன் சர்கார் அளித்துள்ளார்.

கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி (K.A.Nilakanta Sastri)

கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, கி.பி.1892 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 12ம் நாள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள கல்லிடைக்குறிச்சி என்னும் ஊரில் தெலுங்கு பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவர் இளமைக் கல்வியைக் கல்லிடைக்குறிச்சி சார்ச் மேல்நிலைப்பள்ளியிலும், அம்பாசமுத்திர மேல்நிலைப்பள்ளி என அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட தீர்த்தபதி மேல்நிலைப்பள்ளியிலும் பயின்றார். அவருடைய பி.ஏ. பட்டப்படிப்பிற்காக ரூபாய் 14 உதவித் தொகையாகப் பெற்றார். கி.பி. 1913 ஆம் ஆண்டு சென்னை கிறித்துவ கல்லூரியில் எம்.ஏ படிப்பில் முதல் வகுப்பில் தேர்வு பெற்றார். இவர் திருநெல்வேலியிலுள்ள இந்துக் கல்லூரின் முக்கிய பிரதிநிதியாக பொறுப்பேற்றார். நாட்டுப்பற்று மற்றும் விட்டுக் கொடுக்கும் கொள்கையுடன், பொது நலனைக் கருத்தில் கொண்டு அங்கே பேராசிரியர்கள் மாணவர்களை ஊக்குவிப்பவர்களாக மாற்றப்பட்டனர். கி.பி. 1918 ஆம் ஆண்டு முதல் கி.கி. 1920 ஆம் ஆண்டு வரை பனாரஸ் இந்து

பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக பணியாற்றினார். பின்னர் சிதம்பரம் மீனாட்சி கல்லூரியின் முதல்வர் பதவியைப் பெற்றார். இக்கல்லூரி தற்போது அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் என்னும் பெயரில் செயல்பட்டு வருகிறது. அங்கே, தான் ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சித் திறன் பெற்றவர் என்பதையும் நிரூபித்துக் காண்பித்தார். கி.பி. 1920 ஆம் ஆண்டு முதல் கி.பி. 1929 ஆம் ஆண்டு வரை அப் பதவியில் நீடித்தார். வரலாறு மற்றும் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் தலைவராக இருந்த டாக்டர் அய்யங்கார் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற போது கே.ஏ. என். சாஸ்திரி, ஜே.என். சர்க்கார் மற்றும் அருட்தந்தை ஹீரால் அடங்கிய குழு மூலம் முதல் கட்டமாக அப்பதவியில் அமர்த்தப்பட்டார். கி.பி. 1929 ஆம் ஆண்டு பணியில் சேர்ந்து 1947 ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றார்.

கி.பி. 1951 ஆம் ஆண்டு லக்னோவில் நடைபெற்ற கீழைநாடுகளைச் சார்ந்த அனைத்திந்திய மாநாட்டின் தலைவராக சாஸ்திரி பதவி வகித்தார். இவர் பல்வேறு கருத்தரங்குகள் மற்றும் மாநாடுகளுக்குத் தலைமைப் பொறுப்பேற்று செயலாற்றினார். ராயல் ஆசியாடிக் சொசைட்டியின் பம்பாய், இலங்கை மற்றும் பல்வேறு பிரிவுகளிலும் Ecole Francaise Extreme Orient Saigon ஆகியவற்றிலும் கௌரவ 137 உறுப்பினராகவும் பணியாற்றினார். பிரிட்டன், அயர்லாந்தின் ராயல் ஆசியாடிக் சொசைட்டியின் வரலாறு உறுப்பினராகவும் டெல்லி, மத்திய தொல்லியல் ஆலோசனைக் குழுவின் உறுப்பினராகவும் செயலாற்றினார். கி.பி.1952 ஆம் ஆண்டில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற பின், ஐ.நா. நிறுவனத்தின் இந்தியா வரலாற்று ஆய்வுத் துறைக்குப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இப்பதவியில் இவர் கி.பி. 1956 ஆம் ஆண்டு வரை பொறுப்பேற்று இருந்தார். கி.பி. 1958 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு பத்மவிபூசன் விருதை இவருக்கு வழங்கியது. பன்னாட்டு கலாச்சார கழகமான யுனெஸ்கோ , சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைந்து தென்கிழக்கு ஆசிய மரபு வழிப்பண்பாட்டு மையம் ஒன்றை கி.பி. 1957ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நிறுவியது. இம்மையத்தின் இயக்குநராக கே.ஏ நீலகண்ட சாஸ்திரி நியமிக்கப்பட்டார். ஆறுமாதம் பேராசிரியராக கி.பி.1959ஆம் ஆண்டு சிகாகோ பல்கலைக் கழகத்திற்கு இவர் சென்றார். கே. ஏ.என். சாஸ்திரியின் நூல்கள் இவர் 22 நூல்களையும், 159 ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். அவை அனைத்துமே அவரின்

தனிவழியில் இணையற்றதாக உள்ளன. அவற்றில் சில முக்கியமானவைகள் மட்டுமே கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. பாண்டிய அரசு 2. சோழர் வரலாறு மற்றும் ஆட்சி முறையில் ஆய்வுகள் 3. சோழர்கள் (இரண்டு தொகுதிகள்) 4. தென்னிந்திய வரலாற்றும் சிக்கலுக்குத் தொடர்புடைய வரலாற்று முறை 5. தூரக்கிழக்கு நாடுகளில் தென்னிந்திய தாக்கங்கள். 6. இந்தியாவின் ஒரு பரந்த வரலாறு (தொகுதி இரண்டு).(பதிப்பாசிரியர்) 7. நந்தர்கள் மற்றும் மௌரியர்களின் காலம். 8. தென்னிந்திய வரலாறு. சோழர்கள் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியின் சோழர்கள் நூல் ஒரு இலக்கியப் பெரும்படைப்பாகும். இந்நூல் வரலாற்றின் பால் கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரிக்கு இருந்த விருப்பத்தினையும் கடின வேலையை ஏற்றுக் கொண்டதையும் காட்டுகிறது. சோழர் வரலாற்றுச் சான்றுகளின் ஒரு பொதுத் திட்டத்துடன் தொடங்கும் இந்நூலை மூன்று பெரும் வம்சாவழியினதாகப் பிரிக்கலாம். அவை 1.சங்க கால சோழ அரசர்கள், 2. சோழர்களின் பேரரசு, 3. சாணக்கிய வழிச் சோழர்கள்.

இந்நூல் சோழர்களின் பண்பாட்டு நிலைகளுடன், ஆட்சி முறை மத்திய மற்றும் உள்ளாட்சி அரசாங்கம், சமயம், இலக்கியம், சமூகப் பொருளாதார நிலை, கலை, கட்டடக்கலை ஆகியவைகள் பற்றி விளக்குகின்றது. அவருடைய இந்த ஆய்வு சோழர்களைப் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்ள விரும்பும் ஆய்வாளர்களுக்கு சிறந்த வழிகாட்டி ஆகும். இவரது ஆய்வு முறையியல் தென்னிந்திய வரலாற்றுச் சிக்கலுக்கான ஆன தொடர்பின் வரலாற்று முறை என்னும் நூலில் வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் எழுதுவதில் அவருடைய செயல் முறையை நீலகண்ட சாஸ்திரி நன்கு விளக்கியுள்ளார். தென்னிந்திய வரலாற்றாய்வில் முக்கியமாக இந்திய வரலாற்றின் ஒரு தெளிவான பகுதியினை நிறைவு செய்து தந்துள்ளார்.

நவீன வரலாற்றுப் பார்வை

சாஸ்திரியின் கூற்றுப்படி நவீன வரலாற்று முறையானது கடைசி நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பிந்திய பாதி நூற்றாண்டுக்காலத்திலும் உருவானவை. இதற்கு முந்திய காலங்களில் வரலாற்று ஆசிரியர்களான ஹெரோடோடஸ், தூசிடேடிஸ், லிவி ஆகியோர் மேற்கிலும் கல்கணர், இபன் கல்டூண் ஆகிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கிழக்கிலும், வரலாற்றைப் பற்றி பல தொகுதிகள் எழுதியிருந்த போதிலும் அவர்களுடைய வரலாற்றுப்

பார்வை தற்போதைய நவீன வரலாற்றுப் பார்வையிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. உயிரியலின் வாழ்க்கை வளர்ச்சியானது வரலாற்று ஆதாரங்கள் மூலமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அனைத்துவிதமான கருத்துகளின் மதிப்பீட்டிற்கும் வரலாறே அடிப்படையானது என்று சாஸ்திரி கூறியுள்ளார். வரலாற்றில் மதிப்பீடுக் கொள்கைக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் கிடையாது என்றும் இயற்கையின் மற்றும் வரலாற்றின் சிறுசிறு மாற்றங்களைப் பின்பற்றி படிப்பதுதான் மதிப்பீடு என்றும் சாஸ்திரி கூறுகிறார். வரலாறு என்பது அரசர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் போர்களைப் பற்றிய செய்திகள் மட்டும் அல்ல, அந்த வாழ்க்கைக்குள் பொதுமக்கள் செய்யும் வேலைகளும் அடங்கி இருக்கிறது என்று குறிப்பிடுகின்றார். வரலாற்று மறு அமைப்பு வரலாற்றை மறு அமைப்பு செய்யும் பொழுது கடந்தகால ஆதாரங்கள் என்பது முக்கியமானவை. ஆனால் ஆதாரங்கள் மட்டுமே வரலாறாகாது. முழுமையான வரலாற்று முதிர்ச்சி இல்லாத வரலாற்றாளர்கள் ஆதாரங்களைத் தேடாமல் கதைகளை அப்படியே வரலாறு என நம்பி விட்டனர். ஆனால் அனுபவம் 'முதிர்ந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் அவற்றை வரலாற்று ஆதாரங்களுடன் இணைத்தனர். உதாரணமாக மாம்சன் என்பவர் ஒரு அடிக்குறிப்பு கூட இல்லாமல் ரோம் வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். இதில் நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பதிலாக முடிவுகள் நிரப்பப்பட்டுள்ளன. வரலாற்று வல்லுனர்கள் எங்கு இருக்கிறார்களோ அங்கு வரலாறு இருக்கும். அவர்கள் இல்லையேல் வரலாறும் இருப்பதில்லை. ஆனால் வரலாற்றாளனாக மட்டுமல்லாது அதில் அனுபவம் முதிர்ந்த அறிவும் படைப்பில் இருக்க வேண்டும் என சாஸ்திரி கூறுகிறார்.

கனகசபை பிள்ளை (K.K.Pillai)

கே.கே. பிள்ளை, கி.பி. 1905 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 3ஆம்நாள் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பிறந்தார். இவர் பள்ளி நாட்களில் அறிவுக் கூர்மையுடன் விளங்கினார். கி.பி. 1927ஆம் ஆண்டு வரலாற்றில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றார். கி.பி. 1946 ஆம் ஆண்டு இவர் "சுசீந்திரம்" கோயில் பற்றி ஆய்வு செய்து சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.லிட் பட்டம் பெற்றார். இதைத் தொடர்ந்து மேற்படிப்பிற்காக இலண்டனில் உள்ள கிழக்கத்திய மற்றும் ஆப்பிரிக்க ஆராய்ச்சி மையத்திற்குச் சென்றார். அங்கு பேராசிரியர் சி. எச். பிலிப்ஸ் மேற்பார்வையின் கீழ் 1948 ஆம் ஆண்டு பட்டம் பெற்றார். அப்பொழுது அவர் எழுதிய

ஆய்வுக்கட்டுரையின் தலைப்பு சென்னை மாநிலத்தின் தன்னாட்சி வரலாறு கி.பி. 1882- கி.பி. 1918. இவர் சென்னை மாநிலத்தில் கல்வித்துறையில் உதவிப் பேரரசிரியராக கி. பி. 1928லிருந்து கி.பி. 1946ஆம் ஆண்டு வரை பணிபுரிந்தார். மூன்றாண்டுகள் இங்கிலாந்தில் மேற்படிப்பை முடித்துவிட்டு திரும்பிய பொழுது கி.பி.1951 ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் வரலாற்றுத் துறையின் தலைவராகவும், மாநிலக் கல்லூரியின் வரலாற்றுத் துறையின் தலைவராகவும், பேரரசிரியராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். கி.பி. 1953 ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் இந்திய வரலாற்றுத் துறையின் தலைவராகவும், பேரரசிரியராகவும் பொறுப்பேற்றார். ஐந்தாண்டு காலம் இப்பதவியில் 141 இருந்தார். பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலுள்ள பண்பாட்டு மரபு மையத்தின் இயக்குனராகப் பணியாற்றினார். அப்பதவியிலிருக்கும் போதே இயற்கையெய்தினார்.

இவர் ஆய்வின் மூலமாக தமிழக வரலாற்றின் சிறப்புகளை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். இவர் எழுதிய நூல்கள் பல இருப்பினும் முக்கியமான நூல்கள் பின்வருமாறு. 1. சுசீந்திரம் கோயில் 2. சென்னை மாநிலத்தின் தன்னாட்சி வரலாறு (1882-1918) 3. நாஞ்சில் நாட்டின் துவக்க கால வரலாறு 4. தமிழகர்களின் துவக்ககால வரலாறு 5. தமிழக வரலாற்று நோக்குடன் இந்திய வரலாறு ஓர் ஆய்வு வரலாற்று முறைகள் கே.கே. பிள்ளை தற்காலத்தில் தோன்றிய ஒரு சிறந்த வரலாற்று ஆசிரியராவார். தமிழக வரலாற்றை அறிவியல் நோக்குடன் ஆராய்ச்சி செய்தார். வரலாறு எழுதும் பொழுது வரலாற்று ஆசிரியர் பாரபட்சமின்றி செயல்பட வேண்டும் என்பது இவரது கருத்து. அதே போல அறிவியல் அணுகுமுறை வரலாற்று ஆய்வுக்கு முக்கியமானது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டினார். வரலாறு படைக்கும் பொழுது சார்புத்தன்மையின்றி, புற நோக்குத் தன்மையுடன் செயல்படவேண்டும், என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். வரலாற்று ஆசிரியர் நீதிபதி போல திறந்த மனத்துடன் செயல்பட வேண்டும். மேலும் பண்டைய வரலாற்று ஆதாரங்கள், வரலாற்றுச் செய்திகளை விட கட்டுக்கதைகளையும், புராணக்கதைகளையும் தாங்கியுள்ளது என்பதை ஆதாரத்துடன் விளக்கியுள்ளார். உதாரணமான சின்னமனூர், பட்டயங்களில் வல்லப் பாண்டியன் உலகம் முழுவதும் தனது குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதே போல நரசிம்மவர்மன் பல்லவன் சிவன் மற்றும் பிரம்மா போன்றவர்களுக்கு இணையானவன் என்று

குறிப்பிடுவதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். எனவே கே. கே. பிள்ளை வரலாற்று மூல ஆதாரங்களை கண்முடித்தனமாக பயன்படுத்தலாகாது என்று சுட்டிக்காட்டி எழுதியுள்ளார்.

வரலாற்று ஆசிரியர் எந்த பகுதியின் வரலாற்றை எழுதுகிறாரோ அப்பகுதியின் மொழி தெரிந்திருக்க வேண்டும் இல்லையேல் துணை ஆதாரங்களைக் கொண்டு தான் வரலாறு எழுத வேண்டும் என்கிறார். உதாரணமாக மெகஸ்தனிஸையும், வின்ஸென்ட் ஸ்மித்தையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். மெகஸ்தனிஸ் இந்திய சமூகத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிய முடியாமைக்குக் காரணம் இந்திய மொழிகளை அறியாததே. அதே போல வின்ஸென்ட் ஸ்மித் தென்னிந்திய மொழிகளை அறிந்திருக்காததால் அவர் எழுதிய இந்திய வரலாற்றைக் காவிரிக் கரையிலிருந்து எழுத முடியவில்லை. ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் பல துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை இவர் வலியுறுத்துகின்றார். உதாரணமாக, ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் கல்வெட்டியல், மனித இன இயல், சமூக இயல், தத்துவம், உளவியல் மற்றும் அரசியல் ஆகிய இத்துறைகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலன்றி அவர் எழுதுகின்ற முழுவரலாற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்த இயலாது என்று கூறுகின்றார். மேலும், ஆதாரங்களைப் பகுத்து ஆய்வு செய்யும் பொழுது ஒரு நிகழ்ச்சி இருவகையான ஆதாரங்களைக் கொண்டு உறுதிப்பட வேண்டும். இதற்கு உதாரணமாக கிரேக்க வரலாற்று ஆதாரங்களையும், இலங்கை வரலாற்று ஆதாரங்களையும் சுட்டிக்காட்டி அவை எவ்வாறு இந்திய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை உறுதிப்படுவதற்கு பயன்படுகின்றன என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஒரு வரலாறு எழுதுவதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் மட்டுமே முக்கியமானவை அல்ல. மாறாக, இலக்கியத்திற்கும் அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்பது பேராசிரியர் கே.கே. பிள்ளையின் கருத்து. இதற்குக் காரணம் கல்வெட்டுக்கள் முழுவரலாற்றுச் செய்திகளையும் தாங்கி இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. அத்தகைய செய்திகளை இலக்கிய ஆதாரங்கள் நிறைவு செய்கின்றன. உதாரணமாக பல்லவர் கல்வெட்டுகள் நந்திவர்மனின் போர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது தெள்ளாற்று போரை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் நந்திக்கலம்பகத்தில் கடம்பூர், தொண்டி மற்றும் பழையாறை போன்ற இடங்களில் நந்திவர்மன் நடத்திய போர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வரலாற்றில் புறநோக்குத் தன்மை எதிரிகளாக மொழிப்பற்று, இனப்பற்று, மண்டலப்பற்று ஆகியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். வரலாறு என்பது மக்களின் வாழ்க்கை,

சமூக நிலை பற்றியதாகும். ஆங்கில வரலாற்று ஆசிரியர்களான மெக்காலே, மெயின், ஹண்டர், லயஸ் மற்றும் ஸ்மித் போன்றோர், சமூக வரலாற்றை விட அரசியல் மற்றும் நிர்வாக வரலாற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளனர். எனவே சம நிலையிலான வரலாறு எழுதப்படுதல் வேண்டும். இந்திய வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை வரலாற்றின் துவக்கமாக வைகை மற்றும் காவிரி வேண்டும். இவர் சிந்து சமவெளி நாகரீகத்திற்கும், தமிழக நாகரிகத்திற்கும் பல ஒற்றுமை இருப்பதை சுட்டிக்காட்டுகின்றார். அதேபோல் பல்லவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அவர்கள் முதலில் சத்திரியர்களாகவும், பின்னர் அந்தணர் நிலையை அடைந்தனர் என்றும் பிள்ளையவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இதன் பிரதிபலிப்பாக, ஆரிய கலாச்சாரமும், சமஸ்கிருதமும் தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியுள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். கே.கே. பிள்ளை சாதி பாகுபாட்டையும் தமிழ்நாட்டில் அவை தோன்றிய விதம் பற்றியும் விரிவாக பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிட்டு உள்ளார். இவரைப் பொறுத்தவரை ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர். பல ஆதாரங்களிலிருந்து வரலாற்று உண்மைகளைச் சேகரிக்க முடியும் என வலியுறுத்துகிறார்.

தாமோதர் தர்மானந்த கோசாம்பி (D.D. Kosambi)

இந்தியாவில் வரலாற்று ஆய்வும் வரலாறு எழுதலும் பல்வேறு முறைகளில் அதிகரித்திருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகம் இருக்க முடியாது. வம்ச வரலாறுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஆங்கிலேயர்களின் அடிச்சுவடுகள் ஆங்காங்கே ஆய்வு மற்றும் எழுத்துகளில் பின்பற்றப்படுவது என்பது கூட உண்மையாகத்தான் இருக்கிறது. இதில் மார்க்சிய சுழற்சி பார்வையின் கீழ், இந்திய டி.டி.கோசாம்பி வரலாற்று வரைவியலின் குழப்பமான போக்கு மற்றும் செயல்திறன் அற்ற பார்வையில், ஒரு முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்திய வராக கோசாம்பி இருந்தார். கோசாம்பி கணிதவியலை நன்கு அறிந்திருந்தார். ஒரு வரலாற்றாளராக கோசாம்பியின் பணி மிகவும் உயர்ந்த ஒன்று. கோசாம்பி பழங்கால இந்திய வரலாறு மற்றும் பண்பாடு தொடர்பாக 100 ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் பல்வேறு விதமான முறைகளில் எழுதியுள்ளார். இந்திய வரலாற்று ஆய்வுக்கான LOCATION (Introduction to the Study of Indian History - 1956), வரலாற்று எச்சங்களில் பழங்கால இந்திய நாகரிகமும் பண்பாடும் (Culture and Civilization of Ancient India in Historical

Outline - 1965) ஆகிய இரண்டும் இந்திய வரலாற்றை மரபு வழி அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் நிலை நிறுத்தாமல் திறம்பட புதிய முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இவர் மார்க்சிய வரலாற்றாளர், மார்க்ஸ் ஏங்கல்ஸ் கருத்துக்களுக்கு ஏற்ப வரலாற்று உண்மைகளைச் சேகரிக்கும் குணம் கொண்டுள்ளார். இந்திய வரலாற்றை ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் அடங்கி விட முடியாது என கோசாம்பி ஆமோதித்திருக்கிறார். எனவே, இந்த வகையில் கோசாம்பியை மார்க்சிய வரலாற்றாளனாக கருத முடியாது. அர்த்த சாஸ்திரம் மற்றும் பாலி இலக்கியங்களின் கூற்றுப்படி, கி.மு. 400 144 லிருந்து கி.மு. 100 க்கு இடையில் வேத காலத்திலிருந்து கூலி தொழிலாளர்கள் பயிரிடுதல் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். குறிப்பாக கி.பி. 500 லிருந்து கி.பி. 100 வரையிலான காலத்தில் பெரிய அளவிலான நிலத்தில் பணிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அச்சமயத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் எவ்வளவு அடிமைகள் இருந்தார்கள். சூத்திரர்களுக்கும் அவர்களுக்குமிடையிலான சமூக மாற்றங்கள் பற்றிய கேள்விகளுக்கு இவரது நூலில் விளக்கம் தரப்படவில்லை. பாரம்பரிய மார்க்சியக் கருத்தாகிய, ஆசிய சமூகங்கள் மாற்றப்பட முடியாதவை என்னும் இக்கருத்திலிருந்து கோசாம்பி வேறுபடுகிறார். கோசாம்பியைப் பொறுத்த வரை நிலத்தை உழும் போதே உற்பத்தி முறையில் பெரிய முன்னேற்றம் காண முடிகிறது என்று கூறுகின்றார். மேலும் மார்க்சியக் கருத்தாகிய தன்னிறைவு கொண்ட கிராமங்கள் ஆசிய சமூகங்களில் காணப்படுகின்றன என்ற கருத்துக்கு மாறாக கோசாம்பி தன்னிறைவு அற்றவையாக இருந்தன, பின்னர் அவை தன்னிறைவு அடைந்தன இதற்குக் காரணம் நகரங்களின் வளர்ச்சியே ஆகும் என்கிறார். கோசாம்பி அடிப்படை மார்க்சிய தத்துவங்களிலிருந்து சிறிது வேறுபடுகின்றார். உதாரணமாக அவரைப் பொறுத்த வரை மார்க்சிசம் என்பது அறிவியல் ஆராய்ச்சிக்கு பயன்படும் ஒரு கருவி. அதுவே ஒரு சிந்தனையாகாது என்று எடுத்துக்காட்டுகின்றார். மேலும் எல்லாக் கால கட்டங்களிலும் மார்க்சின் கருத்துகளைக் கண்முடித்தனமாக பின்பற்றக் கூடாது எனவும் எடுத்துரைக்கிறார். இத்தகைய கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பினும் கோசாம்பி அடிப்படையில் ஒரு மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர் ஆவார். இவரைப் பொறுத்த வரை வரலாறு என்பது வெவ்வேறு காலக்கட்டங்களில் உற்பத்தி வழி முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களே ஆகும். மேலும்

அந்தரங்க நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட புகழ்பாடும் வரலாறுகள் கற்பனை உணர்ச்சி மிக்க கலைகளாகக் கருதப்படும். எனவே கோசாம்பியைப் பொறுத்த வரை எவ்வாறு நிலம் உழப்பட்டது என்பதை அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர யார் நிலத்துக்குச் சொந்தகாரர் என்பது முக்கியமானது அன்று என்று கருதுகிறார். பண்பாட்டின் அளவு கோலாகக் கருதப்படுவது ஒரு சமுதாயத்தின் அறிவியல் மற்றும் சமய வளர்ச்சி அல்ல மாறாக உற்பத்தித் திறனையே பண்பாட்டின் அளவுகோலாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் கருதுகிறார். இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை பண்டைய இந்திய வரலாற்றைத் தொல்பொருளியல் மற்றும் மனித இன இயல் அடிப்படையில் உருவாக்கியுள்ளார். மேற்கூறிய இவ்விரு இயல்களும் தத்துவம் மற்றும் மொழியியல் அடிப்படையில் எழுதப்படும் வரலாறுகளில் உள்ள குறைகளைக் களைந்து எறிய உதவுகிறது. எனவே தொல்பொருளியல் ஆதாரங்களையும் மனித இயல் ஆதாரங்களையும் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அதிக அளவில் பயன்படுத்தி அறிவியல்பூர்வமாக எழுத வேண்டும் என்ற கருத்தை கோசாம்பி வலியுறுத்துகின்றார். கோசாம்பி பஸ்துறை அணுகுமுறையைப் புள்ளிக்காசுகளைப் பற்றிய ஆய்வில் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாராய்ச்சியின் மூலமாக பாலிமொழியிலுள்ள பௌத்த நூல்களில் காணப்படும் அரசர்களின் பட்டியலுடன் அகழ்வாராய்ச்சியின் மூலம் கிடைத்த புள்ளிக் காசுகளை ஒப்பிட்டு இரண்டிற்குமுள்ள உறவு முறைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கோசாம்பி இந்திய வரலாற்றின் பல காலக்கட்டங்களில் உள்ள நிகழ்ச்சிகளை ஒப்பிட்டு நோக்கியுள்ளார். இவரது கோட்பாட்டின் வாயிலாக மலைசாதி மக்கள் பொது சமூக அமைப்பில் எவ்வாறு இணைந்தனர் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். சிந்து சமவெளி பற்றி கோசாம்பியின் கருத்துக்கள் அடிப்படையில் நாகரிகங்கள் ஆற்றுப்படுக்கைகளில் தோன்றின. இதற்குக் காரணம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருட்கள் சேகரிப்பதற்கு இச்சூழ்நிலை உதவியாக அமைந்தது. மேலும் ஆற்றுச் சமவெளியைச் சுற்றி செழிப்பான காடுகளும், சதுப்பு நிலங்களும் அமைந்திருந்தன. இச்சூழ்நிலை நாகரிகத்துவக்கத்தில் அம்மக்களுக்கு வேண்டிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தன. சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தைப் பொறுத்தவரை, கோசாம்பியின் கருத்துப்படி அம்மக்கள் வாய்க்கால் பாசனத்தைப் பயன்படுத்தவில்லை. மேலும் அதிக வலுவுடைய ஏரையும் பயன்படுத்தவில்லை. மொகஞ்சதாரோவில் காணப்படும் பெரிய குளம் சடங்களுக்குகாக பயன்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

விளைப்பொருட்கள் மக்களுக்கு கோயில் மூலமாக பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன என்ற கருத்தின் வாயிலாக சிந்து சமவெளி மற்றும் ஹரப்பாவிலிருந்த நாகரிகங்கள் சமயச் சார்புடைய அரசைக் கொண்டிருந்தன எனச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஆரியர்களின் தொழில் நுட்ப மேன்மை நாடோடிகளாகவும், ஆயர்களாவும் வாழ்க்கை நடத்தி வந்த ஆரியர்கள் போரில் குதிரை பூட்டிய இரதங்களையும் அதிக கனமுள்ள பொதிகளைச் சுமப்பதற்கு எருது பூட்டிய வண்டிகளையும் பயன்படுத்தினர். இவை இரண்டையும் சிந்து சமவெளி மக்கள் பயன்படுத்தவில்லை . பின்னர் ஆரியர்கள் இரும்பின் பயனையும், ஏரின் முக்கியத்துவத்தையும் அறிந்து கொண்டனர். இத்தொழில்நுட்ப உதவியுடன் ஆரியர்கள் இரும்பின் பயனையும், ஏரின் முக்கியத்துவத்தையும் அறிந்து கொண்டனர். இத்தொழில்நுட்ப உதவியுடன் ஆரியர்கள் சமவெளிகளையும் காடுகளையும் தங்கள் வசம் கொண்டு வர முடிந்தது. சாதி முறை கோசாம்பியின் கருத்துப்படி இந்தியாவிற்குள் வந்த ஆரியர்கள் இந்தியாவிலேயே வசித்து வந்த பழங்குடி மக்கள் ஆரியர்களால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டனர். இதுவே சாதி முறை தோன்ற அடிப்படையாக அமைந்தது. ஆரியர்கள் ஆடு மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த நிலையிலிருந்து நிலையான உழவுத்தொழில் செய்யத் தொடங்கிய காலத்தில் பல சடங்குகளைப் பின்பற்றினார்கள். இத்தகைய சடங்குகள் ஆரியரது கலாச்சாரத்தில் பல நிலைகளில் பிரதிபலித்தன. இத்தகைய சடங்குகளை நடத்த பிராமணர்கள் தேவைப்பட்டனர். இதனடிப்படையில் பிராமணர்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையை அடைந்தனர். இரும்பின் காலத்தைப் பற்றிய கோசாம்பியின் கருத்துக்கள் கோசாம்பியைப் பொறுத்த வரை இரும்பின் பயன் ஆரிய சமூகத்தைப் பல மாறுதல்களுக்குள்ளாகியது. வலிமை வாய்ந்த ஏரை பயன்படுத்தக்கூடிய விவசாய சமூகமாக ஆரிய சமூகம் மாறியது. லிச்சாவி, மல்லா மற்றும் கோசலா போன்ற நாடுகளிடையே, ஏற்பட்ட அரசியல் போராட்டத்தில் மகதநாடு பேரரசாக உருவெடுத்தது. இதற்குக் காரணம், இராக்கியர் மலைகளில் இரும்புத்தாதுப் பொருட்கள் கிடைத்தன் விளைவேயாகும். மௌரிய அரசு பணப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசு என்று அர்தசாஸ்திரத்திலிருப்பதை கோசாம்பி சுட்டிக் காட்டுகிறார். அசோகருடைய காலத்தில் மௌரிய நிர்வாகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் காரணமாக மௌரிய அரசு உலோகங்களின் மீது கொண்டிருந்த ஏகபோக உரிமை சிறிது குறைந்தது. இதனால் மௌரியப் பேரரசுக்கு நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டது என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

இரா. சத்தியநாத அய்யர் (R.Sathyanathaiyar)

இளமை பருவம்

சத்தியநாத அய்யர் கி.பி. 1896 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் சீர்காழியில் பிறந்தார். இவர் அந்தணர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் இவரது பெற்றோர் இராம் அய்யர், நாராயணி அம்மாள் ஆவார். இவர் தனது இளமைக் கல்வியையும், கல்லூரிக் கல்வியையும் திருச்சிராப்பள்ளியில் உள்ள புனித வளனார் கல்லூரியில் பெற்றார். முதுகலைப்பட்டத் தேர்வில் 1917 ஆம் ஆண்டு மாநிலத்தில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றார். அதற்காக ரிப்பன் தங்கப்பதக்கத்தையும் பெற்றார். அதைத் தொடர்ந்து சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் இந்திய வரலாற்றுத் துறையில் ஆராய்ச்சி மாணவராகச் சேர்ந்தார். முதன் முதலாக இத்துறையில் ஆராய்ச்சிக்கான அரசு உதவி பெற்ற மாணவர் இவரே. ஐந்து ஆண்டுகளில் இந்த ஆராய்ச்சியை முடித்தார். பின்னர் தான் கல்வி பயின்ற திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள புனித வளனார் கல்லூரியில் வரலாற்றுத்துறையில் உதவிப் பேராசிரியராகப் சேர்ந்தார். 1946 ஆம் ஆண்டு வரை பேராசிரியராகவும், துறைத் தலைவராகவும் சிறப்பான முறையில் பணியாற்றினார்.

சத்தியநாத அய்யர் பல்வேறு நாடுகளின் வரலாறுகளையும் அரசியல் கோட்பாடுகளையும் அனைத்து மாணவர்களுக்கும் நன்கு புரியும்படி கற்றுக்கொடுத்தார். இவர் நல்ல பல ஆராய்ச்சி மாணவர்களை உருவாக்கினார். அவர்களின் ஆராய்ச்சி வெற்றிக்கு உறுதியான அடிப்படையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். இவரது முக்கிய நூல்கள் 1. பண்டைய கிரேக்க ரோமானிய வரலாற்றுச் சுருக்கம் 2. மதுரை நாயக்கர் வரலாறு (ஆராய்சி நூல்) 3. தொண்டை மண்டலத்தின் பண்டைய வரலாறு 4. இந்தியாவின் அரசியல், பண்பாட்டு வரலாறு (முன்று தொகுதிகள்) 5.கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழக வரலாறு.

வரலாற்று முறைகள்

சத்தியநாத அய்யர் எழுதிய நூல்களில் மிக முக்கியமாக கருதப்படுவது மதுரை நாயக்கர் வரலாறு ஆகும். இந்நூல், சத்தியநாத அய்யரால் ஆய்வுப் பட்டம் படிப்புக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு வரலாற்று ஆய்வாகும். இந்நூல் வெளியிடுவதற்கு

முன்னமே மதுரை நாயக்கரைப் பற்றி சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் முக்கியமானவை நெல்சனுடைய மதுரை பற்றிய வரலாற்றுத் தொகுப்பு கால்டுவெல்லுடைய திருநெல்வேலி வரலாறு மற்றும் வி. ரெங்காச்சாரி அவர்கள் இந்தியன் ஆண்டி கோரி இதழில் வெளியிட்ட கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடலாம். சத்தியநாத அய்யரின் ஆய்வு நூலானது மேற்கூறிய நூல்களிலிருந்து மாறுபட்டுள்ளது. அதற்குக் காரணம் கல்வெட்டியல் துறையில் புதிதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல கல்வெட்டுக்கள் மதுரை நாயக்கர்களின் வரலாற்றைப் புதிய ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் எழுத வேண்டிய கட்டாயத்தை ஏற்படுத்தியது. மேலும் முதல் முறையாக சத்தியநாத அய்யர் தமிழ்நாட்டில் இருந்த இயேசு சபை பாதிரிகள் வரலாற்று ஆவணங்களைப் பயன்படுத்தி மதுரை நாயக்கர்களின் வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். மதுரை நாயக்கர் வரலாறு 15 ஆம் நூற்றாண்டில் துவங்கி 18ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் நடைபெற்ற முக்கிய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக மதுரையில் விஜயநகர ஆட்சி நிறுவப்பட்டதில் இருந்து ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் வளர்ச்சி வரை இந்நூல் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இவ்வாய்வு நூல் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையை டில்லி சுல்தான்கள் கைப்பற்றியது குறித்தும், ஹெய்சால மன்னர்கள் மதுரையில் ஆட்சியில் இருந்த டில்லி சுல்தான்களை வீழ்ச்சியடையச் செய்ததையும் விளக்குகிறது. இச்செயல் பின்னர் விஜய நகரப் பேரரசின் ஆட்சி மதுரையில் வேரூன்ற காரணமாக இருந்தது. கிட்டத்தட்ட 2 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக மதுரையில் நிலவிய விஜயநகரப்பேரரசின் ஆட்சி டில்லி சுல்தான்களின் தமிழகத்தின் மீதான படையெடுப்பை தடுத்தது. ஐரோப்பியர்களின் வருகையை தொடர்ந்து மதுரை ஒரு முக்கிய வியாபார இருப்பிடமாக விளங்கியது. முதன் முதலில் வணிக நிறுவனங்களை ஏற்படுத்திய, போர்ச்சுகீசியர் மதுரை நாயக்கர்களின் அனுமதி பெற்று முக்கிய நிறுவனங்களைத் தமிழகத்தில் ஏற்படுத்தினார். இவர்களைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேயர்களும், நாயக்கர்களின் அனுமதி பெற்று முக்கிய வியாபார நிறுவனங்களைத் தமிழகத்தில் ஏற்படுத்தினர். போர்ச்சுகீசிய வியாபாரிகளுடன் கத்தோலிக்க இயேசு சபைகளை அமைத்தனர். இவ்வாறு 400 ஆண்டுகால வரலாற்றைச் சத்தியநாத அய்யர் மதுரை நாயக்கர் வரலாற்றில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

இவர் எழுதிய இந்தியாவின் அரசியல் பண்பாட்டு வரலாறு பல தொகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்தியாவின் பண்டைய, இடைக்கால, நவீன கால வரலாற்றை

முழுமையாகத் தொகுத்து வழங்கியுள்ள நூல் இது ஆகும். அது மட்டுமல்ல முதன் முதலில் தமிழக வரலாற்று ஆசிரியர்களிடையே மேற்கொள்ளப்பட்ட முதல் முயற்சியுமாகும். இந்நூல் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்திலிருந்து இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்து வரையிலான இந்தியாவின் வரலாற்றை விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும் விளக்குகிறது. மதிப்பீடு சத்தியநாத அய்யர் புகழ் பெற்ற ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தார். இவர் மாணவர்களுக்கு வரலாற்றைக் கற்பிக்கும் பொழுது எளிமையான நடையிலும், உரத்த குரலிலும், அறிவியல் நோக்குடனும் கற்பித்தார். உயர்ந்த பதவி வகித்தவர். பெரியவராக இருந்தாலும் அவர் செய்யும் வேளையில் அஞ்சாமல் தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டும் ஆற்றல் படைத்தவராக இருந்தார். வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை அடையும் முயற்சியில் ஒவ்வொருவரும் தமது அறிவாற்றலுக்கேற்ப உண்மையாக உழைக்கும் முயற்சியே அவரவர் வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியைக் காட்டும் என்று இவர் மற்றவர்களுக்குக் கூறுவது வழக்கமான ஒன்று. இந்திய வரலாற்றில் அரசர்கள் ஆட்சியாளர்களுடைய பண்பும் நோக்கங்களும், செயல்களும், இந்தியர்களின் நல்வாழ்க்கைக்கு உதவி புரிந்தன என்ற அடிப்படையை அளவுகோலாக வைத்து மதிப்பீடு செய்தார். வரலாற்றாராய்ச்சி என்பது ஒரு நீண்ட பளுவான பணி என்றும், ஒரு சிறந்த வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் என்ற புகழைப் பெற சுருக்கமான வழி எதுவும் இல்லை என்றும் தனது” வரலாறும் வரலாற்றுத் தத்துவமும்” என்ற கட்டுரையில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். மேலும் இவர் அறிவாகிய மரத்திலே வரலாற்றாராய்ச்சி என்ற கனியானது கடைசியாகத்தான் முதிர்ந்து பழுத்துக் கிடைக்கும் என்று வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்களுக்கு விளக்கம் அளித்துள்ளார். இதன்மூலம் ஒரு வரலாற்றாராய்ச்சி செய்பவரது குறிக்கோள் அவரது அயராத உழைப்பின் மூலமாகவே பெற முடியும் என்ற கருத்தினை ஆணித்தரமாக அவர் நம்பியமை புலனாகியது. பண்புடையவர் வாழ்க்கையில் தான் 157 உலகத்துக்குப் பயன் உண்டு என்ற குறள் நெறியை நன்கு உணர்ந்து அவற்றைத் தன் வாழ்வில் கடைப்பிடித்தார்.